

ИСТОРИЧЕСКА ЛИ Е “ТРОЯНСКАТА ВОЙНА” НА ОМИР ?

МЕТОД НА РАБОТА – I

В книгата си *“Историческа ли е “Троянската война” на Омир?”*, авторът Георги Денев Русев прави задълбочено лингвистично изследване на митологичните собствени имена на богове, герои, реки и местности населявали и намиращи се в районите на Средиземно море. Чрез етимологично скритото в тях първично значение авторът унищожава легендарното в легендите и митовите на Древногръцката митология и преоткрива историческите картини в *“оригиналните устни текстове”* на Старата битова традиция, наричани от учените *“докласови малки песни”*. С историческите събития в тях той преоткрива Най-старата и Стара история на човека по тези места. Напомняме, че легендарните собствени имена в легендите и митовите са нарицателни-словообразувани от гръцките жреците в периода 1650-1450 г.пр.н.е., а истинските исторически имена от *“докласовите малки песни”* остават никому неизвестни.

ПРЕДИСТОРИЯ

Първо:- Произхода на днешния разумен човек е от линията на кроманьонския етнос. Кроманьонският човек се обособява някъде преди около 60000-40000 години в планината Кроманьон, Франко-кантабрийска област – Франция. Преди около 25000-22000 години черепа на кроманьонският човек започва да придобива негроидни черти, а кожата – чер пигмент.

Преди около 20000-18000 години пр.н.е., от линията на кроманьонския човек се отцепва една част и заселвайки земите на Централна и Източна Азия прави жълтия етнос, ескимосите на Аляска, а през Беринговия проток прави жълтокожите индианци на Америка.

Преди около 12000 години пр.н.е., втори клон от линията на кроманьонския човек преминава през Централна Европа. Тук етноса се дели отново на две части и прави белия етнос, с преобладаващи руси коси и сини очи, които асимилирайки заварените по места неандерталски човешки групи се обособяват като Централно и Северноевропейски етноси, етруските в Апенините, *траките* в Балканския полуостров, Мала Азия, Южна Гърция и племената в Задкавказието, т.н. паласта, термили, кавкони и т.н.

Остатъците от втория клон преминават Апенинския полуостров и се заселват за трайно някъде около преди 10000 години пр.н.е., в древната земя свещенна на южноиталианският остров Сицилия. Тук черепа на Сицилианския кроманьонски човек започва вече да придобива по-силно изразени негроидни черти, а кожата е с по-ясно изразен чер пигмент.

В древната земя свещенна на южноиталианският остров Сицилия, кроманьонският етнос на Япет отново се дели на четири основни клона. Първият клон на Атлант се разселва на Запад някъде около 9000 години пр.н.е. и се настанява в земите на Пиринейския полуостров, а основната му част – в Испанския Левант. Клона на Прометей се разселва на Изток някъде около 8000 години пр.н.е. и през земите на Южна Гърция и Мала Азия се настанява за кратко в Задкавказието, след което заселва за трайно земите на Индия и се обособява като прародител на индуския етнос. Третия клон на Менойтий се разселва в Северна Африка и Сахара някъде преди около 7500 години пр.н.е.. Там той се дели на два клона и обособява племената на чадските народи, негрите и племената на Египет и Двуречието, последните заселвайки се в Двуречието през Египет, когато той бил вече заселен от египетските племена. Четвъртият етнос на Епиметей остава за трайно в древната земя свещенна на южноиталианския остров сицилия и обособява племената на Сицилийците, Италийците и на гръцкото племенно разнообразие. Остатъците от този кроманьонски етнос, които не могат да се обособят в племенни общности били наричани от древните- *“циклопи”* и някъде преди около 2000-1500 години пр.н.е. се самопогубват.

В същото време в древната земя свещенна на днешна Североизточна България се обособява

едно тракийско племе, което започва да се нарича Боюлгари или Булгари. То изнамира собствена много оригинална самобитна култура и **Битова традиция**, която поставя началото на цивилизоването на човечеството. Някъде преди около 10000 г.пр.н.е. вождовете на Южносицилийските Епиметееви племена или по-специално самия Епиметей, понеже племената му се обособяват по-късно, сключва дългосрочен траен съюз с вожд на воюлгарите- княз Тирей, като се договарят, линията на водното пространство между Източносредиземноморските острови **Кеос и Кос** да бъде тяхна междутериториална граница.

Това е първата дипломация на човечеството!

Този договор между кроманьонския и Болгарския владетели за водната Средиземноморска линия **“остров Кос – остров Кеос”** според лингвистичните и етимологични изследвания на собствените имена на богове, герои, реки и местности от Древногръцката митология е най-старата позната за човешката история **“взаимоугодна дипломация”**. Това ще рече, че тя протекла чрез мирни взаимноизгодни договаряния и ще рече също, че древните човешки групи не могат да се разселват където и да е, както и да е и когато и да е, освен ако като колонизатори, те не извоюват с кръв новото си място, а остатъците от завареното туземно население да бъдат асимилирани.

След сключването на този първи за човечеството мирен договор е ясно, че древните народи не са се разселивали накъде да е, когато и да е и както и да е, а според специални древни правила – закони.

От друга страна между човешките общества на разделителната линия **“остров Кеос – остров Кос”** започва оживен културен и търговски стокообмен. Така благодарение на тази разделителна териториална линия **изнамирането на търговията е първото човешко откритие под покровителството на култ към божеството Диона**. От друга страна чрез културния и търговски стокообмен Югоизточните Сицилийски човешки общества на Епиметей взаимствуват от поставилата веднъж началото на човешкото цивилизоване Боюлгарска култура и **Битова традиция** и пречупвайки ги през призмата на своето трудово ежедневие довеждат самото цивилизоване на човека до ниво на днешния разумен човек.

Второ:- Още в самото начало, когато човекът е бил дивак, той не се е различавал от животинския свят по отношение на опазването на вида. Жените забременявали всяка година по един път, понеже новината за секса не била позната. Тогава мъжете се биели помежду си на живот и смърт, както мъжкарите при животните, и само победителят /най-здравият, най-жизненият/ продължавал родословието на потомството. Когато човека започнал да се очовечава /опитомява, сапиентира/, природния подбор за опазване на вида започнал да избледнява и да се погубва. Тогава жриците на Боюлгарите изнамерили специален култ в **Старата си битова традиция**, който следял пренаселеността на етноса, и при нужда, те могли да предизвикват мъжете на изкуствени двубои помежду си на живот и смърт. Победеният бивал изпичан на клада и изяждан както преди. Човекоядството не било непознато за човека чак до 1600-1580 г.пр.н.е., а според някои историци човешките жертвоприношения се практикували, дори до няколко години преди раждането на Платон. Южносицилианските общества на Епиметей взаимствували от жриците на Боюлгарите този култ на Старата битова традиция, чрез стокообмен със страната Мелия, но в последствие го видоизменили като един от противниците бил по-слабо въоръжен и винаги губел състезанието /битката/. Така Боюлгарския култ за състезания и борби на живот и смърт, станал в древната земя свещена на Югоизточна Сицилия **обществено извратен заради зрелищната си пищност, за да види публиката страданията в индивидуалности, как настъпват в злощастното човешко тяло и как настъпва смъртта в очите им** и се превърнал в свиреп култ за гладиаторски игри на живот и смърт в мирно време и за пищна зрелищност в мирно време. Така Югоизточносицилианците изнамерили по съвсем естествен път гладиаторството, а победения бил изпичан на клада и изяждан.

За да не се чувстват гузни пред съвестта си, Южносицилианските жрици прехвърлили вината за смъртта на злощастно погубената жертва върху съвестта на боговете като измислили устен текст с

разказ за Тантал и узаконявали със същия разказ кои части от злощастната човешка жертва се отреждат за храна на боговете, и коя част за храна на хората.

След еволюционното **“роене на народите”** и изнамирането на **“роене на патриарсите”** през 6500-6000 г.пр.н.е., т.е. само след 500 години от изнамирането на **“огнивото”** и изнамирането на **“жилището”** човекът излиза веднъж завинаги от пещерите и **“патриарсите роят езиците”**, но гладиаторството, като форма на пищна зрелищност, било запазено. То било разнесено по целия остров Сицилия от италиейците и гръцките племена, а чрез културния, търговския стокообмен и Битовата традиция те били разпространено чрез Южна Гърция чак до Боулгария и Мала Азия, а за езиците-специално по цялата земя.

Едно от задължителните условия за провеждане на гладиаторските игри е гладиаторските арени да бъдат пред градските стени, там където е мястото на градския харман-гумно. Второ условие е гладиаторските игри да се провеждат през мирно време, понеже самите те са военни игри и състезания на живот и смърт през мирно време. Всеки град имал своя Битова традиция за начина на провеждането им и за въоръжението. Иначе най-използваното оръжие за борба било копие, направено от ясеното дърво **“мелия”**, докарвано от страната Мелия. В гладиаторския речник то било назовавано само с думата **“острие”**, а самите гладиаторски военни игри и състезания били назовавани само с думата **“пробождам, промушвам”**, а в *pass* и *med*, **“пробождат ме”**, **“промушват ме”**, съответно – **“акис”**-острие или **“акидес”**-син на острието и **“титроско”**, **“Пейрос”** и т.н. за вторите.

Основни фигури за символи в култовите устни разкази за гладиаторските военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време били **“вълкът”**, **“кучето”**, **“чакалът”** и др. от тяхната порода – например Форкис – Форкинос, цар Лик, жрицата **“Таоса”**-майка на Полифем, Автоликос-дядото на Одисей и т.н.

Древногръцкото собствено име на цар Низ и култа към цар Низ от **“Нисса”**, съхранява родовата памет със значението на: **“пределния или крайния стълб около който завивали колесниците”** при гладиаторските военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време, или е със значението **“граница откъдето започвало и свършвало състезанието”**, **“край”**, **“финал”**.

Трето:- Върховните храмове, които имали за основна задача да следят пренаселеността на етноса, имали и втори култ към **Битовата си традиция**, чиято основна задача била да следи раждаемостта на бебетата, със същата цел да се избегне пренаселеността на етноса. Затова жриците на тези храмове задължавали родителите на новородените деца преди 1 Януари и след 1 Март да ги занесат в храмовете. Голяма чест и гордост била възложената задача на най-възрастния гладиатор /съответно многократен шампион/ да заколва злощастните деца, а жриците изпивали кръвта им и изяждали изпечените им телца с представата, че се подмладяват от техните току-що родени в тях жизнени сили. Този обичай се запазил до най-късно в Юдейското царство и това е главната причина в началото на новата ера именно там да се роди Исус Христос, понеже се ражда преди 1 януари /на 30 декември/ и по тази причина раждането му узаконява раждането на деца да става през цялата година. Класовото общество следователно е откривател на секса, а човека може да се смята за опитомен. Докласовото общество следователно е обществото на **“матриархата”** и Родовата община.

Четвърто:- Главна грижа на идващото класово гръцко общество е да премахне тази полудивашка **Битова традиция** за гладиаторските военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време и масовото жестоко заколване на бебета с безсмислено значение. И успява. Само древен Рим запазва култа към гладиаторството, но и идващото Християнство го погубва, защото гладиаторството е един вид докласово човешко жертвоприношение, за чиято смърт на победения отговаряла единствено съвестта на боговете. Освен това жриците могли да изпратят с по-леко въоръжение всеки нарочен от тях самите свободен гражданин, дори той да е и самия вожд на племето. Уж така искали боговете, а в същото време зад тези думи се крият коварни интриги за власт, за зли намерения и **“смяна на кабинети”**, които дори и за докласовите царски семейства и

големи родове не били никак чужди.

Пето:- Някъде преди около 1700-1580 г.пр.н.е. в основата на гладиаторските военни състезания на живот и смърт в мирно време и като докласов вид човешки жертвоприношения за пищна зрелищна гледка на населението на града стояла интригата и злите намерения на жриците и заможните родоначалници, да видят със собствените си очи как пред краката им умира омразният за тях човек. И **“уж”** без да имат вина за смъртта на клетия злощастен човечец. В тази епоха коварната интрига била в основата на всичко, в основата на всяко едно начинание. Именно тя погубва през 1580 г.пр.н.е. и древната метрополитна столица на докласовите гърци – могъщия град Троя.

МЕТОД НА РАБОТА – II

Животът и Еволюцията са, както казахме, форма на действието, по причина на Енергията в самото него. Историята е **“консерватор” на действието от отминалото време**, по причина на пасивната Енергия в него самото или по причина на изнамерените от разумът помагала и условни знаци за разпознаването му, в интерес на очевидеца. Благодарение на тях преоткриването на историята следователно е **“реставрация” на отминалото действие**, в полза на човешкото благоденствие и трудовото му бъдещо развитие, в интерес на прогреса.

Там, където липсва информацията от извора, ние ще разглобяваме отминалото действие на трите му основни части: **причина– действие–следствие**, и с лекота ще разпознаваме историческите собствени имена на Средиземноморските богове, герои и местности от епитетите и прякорите на действието или от легендарните и митологичните имена на следствието, понеже те като **нарицателно** или са подлогът на действието в историческата картина, или са самото действие – пак там.

Разкритието в третата част на книгата е: Собствените имена в текстовете от древногръцката митология са нарицателни. Те винаги са сложни думи от сбор на най-малко от по две прости древногръцки думи. Едната от простите древногръцки думи винаги е стабилна, понеже носи същината на информацията от **“оригиналния устен текст”** и като такава тя се явява като **корен** на собственото име. Другата от простите древногръцки думи е винаги нестабилна, понеже със смисъла и значението си, тя дава окраската на корена и придава качествата на собственото древногръцко име. **В тъмният период от Предкласическата епоха тези нестабилни думи, служещи за окраска на корена, погубват смисъла и значението си на древногръцки думи** и бивайки забравени като такива, **те се превръщат в нищо незначещи словообразуващи суфикси** на собственото древногръцко име със степен на II, III, V, X и т.н. Това е така, понеже Ахил-I не може да носи отговорност за качествата на Ахил-II, III, V, X и т.н.

Древните от първобитното общество не били религиозни. Те обожествявали починалите си прародители, които допринесли с нещо за развитието на племето и чрез мимически действия на племенните си обичаи ги издигали в култове на Битовата си традиция. Първобитните хора следователно нямали разкази за племенна митология, а **строго обособени “оригинални устни текстове”** за обичаите и култовете на **Битовата си традиция**. Днес те се наричат от учените **“докласови малки песни”**. **“Оригиналните устни разкази”** от този докласов период следователно са исторически, а не митологични.

Когато докласовите гърци изнамерили шрифта на писмото от “Дискът от Фестос”, те написали и изпекли върху глинени плочки-дискове всички **“оригинални устни текстове”** от Старата си битова традиция и много се гордеели с този факт. Глинените плочки били съхранени от докласовите гърци в пещерата на една **“жреческо-царствена матрична архивна библиотека”**. Авторът на книгата два пъти е посещавал входа на библиотеката, който е в земята на Североизточна Сицилия, до град Lin quaglossa или на около седем километра от руините на древна Троя.

От Старогръцката граматика научаваме, че собствените имена на богове, герои, реки и

местности били сложни думи, словообразувани най-малко от две, а понякога от три и четири прости думи. След класическата епоха последната дума изгубвала смисъла и значението си и се превръщала в нищо незначещ словообразуващ суфикс. Днес ние разсловообразуваме сложните думи на собствените имена по обратен път и поставяйки новополучените изречения върху собствените имена в легендарните текстове, преоткриваме етимологично скритото в тях значение със зрънцето историческа истина от оригиналния устен текст на **“докласовите малки песни”**. Затова истинското историческо име остава никому неизвестно, а в **“класовите легендарни песни/разкази”** остават само неговите трудови ежедневни дейности със стойностите им за нарицателни собствени имена.

Освен това напомняме, че нарицателните собствени имена са словообразувани през периода от 1650 до 1550-1500 г.пр.н.е.

Извлечената лингвистична и етимологична информация от собствените имена е **100% истина**, но за съжаление-твърде оскъдна, поради краткостта им. Ето защо след това ние съпоставяме етимологичната информация на собственото име с информацията от втора ръка, т.е. от познатата днес на учените информация от едноименния разказ за героя или божеството и местността, в легендите и митовите от Древногръцката митология и **търсим следователно първообраза на оригиналния древногръцки текст**– писан от очевидеца.

Именно така стигаме до дъното, т.е. до извора.

Именно така достигахме до основната линия на разказа за Тантал и Пелопс – ознаменували чрез собствените си имена древната историческа картина с полезни съвети, кое е годно за храна на хората, а кое-не! Вижте колко интересно! Словообразователната верига за словообразуване собственото име на Тантал не работи по възприетия класически модел за словообразуване на сина му с **“идес”** /чрез словообразуващ суфикс $\text{id}\eta\varsigma$, който в предкласическата епоха е със значенията на древногръцката дума $\text{'Id}\eta\text{'}$ от $\text{'id}\eta\text{'}$ във /2 conl. aor. II med./, от $\text{'eid}\omega$ = видях, съгледах, забелязах; и – виждам се, появявам се, явявам се, струва ми се; подобен съм; второ значение- потомък; син, внук; -бел. на авт./, т.е. чрез Тантали**идес**, а разкрива самостоятелна словообразователна верига чрез поясняващата корена на собственото име древногръцка дума **“лейос”**, т.е. чрез Тантал**ейос**. По този начин синът става унищожител на бащината, т.е. на “Родовата традиция” и ние си представяме, че в даденият случай участието на собственото му име в същия разказ е излишно.

Собственото име на Пелопс следователно идва по пътя на друг неизвестен за учените оригинален писмен текст, в който самият Пелопс чрез корена си обособява и развива словообразователните вериги на Пелопонесос и Пелопонесиакос, последната от която в превод от древногръцки съхранява родовата памет за – **“идващи или спортуващи в щафета по земята на полуострова за всенародно здраве, сред смесен глъч и хорски звуци на тълпата, а водачът държи в ръцете си високо “емблемата” за празника на деня”**. Вижте сами – какво постижение на древната мисъл? Грижата за **всенародно здраве** още преди четири хиляди години била надпартийна, т.е. над царска, и първа грижа на държавата.

Привличаме вниманието, че именно “пелопонесци” словообразуват Пелопонес, а не обратното. Ето защо от гледната точка на трета, съвсем независима словообразователна верига, полуостров Пелопонес може да се словообразува и чрез **“Язон Аргос”**, т.е. чрез значенията на **“лечебна бързина”**. По силата на четвърта съвсем независима словообразователна верига, полуостров Пелопонес може да се словообразува и чрез **“Дорис насос”**, а ние днес ще допълним само – **“здрав дух в здраво тяло”**.

Древногръцката митология е гениално литературно произведение, но тя не описва в себе си исторически събития, а легендарни. Затова в горните три цитата ние си представяме, че Танталос изобилствал от “вътрешностите” на заколвани за жертвоприношения жертвени животни, и кое от тях е годно за ядене, и кое не е, т.е. коя част от трупа е годна за храна на хората, а задължително вътрешностите били храната на боговете. След лингвистичното и етимологично изследване на нарицателното собствено име Танталос, ние откриваме, че чрез противоположните действия на сина

му Танталейос, Танталос е избилствувал от “човешки вътрешности и органи” благодарение на поставения от него култ към гладиаторските военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време, а сина му Танталейос е унищожител на тази докласова традиция. Точно тези исторически събития били описани в оригиналните устни текстове на **“докласовите малки песни”**, но с изкривена историческа стойност гърците ни ги показват като легендарни, понеже класовите гърци искали да забравят за историческите човешки жертвоприношения на човекоядството. **В древната земя на същинска класова Гърция няма място за човешки жертвоприношения и човекоядство** (въпреки, че в отделни случаи те съществували чак до раждането на Платон). Грижата за човека от класова Гърция е поставена на първо място с грижата за всенародното гръцко здраве, и преди всичко те са за човека.

Напомняме, че собственото име Танталос в превод от “докласовите малки песни” е със значението на **“къня се, мия се, плакна се в човешки вътрешности и органи”**, а собственото име **“Танталейос”** (син на Тантал) е с етимологично скритото значение на **“пуст съм, празен съм, лишен съм от човешки вътрешности и органи”**. По този начин синът на Тантал-Танталейос е обявил гладиаторските игри извън закона.

Колко ли е точният брой на **изпечените върху глинени дискове** докласови гръцки оригинални текстове? Колко ли дивни тайни крият те в себе си? Къде са те – питаме ние? А ще бъдат ли те изобщо някога открити – питаме отново ние?

Това днес едва ли някой учен може да каже, защото именно чрез собствените имена на Автолик, Антикля, Лаерт и Одисей узнаваме за недостигнали днес до нас древногръцки разкази, но **съхранени в нещерна архивна библиотека до общогръцкия храм свещен на Темида**, в древната земя свещена на Североизточна Сицилия – днес до Североизточно-сицилианският град **Lin quaglossa** или на седем-осем километра от руините на град Троя.

Гърците съхранили спомена от него в мита за Аякс Ойлеев, чието древногръцко собствено име в превод е със значенията на **“чак до там, докъдето народа ще ни се нрави”** и свидетелствува, че йонийците са бъдещи любимци на Храма и изборът на **жрици** от родословието им е **традиция**, а не задължение, заради наказание. Малкият Аякс следователно е жител на местностите около днешния Североизточно-сицилиански град Месина и е пълновластен господар над провлака, пак там.

Много години след погубването на Троя племето на Аякс Ойлеев се разселва в Локрида.

Според мита той бил убит от богиня Атина, но въпреки това морът тегнел и над земята на Локрида – те прасали молителки девойки за **жрици** в храма на Атина в град Троя в продължение на 1000 години. Това продължило до Фокидската война, 357-346 г.пр.н.е.

Защо локрийците изпращали девойките си за жрици в град, който вече е в руини – питаме ние? Защо учените днес не привличат вниманието си върху информацията от мита за Аякс Ойлеев – питаме отново ние? Защо храма свещен на Темида е извън крепостите на град Троя – в дефиле на сицилианска река?

Защото Той имал следователно всепризнат от гърците научен и религиозен авторитет и по тази причина няма основания за погубването му!

Древните латини съхранили спомените за светилището под формата на фонетиката **Lingua glossa**, която е със значението **глас на гласа**, т.е. **писменост**, но чрез **Linqui glossa**, същата тази писменост е вече изоставена или укрита от докласовите гърци в земята на едноименната местност. Върху руините на латинската фонетика италиейците словообразували поселището си в Lin quaglossa. Днес сицилианският народ изградил върху руините му свой собствен разкошен град.

Общогръцкият храм свещен на Темида в земята на **Lingua glossa**, а сетне **Linqui glossa**, бил **първообраза на Делфийското светилище**. Древните гърци следователно имат **древна литературна традиция** и **древна техника на писане**, непознати днес за т.нар. Линеар-“Б” гръцко писмо.

ДАЛИ ТОВА НЕ СА НАУЧНИТЕ ДОКАЗАТЕЛСТВА

ЗА ПРАИСТОРИЧЕСКА ГРЪЦКА ПИСМЕНОСТ?

Дали гърците не са изобретатели на формулата за азбучното писмо, а финикийците да взаимствуват от тях? Посочете ми свое собствено мнение – При кого от финикийските изобретатели отишъл Омир да иска **“Набор от матрици-щампи”** за древногръцката азбука или **“гръцка азбука”** **изобоцо**, за написване на ненадминатите и до днес “Троянска война” и “Одисея”.

Как така едновременно се появяват гръцката азбучна писменост и най-големите литературни произведения на човечеството, питаме ние?

ПОСЛЕДНИ ЛИНГВИСТИЧНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ ЗА МЕСТОНАХОЖДЕНИЕТО НА ТРОЯ И ИСТОРИЧЕСКА ЛИ Е “ТРОЯНСКАТА ВОЙНА” В “ИЛИАДА”-та от ОМИР

В материала се прави връзка на четири древногръцки източника (митът за Акид и Галатея; Омировите “Илиада” и “Одисея”; диалога “Тимей” на Платон), които описват по наше мнение историческото съществуване и погубване на един и същ древен град и неговата забележителна култура в разцвет на бронзов век.

Легендата за Акид и Галатея загатва за изчезнал град в Североизточна Сицилия. Изчезването му е свързано с някакво масово кръвопролитие. Платон също говори за изчезнал град “Царския град” потъва под морските вълни като божие наказание за човешката поквареност и алчност. Още един град потъва градът на Алкиной, известен като град на митичните феакийски мореплаватели в “Одисей”. Причината е пак гневът на боговете заради неспазената уговорка между Посейдон, властелинът на моретата и феаките да не превозват смъртни на своите кораби. И накрая Троя отново град погубен от божия промисъл след превземането му от войските на Агамемнон. Поразително е сходството: с намесата на боговете изчезва град, чиито жители заплащат с кръв и разорение някаква голяма вина. Дали това не е един и същ град и къде е той? Единствено в “Илиада”-та от Омир, градът е локализиран в земите на Хелиспонта Мала Азия, но възникват два съществени въпроса: Коя древна цивилизация била погубена в руините на града? Защо там не са открити следи от древногръцки военни погребения? Може ли земите на един град унищожен във война с елините, да не пазят следи от техни погребални ритуали? Защо градското пристанище е на шестнадест километра северозападно от града, а не пред крепостните стени, както се загатва в епоса на “Илиада”? Къде е мястото на изработване по остроумен начин на “Троянският дървен кон”, който един единствен не лежи в основата на божествения замисъл за унищожението на града?

Освен това в материала се прави връзка и със свежите разкази на моряците, за миража **“ФАТА-МОРГАНА”** в Средиземно море, за появяващи се и изчезващи изведнъж миражи, в долината между градовете Fiumefreddo и Месина – миражи от високи руини на разрушен великолепен древен царски град в Североизточна Сицилия, южноиталианският остров Сицилия – научнопопулярни предавания, гледани, лично слушани от очевидци и четени от автора от средствата за масова информация автора. Миража **“ФАТА-МОРГАНА”** в Средиземно море, за появяващи се и изчезващи изведнъж миражи в долината между градовете Fiumefreddo и Месина е историческо събитие, понеже при строго определени ъгли на слънчевите лъчи и въздушните марани, те преместват реално съществуващи неща, да изглеждат на друго място.

Отговорът на тези въпроси тръгва от няколко интересни лингвистични и етимологични бележки, в основата на които лежи езикът на епоса с фонетичните и граматически особености на сричковото писмо. Ще се опитаме да формулираме нова изследователска нагласа и нови пътища за решаване на въпроса за местонахождението на град Троя, чието име в превод от древногръцки съхранява родовата памет за погубен велик град.

СЛОВООБРАЗУВАНЕ НА ДРЕВНА ТРОЯ ОТ СПОМЕНИТЕ

**НА ЛЕГЕНДИТЕ ИЛИ ДИРЕКТНО ОТ ОРИГИНАЛНИТЕ УСТНИ ТЕКСТОВЕ
НА ДОКЛАСОВИТЕ МАЛКИ ПЕСНИ ОТ ДРЕВНОГРЪЦКИЯ ЕПОС**

Древногръцките думи Τροία, Τροίη или Τρώος, са производни на Τρῶς и Τρώος от *fut.* на древногръцкия глагол τρῶσκω, етимологически свързани чрез τρῶς със значенията на τίτρωσκω- глагол с първо значение- пробивам, промушвам или още ранявам, наранявам; което словообразователно мотивира в колективната памет значението на съществителното Τροя, като могъщ град, победоносни войни и най-важното - град с възможности за развитие, град с бъдеще. Второто значение на глагола τίτρωσκω в *pass.* и *med.* е: получавам рана, търпя поражение, т.е. градът от велик, победен, могъщ, може да се превърне в погубен град на поражението.

Етимологически свързано с епическата традиция (чрез честата употреба на τρώω в *pass.* и *med.* от класовите малки песни на аедите) името Τροя не може да съществува въвн от нея като исторически факт. Съществувал е могъщ град, който е погубен и затова в епоса “Илиада” е наречен Τροя, но истинското му име исторически град идва по друга словообразователна верига.

КРАЙНИ РЕЗУЛТАТИ

Древна Τροя, както казахме, е словообразувана по силата на две словообразователни вериги – **легендарна** и **историческа**. Легендарното словообразуване на град Τροя е от глагол в *fut.* от **τρώσκο**, чрез **титроско**, който в първо значение е пробождам, промушвам или още ранявам, наранявам; и словообразователно мотивира значението на съществителното Τροя като могъщ град, победоносни войни и най-важното – град с възможности за развитие, град с бъдеще. Второто значение на глагола в *pass* и *med.* е получавам рана, търпя поражение, т.е. градът от велик, победен, могъщ, може да се превърне в погубен – град на поражението.

Етимологически свързан със собствените имена на местностите около Τροя и мита за **Акид и Галатея** – чрез древната река: 1. **извор** – ’Ακιδος; 2. **река** - Алфей= ’Αλφειος; 3. **последен воден праг-водопад** - ἄλλομα; 4. **устие** – Στομα, Γαλατεία, което според значението на древноиталийската дума- Calata, то е градско товарно пристанище; 5. **предустие** – про του Στοματος; Сега древногръцкото собствено име на реката или на коритото на реката Алфей= ’Αλφειος, вече стана известно и зае своето достойно място в подреждането на информацията. Днес цялата река се нарича със значенията на италианската дума Calata bianco, глагола **титроско**= τίτρωσκω, изнася действието пред крепостните стени на Τροя и **прави историческата словообразователна верига**. Град Τροя в превод от древногръцки съхранява родовата памет за **“Град, пред който се правят религиозни атлетически игри с безкръвни жертвоприношения или от животни”,** и още **“Град, пред който се провеждат общогръцки военни състезания на живот и смърт в мирно време”,** т.е. **“Град, пред който се правят традиционни общогръцки гладиаторски игри за човешките клади на един своеобразен вид праисторически човешки жертвоприношения”** /за човекоядство, изобщо – бел. на авт./.

През 1990 г. древна Τροя беше за последен път видяна от автора на книгата в **три-четири до пет метрови руини**, разположени **върху дивно красив хълм** на 350-400 метра, северно от североизточно-сицилианския град **Fiumefreddo**. Още същия момент той в обширен доклад информира властите в Сицилия и Националните музеи на развитите страни за откритието си. За съжаление днес в най-стария град на човечеството – **града, извел ни най-напред от дивачеството към цивилизация** – няма дори следа и от малко камъче, понеже сицилианските власти го разрушиха пред очите на автора, за строеж на писта за делтапланери и хеликоптери от международно значение.

А от колко ли културни пластове няма вече никаква следа до Fiumefreddo?

Днес единствено **жреческо-царската матрична архивна библиотека на докласова Гърция** стои непокътната, но автора на книгата си поставя задачата да докаже местонахождението на Τροя

по лингвистичен и етимологичен път, понеже страхът от безпримерната вандалщина над древногръцката история е голям, а желанието тя да не се повтори и над **книгите от докласовите гръцки очевидци** се превърна в негов смисъл на живот. Защото в нея има и доста много произведения на праисторическото изкуство. Защото историята не може да бъде унищожавана или изопачавана, в интерес на нечий зли намерения.

Тя следователно може само да бъде забравяна от трудолюбивите хора за известно време, но веднага обаче преоткривана от потомството им, в интерес на идващите научна мисъл и прогрес за благоденствието и величието на човека.

Защо така – а не така? Омир е гениален поет, ненадминат от три хиляди години насам, но той пише литературно произведение, а не история. Неговото гениално литературно произведение “Илиада” черпи информация от **“класовите песни на легендите и митовете”** и затова според “Илиада” цар Атрей, който има **“трима сина”**, цар Лай е силно влюбен в Хризип, а Тиест е брат на Атрей, които били в противоречия още в майчината си утроба. Омир просто е бил подведен от легендарната информация на **“класовите песни”** и без сам да иска подвежда и всички останали след него.

Историческата информация е в **“докласовите малки песни”** и стои етимологично скрита зад собствените имена. Ето защо ние трябва отново да ги разсловообразуваме и внимателно да вникнем в тяхната скрита историческа информация, такава, каквато е била тя в древността.

Ужаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, лингвистичните и етимологични изследвания за първично скритите начала в древногръцките собствени имена на божествата, героите, реки, планини, областите и местностите в древната земя свещена на южноиталианския остров Сицилия, изследвани до този момент в книгата **“ПРОИЗХОД НА ВСЕЛЕНАТА, ФИЛОСОФИЯ НА ЕВОЛЮЦИЯТА”**; **“ПРОИЗХОД НА ОРГАНИЧНАТА МАТЕРИЯ. АРХЕОЛОГИЯ НА ЕВОЛЮЦИЯТА”**; **“ПРОИЗХОД НА ЧОВЕКА. ПАЛЕОНТОЛОГИЯ НА ЧОВЕКА. ПРАИСТОРИ, ЯНАЙ-СТАРА И СТАРА ИСТОРИЯ НА ЧОВЕКА”**, свидетелстват, че:

ИСТОРИЧЕСКА ЛИЧНОСТ ЛИ Е ОМИР

Античните автори на книгите твърдят, че Омир е автор на **“илиада”**-та. **Това не е вярно.**

Древногръцкия автор на “Илиада”-та, Омир, живее и твори далече от действието на историческите събития и вероятно е предусещал възможните критики по отношение историческата достоверност на епоса.

Думата Омир= Ὀμηρος, според нас, е прякор или епитет, но ако е дошла след действието на създаване на “Илиада”-та, тя е вече нарицателно или легендарно име, словообразувано от Ὀμ-ηρος- със значение на- **“зalog, поръчителство, заложник”**; или на нейните производни от древногръцката дума Ὀμηρεῖα- **“даване залог, залагане, гаранция, поръчителство”** и от третото значение на древногръцката дума Ὀμη-ρεῦω- **“съгласувам се с (нещо)”**, които словообразователно мотивират в колективната памет значението на: **“гарант; гарантирам за достоверност”**, т.е. за безименните аеди на класовите малки песни в залог (заложник съм на една идея).

По пътя на втора словообразуваща верига, нарицателното Омир= Ὀμηρος, чрез Ὀμ-ηρος, може да се словообразува и от значенията на древногръцката дума Ὀμός- със значение на- общ; второ значение- подобен, същ, еднакъв; заедно, едновременно; също, също така, подобно, еднакво; или от значенията на древногръцката дума Ὀμός, от Ὀμός- все пак, при все това, обаче и пр.. Именно така чрез значенията на втората проста древногръцка дума ὤροσθ от ἄρῶω, със значение на- ора, обработвам; и второ значение- сея, посявам, произвеждам; словообразователно мотивира в колективната памет значението на **“вярно с оригинала”** или **“точно възпроизведено от оригинала”**.

От исторически аспект обаче Омир и “Илиада” остават извън рамките на преобладаващия древногръцки Епос на класовите гръцки песни и не могат да бъдат гаранتي за точно възпроизведена

историческа достоверност. Освен това Омир не е очевидец на древногръцките докласови исторически събития, а автор от втора ръка и много му се иска да гарантира историческа достоверност. Неизвестен автор или неизвестни автори на книгата **“ИЛИАДА”**-та, след последния ред на книгата, вместо **“край”** или **“амин”** както в Библията изписват ὅμ-ηρος, ὅμῃρεῖα или ὅμῃ-ρεῦω - които словообразователно мотивират в колективната памет значението на: **“гарант; гарантирам за достоверност”**. Минали години и античните автори на книгите помислили тези думи за подпис на автора на **“ИЛИАДА”**-та и чрез тях словообразували древногръцкото собствено име – **ОМИР**= ὅμῃρος . Това схващане се засилва и от факта, че древногръцките думи ὅμ-ηρος и ὅμ-ηρον носят начало на словообразуващ корен от ομός и заедно с /μω/ ли /му/ у другите народи “ὅμ” и “mu” (лат), “му” (слав.), е шифроваща космогонична дума за вечната борба на Първичното начало от Хаоса, а следователно и “Одисея”, и “Илиада” от Омир, носят в себе си космогонично предизвикателство, като най-първи исторически книги на древногръцкото азбучно писмо.

Нека застанем на ясни позиции. Повдигам отново Омировия въпрос, защото настоящото проучване формира оригинално виждане по някои съществени въпроси. Погубен ли е целия древногръцки етнос от родовата община, заедно с погубването на Троя, в свещената земя на Североизточна Сицилия? Можем само да предполагаме, че не са погубени върховния жрец (всепризнат от древните гърци с религиозен и научен авторитет) и писарите от архивната библиотека с матрично писмо при храма свещен на Темида, понеже те са общопризнати от всички гърци.

Откъси от книгата “Голяма История на човека”.

“ТРОЯНСКИЯ КОН” Е ИСТОРИЧЕСКИ

Пак по същото време, т. е. в предвоенните години, Енеевото родословие и родословието на Акаст наричали **устие**то на малката река cantharus- **чаша; вид морска риба**; чрез транскрипцията им от καθος, а в същото време самото **корито на реката** било наричано от италийците cantherius-/gr./ **скопен кон; кранта**; чрез транскрипцията им от καθήλιος.

Така гръцкото наименование за цялото речно корито на малката река- **устие + корито на реката** = καθος + καθήλιος се подкрепяло и от фонетиката на латинската редакция за цялото им речно корито чрез cantharus + cantherius, а историческият мотив за строеж на дървения Троянски кон, бил налице, понеже истинското му предназначение не се покрива от значенията на **“товарно магаре”**, от италийското **“дървено магаре за рязане на дърва”**, нито етимологично със скритото първичн начало от **“скопен кон- кранта”**. Дървеният Троянски кон следователно е или расов – **породист жребец**, или точното копие на **“дървена бременна кобила”**, като олицетворение на “оплождащото начало” на одушевената природа, гръцката Екюей= Ἐκυεί, за божество на плодовитостта и на италийската Ἐqua- показвана още от най-древни времена с **“конска глава”**. Под понятието “дървена” ние си представяме - фалшива, подправена; дървени долари, например.

Историческият мотив за строеж на дървен кон следователно налице, а чрез значенията на върховното докласово гръцко божество Екюей в древната земя свещена на Североизточна Сицилия и в самата древна Троя, дървения Троянски кон, непременно трябва да бъде **“бременна дървена кобила”**, понеже основният замисъл на действието за погубване на древната метрополитна столица Троя и на докласовото гръцко общество в него, те трябвало да бъдат погубени чрез вярата в своята собствена докласова гръцка Стара битова традиция.

Свързващият хребет между Главните Западни порти Σκαῖαι πύλαι на Цитаделата с Акропола и царското жилище с хълма на предпланинския масив и височините от планината Етна е двукратно укрепен с масивни крепостни зидове под формата на “коридор”, между който днес могат да се движат само леки превозни средства. Той от Тюрафеат е дълъг приблизително около стотина метра до Главните Западни порти Σκαῖαι πύλαι, и още толкова в обратна посока от Главните Западни порти Σκαῖαι πύλαι, до портала на самата Цитадела, с Акропола и царското жилище във вътрешния двор.

Руините днес наподобават “непокрит тунел”. Точно върху най-западното място, където тунелът стъпва върху хълма на предпланинския масив от планината Етна, била западната Арка с първата порта към Цитаделата и била наименована със собственото гръцко име – Тюрафеят.

Ще трябва да информираме, че върху точните древни зидове на Главната Западна порта Σκαίαι πυλῆι, с двуюко укрепения коридор от Тюрафеят към Цитаделата, днес е построена средно голяма двуетажна къща – спазваща дори един от ъглите на крепостния зид /виждаме до каква степен собственикът на земята е съчетал съвременното с древното, бел. на авт./, а в съседство с къщата е въздушното пространство на втората врата = градските Западни порти на града, т. е. върху която е храмът на божеството, господарката Екюей= Ἐκυεύη и на предходничките ѝ Сигелия и господарката Омфала. Самият остатък от нея днес е входна врата за двора и къщата на стопанина на земята там. От Западната градска порта, тръгва към вътрешността на града нов втори /сравнително много по широк, за според градската тълпа, бел. на авт./, градски буферен коридор и води до старата Градска Западна порта = Дардановите порти, т. е. върху която е храмът на божеството Σιγῆλῖα и Егеста /италийската Segesta/ и до големия Западен градски площад и храма свещен на Атина. Храмът на Аполон е на големия Източен градски площад към морето; до Градските Източни порти, но го цитираме, за да няма забъркване в нещата.

Зидовете на градските порти действително са много-много по-широки и много по-високи от останалите крепостни стени и ярко са се откроявали от тях, понеже върху много високите и широките им площадки се правят жертвоприношенията, а привечер – здрач когато пада, те са сладка и приятна за сърцето царска отмора

“Одисеевият Дървен кон” трябва следователно да бъде по-широк от междузидовия вход на Тюрафеят, но много по-тесен от входа на Западните градски порти на града, тъй като оформящите вратата монолитни каменни блокове са високи около 2,5-3 метра и в широчина могат да се обградят поне от трима или четирима солидни здравеняци- мъже. Много е вероятно по тези монолитни входни или надвходни крепители да съществуват следи от древно писмо, но много е възможно следи от древен надпис да съществува и по монолитните камъни на двата храма в града. По този въпрос обаче няма да коментираме с днешна дата.

Градската Западна порта на града следователно не може да бъде разрушена за да влезе откъм въздушното ѝ пространство някакъв си Дървен кон, дори с божествено знамение да идва той като **“дървена бременна кобила”** от вярата в гръцката докласова Стара битова традиция.

Освен това гърците вече един път са превземали града, но не и Цитаделата с царското жилище и Акропола. Дървеният Троянски кон не е имал задачата да разруши двете главни Западни градски порти. Напротив, именно заради тяхното среднощно отваряне шепа храбро докласово гръцко войнство се укрива в търбуха на “дървената бременна кобила”. Освен това тези две главни порти са доста далеч и от храма свещен на Палада.

Цитаделата с царското жилище и Акропола се свързват с града чрез **“комшулук”**, идващ от Мегарона и достига до площада на Атина. Точно през този комшулук гостува Одисей в дома на гордия феакийски цар Алкиной – любувайки се на гледката от Мегарона. Камъните, които оформят входа на комшулука наистина са най-големите от големите камъни по крепостните зидове, но не толкова големи, колкото оформящите входа на градските западни порти мегалитни каменни стълбове, сглобени под формата на буквата /Π/ - т. е. Долмен, тъй като традиционния архитектурен стил на двата строежа е различен. Дошъл веднъж на големия западен площад до храма свещен на Палада дървеният Троянски кон трябвало да премине следователно през “четири” укрепени тераси с крепостните зидове на комшулука и на помещенията в царското жилище..

Точно за този исторически факт твърди и сам Вергилий в “Енеида”: ***“.. Четири пъти се спирал конят, удряйки се о стената, когато го влачели през пробива в нея, и от сблъскванията оръжията на гърците в него страшно издрънчавало, но троянците не вярвали в тези шумове, понеже си представяли, еч това са звуци на малките ѝ отрочета...”***/подчертанията цитат е наша

притурка, бел. на авт./ . Всичко това става там до самия храм свещен на Атина и това трябва да ни досети за легендарното значение на Паладиума - божественият закрилник на град Троя, а на втори план, да напомни, че още в самия строеж на града вече е съществувал страхът, че откъм храма свещен на Палада е най-слабо защитеното място на града, Цитаделата и Акропола с царското жилище.

Откъси от книгата "Голяма История на човека".

ЕЛЕНА

Разселването на племената към Апенинския полуостров не е предмет на нашето лингвистично и етимологично изследване, но се чувствуваме задължени да отбележим, че пръв подвластен култ към култа на "оплождащото начало" на неодушевената природа Сгелия= Σιγηλίᾱ, стават навиците и привичките на древните в съзнателната им трудова ежедневна дейност в лицето с флага и емблемата на ритуала за култа към Елена= Ἑλένη, като празник за определен ден от годината.

Тази Елена е "хубавата" Елена – главен винодник за обявяване на Троянската война в "ИЛИАДА"-та от Омир.

Древногръцкото собствено на Елена= Ἑλένη, е словообразувано на корен чрез значенията на древногръцката дума ἔλε, еп. ἔιλε от αἰρέω- вземам, хващам, улавям; обхващам, обземам; достигам, печеля; завладявам, превземам, пленявам, грабя, побеждавам; убивам, изобличавам; и пр., второ значение- *med.* вземам си, отнемам, ограбвам; желая, искам, предпочитам; и пр., а чрез значенията на предкласическата поясняваща корена древногръцка дума ἔνῃ и ἔνῃ от първото значение на ἔνος и ἔνος = стар, миналогодишен, ланшен; от миналия месец; но вероятно в оригиналния устен текст Ἑλένη доста често се среща в съчетанието ἔλε ἔνῃ καὶ νέα в *sc.* със ἡμέρα- ден, дневна светлина; второ значение- време, жгивот; или σελήνῃ- месец, луна; и словообразователно мотивира значението на собственото име Елена= Ἑλένη, което име в превод от древногръцки съхранява родовата памет за ***"унищожавам отминалата от месеца или от годината природа, а със съща дата поставям начало за свои собствени желания, изисквания и предпочитания, да подновя и подреда отново по старият начин същата природа, каквато е била тя през същия месец от миналата година или каквато е била тя през цялата минала година"***.

Впоследствие навиците и привичките на древните в съзнателната си трудова ежедневна дейност в разнообразие, развили флага и емблемата към култа за празници на ***вегетацията, плодородието и светлината, като източници на фотосинтезата и малките топченца от хлороформни зрънца в зеления цвят на растителната природа*** и тя станала носителна древногръцко име на ритуал за култ към ***"вегетацията, плодородието и светлината"***.

Елена е дъщеря на Тиндарей= Τυνδάρεος. Древногръцкото му собствено име е словообразувано със значенията на древногръцката дума τυνῃ, *еп. дор.* σύ- като основа на противопоставяне; а чрез значенията на древногръцката дума δᾱρός, *дор.* δηρός- продължителен, дълъг; словообразователно мотивира значението на ***"не много продължителен или не много дълъг"; "нещо, което се изхабява и си отива за не продължително време, а след това се явява отново, но обновено"***. Култа към Елена, като Тиндареева дъщеря, следователно отстранявала изхабената растителна природа за гниене до разпадане на частичките, от които е произлязла, а следващата година - месец по месец, подмладявала новата природа.

Майка на Елена е ληδᾱ. Собственото ѝ име обаче няма фонетичен и смислов аналог с ничия древногръцка дума и следователно Леда не е от древен гръцки произход, а вероятно придошла от античната епоха в земята на същинска Гърция, чрез измислиците на античните автори на книгите з Древногръцката митология – според които разбира се, в тях няма нищо историческо. Затова ние си представяме, че истинска родна майка на Елена е Немезида= Νεμεσίς, εως. Древногръцкото собствено име на Немезида е словообразувано на корен със значенията на древногръцката дума νέμεσις- чувство за справедливост, неопетнена съвест; негодувание, неодобрение, укор, упрек, гняв;

отплата, отмъщение, наказание; завист; а словообразувано на поясняващия корена словообразователен суфикс $\text{id}\eta\varsigma$, който в предкласическата епоха бил със значенията на древногръцката дума $\text{'Id}\eta$ от $\text{'id}\eta\alpha\iota$ във /2 *coni. aor. II med.*/, от $\text{'eid}\omega$ = видях, съгледах, забелязах; и – виждам се, появявам се, явявам се, струва ми се; подобен съм; второ значение- потомък; син, внук; съхранява в родовата памет чрез оригиналните устни текстове на очевидците от историческата картина за Елена, като **“потомка, дъщеря на справедливостта и негодуванието, гнева и отмъщението”**. Така Немезида словообразователно мотивира значението за древногръцкото собствено име на дъщеря си Елена, като **“съзнателни вегетационни процеси с чувство за справедливост и по съвест”**, т. е. че вегетационните исторически процеси са подчинени на Еволюционната последователна историческа закономерност.

Древните обаче не познавали новините за законите на Еволюцията и вероятно си представяли, че обновената природа е резултат на гняв и отмъщение към износената вече миналогодишна природа или за месечните култури, цветята и растенията изобщо.

Впрочем ние тук за пръв път срещаме философско чувство за размисъл над природата и усещането за справедливост и възмездие над всяко отживяло в името на прогреса и бъдещото развитие. Затова ние си представяме, че от друга страна историческата взаимоотноообвързаност на събитието с общ замисъл и поведение в собствените имена на баща, майка и дъщеря са оригинални и исторически достоверни, т. е. дошли направо от бита и ежедневието на трудовия живот, и твърде много ни доближават до Евритемида= $\text{Eur}\nu\text{-}\theta\acute{\epsilon}\mu\text{id}\omega\varsigma$ – майка на Немезида и баба на Елена. древногръцкото собствено име на Евритемида= $\text{Eur}\nu\text{-}\theta\acute{\epsilon}\mu\text{id}\omega\varsigma$, е словообразувано на корен със значенията на древногръцката дума $\theta\acute{\epsilon}\mu\text{id}\omega\varsigma$ в *gen.* от $\theta\acute{\epsilon}\mu\text{id}\varsigma$ - божедтвено или естествено право, свещен закон, закон, обичай, справедливост; и чрез значенията на поясняваща корена древногръцка дума $\text{'Eur}\nu$ - широко, нашироко; а словообразувано на поясняващия корена словообразователен суфикс $\text{id}\eta\varsigma$, който в предкласическата епоха бил със значенията на древногръцката дума $\text{'Id}\eta$ от $\text{'id}\eta\alpha\iota$ във /2 *coni. aor. II med.*/, от $\text{'eid}\omega$ = видях, съгледах, забелязах; и – виждам се, появявам се, явявам се, струва ми се; подобен съм; второ значение- потомък; син, внук; словообразователно съхранява в родовата памет чрез оригиналните устни текстове на очевидците от историческата картина, като **“потомка, дъщеря на широка справедливост или закони”**; т. е. справедливост или закони, касаещи цялата земя. Евритемида от своя страна следователно е дъщеря на Темида= $\theta\acute{\epsilon}\mu\text{id}\varsigma$ -божедтвено или естествено право, свещен закон, закон, обичай, справедливост;.

Елена следователно е олицетворение на ритуала за култа с флага и емблемата към **“вегетацията, плодородието и светлината, касаещи цялата земя”** и той всъщност бил почитан култ, с флага и емблемата си от всички племена, при сапиентирането и цивилизоването на човека по цялата земя.

Фонетиката на поясняващата корена древногръцка дума за собственото име на Евритемида= $\text{'Eur}\nu\text{-}\theta\acute{\epsilon}\mu\text{id}\omega\varsigma$, идва от линията на словообразователните вериги за личните качества и достойнства на древногръцките герои и Патриарси, от времето на непосредствения им исторически преход от кроманьонски човек към обновления т. нар. протосредиземноморски антропологически вид човек, в древната земя свещена на Схерия и Източна Сицилия изобщо. Самото присъствие на корена $\theta\acute{\epsilon}\mu\text{id}\omega\varsigma$ от древногръцкото собствено име на Евритемида свидетелствува от своя страна и за нейното присъствие на кораба $\theta\acute{\epsilon}\mu\text{id}\omega\varsigma$, особ. в *pl.* $\theta\acute{\epsilon}\mu\text{id}\omega\varsigma$ - понеже решенията в него били вземани чрез гласуване, и имали значенията на постановления, разпореждания, закони; съдебни решения, присъди; данък, установен от обичая, съдебни такси; право, права, привилегии; и пр., върху който била взета договореността за постановлението “остров Кеос-остров Кос”, т. е. за върховно морско господство и взаимноизгоден стокообмен от двете страни на направлението- остров Кос-остров Кеос”.

Диона= $\Delta\iota\text{'}\nu\eta$ е титанка, по баща от Океан, т. е., като следствие от договора за древно господство, при взаимноизгодни интереси - разбира се външно, върху водното пространство от “двете

страни" на линията "остров Кеос-остров Кос", а по майка е родена от Тетия, т. е. от линията на кроманьонското потомство, по отношение на споменатата водна линия "остров Кеос-остров Кос". Най-древните навици и обичаи от тази епоха били пресъздадени в оригинални докласови гръцки устени текстове и веднага били ознаменувани чрез ритуали за култове към съзнателните трудови ежедневни дейности в разнообразности. Един от тези текстове с флаг и емблема на ритуал за култ в оприделен ден от годината е представляван в лицето на флага с емблемата на ритуала за култа към Диона= Διῷ νη - майка на богинята на плодородието, кроманьонската Σιγηλίᾱ; на латинската Segesta; и на жриците им в 'Ερυξ - под името на херофилите-сибили с енигмата *лат. Acesta*; а чрез взаимстваната от италиейците на Акест= 'Ακεστής- *лат. Acēstēs*, древногръцка Εγеста= 'Εγεστα-заможна девойка от град Троя, Σιγηλίᾱ дава чрез транскрипцията си наименованието на остров Сицилия като Σικελίᾱ. Освен това древните гърци смятали, че Диона е първородна майка и на Афродита, като божество на плодородието. Кроманьонската Сигелия и гръцката докласова Афродита, следователно са сестри.

Върховно право на дъщерята на постановлението "остров Кеос – остров Кос" Диона= Διῷ νη, е флага с емблемата на ритуала за култа към "оплождащото начало" на неодушевената природа, да бъде наследен в лицето на нейната първородна дъщеря, кроманьонската Сигелия= Σιγηλίᾱ- като **докласов флаг с емблемата на ритуал за култ към плодородието**, някъде преди около Х хилядолетие пр. н. е.. Преди около 6500-6300 г. пр. н. е. върху руините на Сигелия ще се обособи и израстне втората ѝ дъщеря, гръцката Афродита- като **докласов флаг с емблемата на ритуал за култ към плодородието**, и флага с емблемата на ритуала за култа към "оплождащото начало" на неодушевената природа, да бъде наследен в лицето на нейната втора дъщеря – гръцката докласова Афродита. При това положение оновно задължение и върховно право на дъщерите ѝ, е флага с емблемата на култа към Елена= 'Ελένη, като ритуал за култ към **"вегетацията, плодородието и светлината, а от своя страна, като източник на фотосинтезата - касаещи цялата земя"**, е да бъде подвластен на флага с емблемата към култа на "оплождащото начало" на неодушевената природа. Култа, носещ древногръцкото собствено име на Елена= 'Ελένη, следователно е подвластен култ на култа с флага и емблемата на "оплождащото начало" на неодушевената природа.

Хубавата Елена следователно не е историческа личност, а второто лице на древен култ към **"плодородието, вегетацията и слънчевата светлина"** и той следователно бил подвластен култ, на култа към "оплождащото начало" на неодушевената природа. Така че точно като такава ние ще я дириим със свидетелствата за присъствието ѝ в Троянската война, т. е. и в **Троянската война, Елена също ще бъде подвластна на Афродита** - ако изобщо разбира се, някога е имало историческа Троянска война.

Откъси от книгата "Голяма История на човека".

АТРЕЙ, ТИЕС И ХРИЗИП

Античните автори на книгите в Древнагръцката митология твърдят, че от брака на Хиподамея= 'Ηπλο-δάμεια с Пелопс се раждат прословутите близнаци Атрей и Тиес, а от брака на Пелопс с Аксиоха се ражда Хризип. **Това твърдение, обаче не отговаря на истината.**

Древногръцкото собствено име на втората Пелопсова съпруга Аксиоха, е словообразувано на корен със значенията на древногръцката дума 'αξιᾱ и 'ἀξιος- цена; достоен, заслужаващ; и пр., а със значенията на поясняващите корена древногръцки думи 'όχα- *adu.* /за усилване или сравнение/ далечен; и 'όχος- хранилище, убежище; пристанище; пазител, закрилник; второ значение от 'όχος 'ο и 'όχος το - превозно средство; кола, колесница; кораб; словообразователно мотивира в колективната памет значението на древногръцкото собствено име Астиоха като **"достойна за колесница от далеч" за пазител, закрилник; "достойна за кораб от далеч" за пазител, закрилник**; а във второ направление се развива като – **достойна за далечна**,

стара или древна колесница или превозно средство, но може кола или кораб;

Античните автори на книгите в Древнагръцката митология твърдят, че от брака на Астиоха с Пелопс се ражда третия син на владетеля Пелопс - Хризип. **Това твърдение, обаче също не отговаря на истината.**

Хризип е син на Аксиоха, но той е четвърти син на Пелопс. Древногръцкото собствено име на Хризип= Χρυσ-ιπλος, е словообразувано на корен със значенията на древногръцка дума χρυσις- златен; и със значенията на поясняващата корена древногръцка дума ἵπλος- кон, кобила; второ значение- *pl.* и *dual.* колесница, запрегната с коне; кола; словообразователно мотивира в колективната памет значенията на древногръцкото собствено име Хризип= χρυσις - ἵπλος - Χρυσ-ιπλος, като **“златен кон”** или **“златни коне”**; . Значенията на древногръцкото собствено име на майка му Астиоха свидетелстват, че сина ѝ Хризип е словообразуван чрез второто значение на поясняващата корена древногръцка дума ἵπλος- кон, кобила; второ значение- *pl.* и *dual.* колесница, запрегната с коне; кола; и словообразователно мотивира в колективната памет вторите значения на древногръцкото собствено име Хризип= χρυσις - ἵπλος - Χρυσ-ιπλος, като, **“златна колесница, запрегната с коне или кола”**. Хризип следователно не е изнамерил колесницата, а е внедрил колесницата и обикновената кола в трудовото ежедневие в разнообразности, още по време на докласовите гръцки общества, понеже майка му Астиоха имала нужда и била **“достойна”** за колесница, дошла **“от далеч”**. Под думата “от далеч” трябва да разбираме, от Египет или от Двуречието. Очевидците на тези исторически събития пресъздали в оригинален устен текст, който е първия грък, оценил значението на колесницата и обикновената дървена кола.

Историческото му древногръцко име обаче останало в забвение, понеже класовите гръцки жреци когато погубили историческата му стойност за легендарен или митологичен разказ, за Древногръцката си митология на Олимпийското класово графско семейство, веднага го преименували със значенията на древногръцкото собствено име Лай. Именно така според античните автори на книгите в Древногръцката митология цар Лай, вместо да бъде **“влюбен в колесницата, запрегната с коне или в обикновената дървена кола, като превозни средства”**, станал вече **“любовник на Хризип”**. Известна вина има и древногръцкото собствено име Лай, бащата на Едип цар, понеже е словообразувано със значенията на древногръцката дума λαῖος- ляв; *subst.* ἡ λαία /sc. χειρ- лява ръка; и словообразователно мотивира в колективната памет значенията на древногръцкото собствено име Лай, като **“ляв”**; **“левак”**; **“обратна резба”**; . Древногръцкото собствено име на тиванския цар Лай в *'adi.* Лай= λαΐειος; чрез поясняващата корена със значенията на предкласическата древногръцка дума ἔϊος- зора, зорница, зара, утро, сутрин; второ значение- Изток; словообразователно мотивира в колективната памет, че чрез значенията на древногръцката дума λαΐειος, Лай се влюбил в **“новините”** за колесницата или в обикновената дървена кола, като превозни средства, които Хризип взимствал от Изток, следователно от Двуречието, за **достойната** си да я притежава майка-Астиоха. Така чрез значенията и поведението в древногръцките собствени имена на Аксиоха и Хризип взимстваната от Двуречието колесница станала **“златна”**, понеже тя очевидно има **новини за свой собствен начин на гръцко производство** и **“новини с гръцко предназначение, за атлетически състезания, при военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време”**, в древната земя на същинска Гърция.

Античните автори на книгите в Древнагръцката митология твърдят, че от брака на Хиподамея= Ἴππο-δάμεια с Пелопс, се раждат прословутите близнаци Атрей и Тиес. Атрей, подобно баща си, има също трима сина - Агамемнон, Менелай и Плейстен. Древногръцкото собственото име на Атрей= Ἀτρεΰς, е словообразувано на корен чрез значенията на древногръцката дума τρεῖς- **три, трима**; а с отрицанието на думата чрез /α/- **не, без**; и пр., словообразователно мотивира в колективната памет значенията на древногръцкото собствено име Атрей, като **“без трима”**; **“нямаш трима”**; . Но какво точно няма Атрей. Синовете на Атрей- Агамемнон и Менелай, обичали да се наричат **“Атриди”**. Древногръцкото собствено име на владетеля Атрей= Ἀτρεΰς, следователно,

трябва да бъде словообразувано на словообразователен суфикс $\text{id}\eta\varsigma$, който в предкласическата епоха бил със значенията на древногръцката дума $\text{'Id}\eta$ от $\text{'id}\eta\alpha\iota$ във /2 conl. aor. II med./, от $\text{'e}\text{id}\omega$ = видях, съгледах, забелязах; и виждам се, появявам се, явявам се, струва ми се; подобен съм; второ значение-потомък; син, внук; и съхранява в родовата памет чрез оригиналните устни текстове на очевидците от историческата картина- т. е. когато живели Агамемнон и Менелай, че Атрей е **“без трима сина”**; **“нямащ трима сина”**. Така лингвистичното и етимологично скритото първично начало в значението на древногръцкото собствено име на Атрей, свидетелства, че Атрей бил **“бездетен”**. Атрей следователно е бил **бездетен; без потомство; без родододословие;**

Точно по тази причина поведението на брат му Тиест= $\text{Th}\epsilon\text{st}\eta\varsigma$ е толкова агресивно. Древногръцкото собствено име на Тиест= $\text{Th}\epsilon\text{st}\eta\varsigma$, е словообразувано на корен със значенията на древногръцката дума $\text{th}\omega$, глагол във 2 л. ед. ч., като втори брат, $\text{th}\epsilon\varsigma$ - бушувам, шумя, вилнея, пренасям жертва - като изгарям благовония или изгарям самата жертва; а чрез значенията на поясняващата корена древногръцка дума $\text{st}\acute{\alpha}\text{is}\varsigma$ - заставане, стоене, местостое; възстание, преврат, бунт, метеж, заговор; раздор, кавга, спор; и пр. още в момента словообразователно мотивира в колективната памет значението на древногръцкото собствено име Тиест, като **“съзнателно раздухвам, разпалвам спор, за да предизвикам кавга и раздор, като бунтар, където живея”**; **“съзнателно изгарям жертвата на жертвоприношението за да предизвикам кавга и спор, като бунтар, където живея”**, т. е. съзнателно задържам старите навици, обичаи и привички за ритуали към култовете в Старата докласова гръцка битова традиция, като бунтар, където живея; предизвикателно задържам старите обичаи и традиции, а съзнателно отричам новините за прогреса и за преход към класово общество.

**Откъси от книгата
“Голяма История на човека”.**

ОБОБЩЕНИЕ

Агамемнон и Менелай следователно не могат да бъдат синове на Атрей, понеже той самият бил безплоден, както Лай бил пък ляв, левак и с обратна резба, поради любовта бу към Хризип. Ние всъщност не си представяме нещата точно така, понеже исторически Хризип бил олицетворение на новините за колесницата – наречена /златна/, а поведението на Лай олицетворявало стремежа и копнежа на човека да я притежава. Върху ролята и значението на двамата герои се изгражда образа на Хиподамея като олицетворение на конните състезания в Пелопонес и заколването на победения във военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време, гръцки докласов вид човешки жертвоприношения. Очевидците на оригиналния докласов устен текст, пресъздали историческата картина на Хиподамея в лицето на баща й Еномай= $\text{'Eno}\mu\alpha\text{o}\varsigma$. Древногръцкото собственото име на Еномай= $\text{'Eno}\mu\alpha\text{o}\varsigma$, е словообразувано на корен със значенията на древногръцката дума $\text{'oi}\nu\omega\varsigma$ - вино; вълшебно питие, примамка, а чрез значенията на поясняващата корена древногръцка дума $\text{m}\acute{\alpha}\nu\alpha\iota$ -преднамерявам, смятам, желая, искам, стремя се, алчен съм, ревностен съм; второ значение - втурвам се, нападам, бързам; словообразователно мотивира в колективната памет значението на древногръцкото собствено име Еномай, като **“опияняваща примамка с вино, за корисни цели с преднамерена умисъл или замисъл”**, т. е. владетеля Еномай предварително вече е знаел, кой ще бъде злощастната жертвата за човешко заколване във военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време – **“уж”** за докласов вид човешко жертвоприношение от Старата докласова битова традиция.

Уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, тук лингвистичното и етимологично изследване за скритото първично начало в значението на древногръцкото собствено име на Еномай = $\text{'Eno}\mu\alpha\text{o}\varsigma$, свидетелства, че той доста умело боравел със **злите и с корисни цели помисли на бабите-жрици, служителки на ритуала за култа към Парис**, за предварително опияняване с

вино, опиати и пр. на противника във военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време, като **“уж”** докласов вид за човешко жертвоприношение от Старата докласова битова традиция.

Откъси от книгата
“Голяма История на човека”.

МЕНЕЛАЙ

Чрез новините на лингвистичното и етимологично изследване на скритото първично начало в поведението, значението и ролята на древногръцкото собствено име на Тиест свидетелствува, че жертвата била изгаряна или изпичана, понеже бушуващите люде с шумната тържественост на благовонията и миризмата на човешкото месо възбуждали и раздухвали кавга и спор за недоволство от страна на бедното и прогресивното мнозинство от етноса му. Древногръцкото собствено име на Менелай= Μενέ-λᾱος, е разделено с тиренце и свидетелства, че то е сложна древногръцка дума, словообразувана от две прости древногръцки думи. Древногръцкото му собствено име е словообразувано на корен със значенията на древногръцката дума μένω- стоя, оставам, заставам, оставам назад, изоставам; второ значение- продължавам да съществувам, трая, оставам в сила, оставам непроменен; престоявам, пребивавам, бавя се, изтрайвам, чакам; стоя твърдо, постояняствувам; устоявам на, издържам срещу; а чрез поясняващата корена значения на втората древногръцката дума λαός- народ, хора, тълпа; войска; и пр., словообразователно мотивира родовата памет със значението на Μενέ – λᾱος= Менелай, като **“въздържаш народа”** и свидетелствува, че той постояняствува в древните традиции на чичо си Тиест и устоява пред кавгите и споровете на недоволното бедно мнозинство и прогресивно мислещото население от етноса си, над който сам той властвувал.

Тук обаче нещата стоят малко по-сложно, понеже Тиест изгаря жертвата за да упорства **съзнателно**, т. е. за да предизвиква съдбата, то Менелай върши същото дело **несъзнателно**, т. е. само и само за да подражава на чичовото действие или на древната езическа традиция за военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време, като **“уж”** докласов вид човешки клади за жертвоприношения да речем например. В постъпката на Менелай няма сценарии за предварителен злонамерен замисъл, понеже подражава на чичо си Тиест, а не е автор на новината. **Менелай следователно е двуличен владетел. Едно говори пред обществото на град Микена, а друго върши зад гърба му.**

Чрез лингвистичното и етимологичното изследване за скритото първично начало в значението или в поведението на древногръцкото собствено име на Менелай, ни се представя историческата картина от самата гранична бразда, когато върху руините на докласовото общество се обособява класовото общество; както и факта, че той е роден син на Тиест. Каквото и да е мнението на гръцките историци с днешна дата, на нас ни е добре известно, че Менелай не е древен грък. По-скоро той е трако-пеласгийски владетел на Микена и обществото ѝ, което Пелопс, подобно родословието на сестра си Ниоба-II в Северна Апия, ще претопи с родословието си и ще асимилира трако-пеласгийските заварени местни общества на **Южна Апия** = полуостров Пелопонес, в обособен и обновен морфологичен и биологичен прогрес, като антропологични хомогенни видове трако-пеласгийски общества и ще постави там в историческа последователност генетичното им родословие. Както казахме чрез Тантал, Ниоба-II и брат ѝ Пелопс, са от родословието на Дардан и потеклото на древния кроманьонски титан Атлант.

Тези исторически събития от Еволюционната последователна историческа закономерност за цивилизоване на човека в Северна Апия и в Южна Апия или в Мала Азия, станали толкова светкавично, че очевидците не могли да ги пресъздадат в оригинални устни текстове и да ни остават в културно наследство новото наименование на обновените от кроманьонските родословия на Ниоба-II и Пелопс, трако-пеласгийски общества. Затова античните гръцки автори на книгите в

Древногръцката митология ги смятали за гърци, но ние ще ги цитираме и наричаме като – симпатизанти на гърците.

Менелай следователно **въздържа народа си**, т. е. въздържа трако-пеласгийските симпатизанти на гърците в Микена, да не направят опит за преход към класово общество. Доколкото за Дидона ние си представяме, че тя не е пряка дъщеря на Атлант, а дъщеря на всички кроманьонски етноси по силата и значението на договореното постановление, “остров Кеос-остров Кос”.

**Откъси от книгата
“Голяма История на човека”.**

АГАМЕМНОН

Древногръцкото собствено име на владетел на Микена, Агамемнон, е словообразувано по пътя на много интересна словообразователна верига, която веднъж словообразува древногръцкото собствено име на Мемнон, красив етиопски цар, син на Еос (Зората) и Титон, брата на Приам. Древногръцкото собствено име на Мемнон-I от планината Сипил в Мала Азия е словообразувано със значенията на древногръцката дума μνῆσκω- спомням, напомням на някому или на някого за нещо; в *pass.* припомням си, спомням си за, имам на ум, мисля, помислям за нещо или някого; внимавам за, имам пред вид, съблюдавам, старая се за; второ значение- извиквам (устно или писмено), възпоменание за нещо, припомням, споменавам за нещо пред някого, уговарям нещо с някого; и словообразователно мотивира родовата памет за **“припомняне, напомняне на спомени**, които се изказват и споменават **гласно** или **писмено** чрез оригинални устни текстове, за живота или за навиците и привичките от съзнателната трудова ежедневна дейност **от миналото** или за спомените от **Старата докласова битова традиция”**.

Оригиналните устни текстове достигнали дори до древните земи на Египет, чрез древногръцкото собствено име на Мемнон-II, толкова знаменателна била личността и поведението на героя Мемнон-I.

Словообразувано на корен чрез древногръцкото собствено име на Мемнон, словообразователната гръцка верига за словообразуване на древногръцкото собствено име на Агамемнон, се доразвива и със значенията на поясняващата корена втора древногръцка дума ἄγᾱ, *дор.-* ἄγῃ- чупя; отломки; или със значенията на древногръцката дума ἄγω от глагола ἄγωμι- чупя, ломя, троша; второ значение- учудване, завист, омраза; а чрез значенията на древногръцкия глагол ἄγω- вода, предвождам, командувам, управлявам (войска); действувам, отивам, потеглям, отправям се; или чрез значенията на древногръцката дума ἄγων- сборно място, сборище, игрище; състезание; борба, зрелище; награда в състезание; словообразователно мотивира значението на древногръцкото собствено име Ἀγαμέμνων, което име в превод от древногръцки съхранява родовата памет за "смайвам със завистта и омразата си към старите мисли или спомени, за възпроизвеждане, споменаване, възпоменание към нещо", "чупя, ломя, троша в развалини старите мисли или спомени за възпроизвеждане, споменаване, възпоменание към нещо отминало". Ако трябва да бъдем исторически точни ще трябва да преведем сложното собствено древногръцко име на Агамемнон по начина, под който то съхранява родовата памет, а именно: **“командир на военен отред, който чупи, ломи, троши спомените от Старата битова традиция, за назидание”**. Това сложно изречение за смисъл на древногръцкото собствено име на Агамемнон свидетелства, че действието на историческото събитие озаглавява чрез оригиналния устен текст момента, в който Агамемнон се отказва от Старата битова традиция в името на прогреса. Според значенията в древногръцката дума ἄγων, военния командир Агамемнон въстава преди всичко срещу военните игри и състезания на хивот и смърт в мирно време, и то за назидание на някого. По тази причина значенията на ἄγω от *coni.* на ἄγωμι, остават привидни, понеже дори и Омир в **“ИЛИАДА”**, се заблърква в нещата, вярвайки, че древногръцката дума ἄγᾱ, не идва от *дор.-* ἄγῃ, а от ἄγος- **вожд**; и вероятно затова Агамемнон е

вожд на обединеното храбро войнство, пред крепостите на Троя.

Нека не забравяме факта, че 50-те младежи от кораба на Язон, са свидетелства към класически модел за древногръцко колонизиране за претопяване на завареното население в интерес на гръцкия етнос, но предводителството на Агамемнон не е признак и поведение към десет годишни военни действия /особено към крепостите на древна Троя/, а за предводителство на собственото си негръцко племе към погърчване, чрез прогреса на древните гърци, с погледите им към взаимноизгодно общо бъдеще.

Каквото и да е мнението на гръцките историци с днешна дата, на нас ни е добре известно, че Менелай не е древен грък.

**Откъси от книгата
“Голяма История на човека”.**

ОРЕСТ

Античните автори на книгите в Древногръцката митоология, и по-специално, в Троянския й цикъл, както и Омир в *“ИЛИАДА”-та*, твърдят, че Орест е син на Агамемнон. ***Те обаче не казват истината или се заблуждават, а след това подвеждат и всички автори на книги по този въпрос, така както и всички учени и специалисти до днес.***

Лингвистичното и етимологично скритото първично начало в значенията на древногръцкото собствено име на Орест= 'Ορέστης, днес свидетелства, че Орест= 'Ορέστης, ου, е словообразуван на корен 'ορεσ-, със значенията на древногръцката дума 'ορεινός и 'ορειός- планински; обитаващ планините; *subst.* планинец, планинка; див; а чрез значенията на словообразуващ суфикс του, който в предкласическата епоха имал значенията на древногръцката дума τίς- някой /си/, нещо /си/, нещо като, един; словообразователно мотивира в колективната памет значението на древногръцкото собствено име Орест= 'Ορέστης, ου, като ***“нещо като планинец”***.

По пътя на втора словообразователна верига лингвистичното и етимологично скритото първично начало във вторите значения на древногръцкото собствено име на 'Ορεστέιους, днес свидетелства, че Орест= 'Ορέστης - *adi.* 'Ορεστέιους, е словообразуван на корен 'ορεс-, със значенията на древногръцката дума 'ορεινός и 'ορειός- планински; обитаващ планините; *subst.* планинец, планинка; див; а чрез значенията на словообразуващ суфикс τέιους, който в предкласическата епоха имал значенията на древногръцката дума τέιους- *en. adu.* τέως- до това време, до тогава, до сега; 'ὅ τέως- досегашният; словообразователно мотивира в колективната памет значението на древногръцкото собствено име Орест= 'Ορέστης- *adi.* 'Ορεστέιους, като ***“нещо като досегашният планинец”***; или като ***“току що слязъл от планините”***.

Докласовото трако-пеласгийско общество на владетеля Орест, следователно е било на постоянно местоживене в старото сиотечесво, в предпланинските масиви на близка до древна Микена планина, но вече са досегашни т. е. ***“току що слязли от планините”***, за постоянно местоживееене в неукрепеното още поселище на Микена. Останали тук за трайно и ново местоживееене в неукрепеното още с крепости поиселище на Микена, току що слязлото от планините трако-пеласгийското общество на владетеля Орест се смесило с местното заварено трако-пеласгийско общество на докласовия владетел Менелай. Междувременно в това поселище се била заселила и част от родословието на владетеля Пелопс, което подобно родословието на сестра му Ниоба-II в Северна Апия, ще претопи с родословието си и ще асимилира трако-пеласгийското заварено местно общество на Микена в ***Южна Апия*** = полуостров Пелопонес, в обособен и обновен морфологичен и биологичен прогрес, като антропологичен хомогенен вид трако-пеласгийско общество и ще постави там в историческа последователност генетичното и родословие. Както казахме чрез Тантал, Ниоба-II и брат ѝ Пелопс, са от родословието на Дардан и потеклото на древния кроманьонски титан Атлант.

Тези исторически събития от Еволюционната последователна историческа закономерност за

цивилизоване на човека в Северна Апия и в Южна Апия или в Мала Азия, станали толкова светкавично, че очевидците не могли да ги пресъздадат в оригинални устни текстове и да ни остават в културно наследство новото наименование на обновените от кроманьонските родословия на Ниоба-II и Пелопс, трако-пеласгийски общества. Затова античните гръцки автори на книгите в Древногръцката митология ги смятали за гърци, но ние ще ги цитираме и наричаме като – трако-пеласгийски симпатизанти на гърците.

Уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, днес пред нас лингвистичното и етимологично скритото първично начало в значенията на древногръцкото собствено име на Орест= 'Ορέστης, като **“нещо като досегашия планинец”**; или като **“току що слязъл от планините”**, свидетелства, че още не е бил приключил историческия процес за претопяване и асимилиране на двете трако-пеласгийски общества в Микена, като две общества от гръцки симпатизанти, когато в тези смутни за Микена времена, там се родил Агамемнон.

Освен това лингвистичното и етимологично скритото първично начало в значенията на древногръцкото собствено име на Орест, днес ни свидетелства, че каквото и да е мнението на гръцките историци с днешна дата, на нас ни е добре известно, че Орест и Агамемнон не са древни гъри. Нещо повече! Орест не е син на Агамемнон, а точно обрано - Орест е баща на Агамемнон. Агамемнон не може да бъде **“вожд”** и **“командир на военен отряд, който чуни, лом, троши спомените от Старата битова традиция, за назиждане”**, в неукрепеното още с крепости поселище Микена, преди неговия родител да е слязъл вече с трако-пеласгийския си род и общество от предпланинските масиви на планината до Микена.

**Откъси от книгата
“Голяма История на човека”.**

КЛИТЕМЕСТРА И КЛИТЕМНЕСТРА

Лингвистичното и етимологично скритото първично начало в значенията на древногръцкото собствено име на трако-пеласгийския Менелай= Μενέ-λαός, свидетелства, че той бил двуличен човек; двуличен докласов владетел на родословието си и на обществото в неукрепеното още с крепости поселище на Микена. В тези исторически събития от Еволюционната последователна историческа закономерност за цивилизоване на обществото в Микена, той видоизменил и с това погубил старото докласово наименование на Микенския ритуал към култа за военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време, като го преименувал със значенията на древногръцкото собствено име Егист. Древногръцкото собствено име на ритуала за култа към Егист= 'Αἰγισθος, като син на Тиест, е словообразувано на корен със значенията на древногръцката дума 'Αἴγης- козя кожа; кожа на ризница; а чрез значенията на поясняващия корена словообразователен суфикс θος, който в предкласическата епоха имал значенията на древногръцка дума θως- чакал; словообразователно съхранява родовата памет като **“чакал в козя кожа”**; **“чакал в ризница от козя кожа”**; т. е. **“преоблечен чакал да изглежда като агне”**. Менелаевия ритуал за култа към Егист в Микена, следователно е също двуличник, както и самия Менелай.

Обществото, над което владее Менелай в Микена, разбрало за жестоката Менелаева измама и го нарекло с прякора Κλυτομῆστορ. Прякора на владетеля Менелай= Κλυτομῆστορ, е сложна древногръцка дума, словообразувана от две прости древногръцки думи. Така чрез значенията на едната проста древногръцка дума κλυτός- прочут, знаменит; второ значение- който може да се чуе, шумящ, шумен; а чрез значенията на втората проста древногръцка дума μῆστορ- измислител, съчинител, подстрекател, възбудител; ръководител, управник; второ значение- съветник; древногръцкия прякор Κλυτομῆστορ на Микенския владетел Менелай словообразователно съхранява родовата памет, като **“прочут измислител- празнотумец”**; **“прочут подстрекател”**, точно подигравателното на **второто му значение, като “прочут владетел”** и вероятно затова Микенския владетел Менелай вярвал, че го наричат **“прочут владетел”** и не се досещал за измамата, която

прогресивното общество на неукрепената още с крепости Микена, говорело зад неговия гръб.

По същия начин древногръцкото собствено име на бабата-жрица на забравеното или на забраненото от Менелай, да се споменава старо наименование за древногръцкото собствено име на ритуала за култа към военните игри и състезания на животи смърт в мирно време, била веднага словообразувана с древногръцкото собствено име, дадено ѝ от мирното и прогресивно настроеното общество на Микена - чрез прякора на Менелай= Κλυτομειστορ, в ж. р. ед. ч. като Клитемистра= Κλυταιμήστρα- **“прочута измислителка”**; **“прочута подсрекателка”**.

Когато мирното и прогресивно общество с подкрепата на Агамемнон, като **“командир на военен отред, който чупи, ломи, троши спомените от Старата битова традиция, за назидание на Менелай”**, прокудило двулечния си докласов владетел Менелай, от неукрепеното с крепости поселище Микена и Агамемнон станал **“вожд”** на обновеното общество от т. нар. от нас симпатизанти на гърците, Клитемистра като **“прочута подсрекателка”** и **“прочута измислителка”**, успяла да предизвика и да имами чрез словесен дуел Микенския вожд Агамемнон и да стане негова съпруга, чрез близката фонетика на Κλυταιμήστρα с Κλυταιμνήστρα. Така чрез значенията на древногръцката дума μνέστος- омъжен, женен, венчан; тя се словообразува в ж. р. ед. ч. като **“прочута жениха”**; **“знаменита съпруга”**;

Открит остава въпроса: Воювал ли е Агамемнон срещу крепостите на Троя? Защо той е бил подло и жестоко убит от сътругата си Клитемистра, през 1580 г. пр. н. е., след завръщането му като победител от Троя? Защо храброто му гръцко войнство, над което той е бил десет годишен комадир, не го е защитило? Защо прогресивно настроеното общество на Микена не е прокудило от града си невярната и коварната Агамемнонова съпруга Клитемистра?

Ние всъщност чрез лингвистичните изследвания на собственото име на Агамемнон днес сме първите свидетели на древногръцката историческа картина, че Агамемнон никога през живота си не е водил война срещу крепостите на древна Троя, а точно обратно- вътре в крепостите на Троя. Агамемнон следователно е бил защитник на Троя и ние първи днес си даваме сметка, че т. нар. "маска на цар Агамемнон" всъщност е първото гръцко произведение на изкуството, но поради несъщинската гръцка принадлежност на вожда Агамемнон, в нея може би има известни остатъци на Малоазийското и особено на традиционното древно тракийско изкуство. В известен смисъл Агамемнон би могъл да бъде предводител или комадващ войска, но ние си представяме, че тя не е елитен контингент от гръцката войска като цяло. Владетеля на Микена, Агамемнон, следователно не може да бъде върховен господар и стратег на гръцката войска пред древна Троя, освен ако той не е предопределен чрез действието си, да се докаже като нов класов човек, който командва военен отред срещу Менелай в Микена, за да възцари там класовото общество. Сега вече става вероятно Агамемнон да е предвождал военен отред към Троя, но при всички случаи той е воювал вътре в крепостите на Троя.

С настоящото мнение ние желаем да ангажираме мисълта и да привлечем вниманието още в самото начало, че по него древно време в древната земя на същинска Гърция, само племето на Еак и петдесетте младежи-колонизатори на Язон са истински докласови гърци, а племето на Агамемнон е техен първи местен симпатизант.

Древните гръцки оригинални устни текстове означавали именно противоречията във възгледите и поведението на двамата туземни владетели Агамемнон и Менелай, а не факта, че те двамата предвождали многобройна гръцка флота и войска от храбро гръцко войнство за военни сражения и битки срещу крепостите на древна Троя.

По този начин лингвистичното изследване поставя под въпрос историческата достоверност на Троянската война.

Всъщност с личността на Агамемнон ние ще се запознаем по-подробно в края на книгата под заглавие **“ИСТОРИЧЕСКА ЛИ Е ТРОЯНСКАТА ВОЙНА, “В ИЛИАДА”-та НА ОМИР”**

**Откъси от книгата
“Голяма История на човека”.**

ПИР

По причина на следствието, което предстои, действието е тясно свързано с мотива на причината, че новородения от Пелей и Нереидата Тетида гръцки герой, ще превъзхожда многократно пъти героичните подвизи на своето родословие. В случая действието не е в процеса за зачеване и раждане на гръцкия герой, а във физическата сила и мъжествените качества на индивида, от които ще се определят идващите събития в същинска Гърция и в Средиземноморието. Веднъж възникнало чрез епоса на докласовите малки песни, името Пелей не може самостоятелно да бъде исторически мотив за написване на класова малка песен. Сина на Пелей, Ахил, е докласов герой. Следователно липсва словообразуваща верига за собствено име на човек, който да е син на Пелей. Същият, като син на Пелей, да е носител на значения за докласов древногръцки герой от родословието на Пелей, а впоследствие следва да направи прехода от докласовата община към класовото общество. Това е герой, прославен с подвизите си в Родовата община, а в старостта си да е историческа личност от класовото общество. Ахил трябва да е негов исторически син и внук на Пелей. Тогава Неоптолем ще е син на Ахил и правнук на Пелей и праправнук на цар Еак от остров Егина, пред страната Колхида.

Неоптолем има и друго, предишно древногръцко собствено име - Пир. Може ли един млад и неопитен войн, не влизал още в битка, а да носи две собствени древногръцки имена? Дали това не е собственото име на неговия дядо Пир= Πείρος. Древногръцкото собствено име на неговия дядо Пир= Πείρος, е словообразувано от древногръцкия глагол πείρω- със значенията на пробощам, промушвам, пронизвам; и най-важното, с второ значение- пропътувам, преминавам, поря, преплавам; и пр. и словообразователно мотивира в колективната памет значението на Пир= Πείρος, наред със значенията на древногръцката дума τίτρωσκω- глагол с първо значение пробивам промушвам или още ранявам, наранявам; като **“военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време”**, но в истинския си смисъл то е **“преплавам морето, за да участвам във военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време”**.

Ясно е, че Неоптолем не може да бъде носител на тези качества, понеже те са адекватни със значенията на древногръцкия глагол τίτρωσκω. **Това свидетелства, че Пир, чрез второто си значение и чрез значенията на Пелей, като наследник на неговото родословие, пропътува, преминава, пори морските вълни с кораба си (преплава) Средиземно море откъм Изток, до древната свещена земя на Североизточна Сицилия и също многократно е излизал в гладиаторски състезания на хармана в древна Троя.**

В случая Патроклия е докласова малка песен η Πατρόκλεια=Πείρος, т. е. песен за героичните подвизи за бащата Пир, преминала в класова малка песен η Πατρόκλεια преди Троянската война, поради участието на сина му Ахил в нея, но името на Пир било вече погубено. Най-вероятно Пир бил убит още в началото на войната, поради старост, Както казахме, военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време, ставали веднъж на девет години. За многократен победител се е смятал останалия жив след три състезания и така за възраста му получаваме $3 \times 9 = 27$ години, плюс 20-25 още за юношество, или в началото на Троянската война Пир е бил на не по малко от 50-55 години.

Древногръцкото собствено име на Ахиловия баща, Пир= Πείρος, е словообразувано от древногръцкия глагол πείρω със значенията на **пробощам, промушвам, пронизвам**; и най-важното, с второ значение- пропътувам, преминавам, поря, преплавам; и пр. и словообразователно мотивира в колективната памет значението на Пир= Πείρος, наред със значенията на древногръцката дума τίτρωσκω- глагол с първо значение пробивам промушвам или още ранявам, наранявам; като **“военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време”**, но в истинския си смисъл то е

“преплавам морето, за да участвам във военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време”. Това свидетелства, че Пир, чрез второто си значение и чрез значенията на Пелей, като наследник на неговото родословие, пропътува, преминава, пори морските вълни с кораба си (преплава) Средиземно море откъм Изток, до древната свещена земя на Североизточна Сицилия и също многократно е излизал в гладиаторски състезания на хармана в древна Троя.

Многократните гладиаторски победи на Пир на хармана-арена пред древна Троя, обяснява причината, по която троянското войнство тръпнело само при вида на доспехите му. Интересно е съчетанието от възрастта на Пир и второто значение от древногръцкото собствено име на неговия баща Пелей- в *med.* движа се бързо (или) живо, скачам, подскачам (от радост); и освен това: **хвърлям жребий за себе си (или) помежду си, определям чрез жребий**; Вероятно преди тръгването с войските на Агамемнон, Пир е дал последни бащински заръки на сина си Ахил, че ако падне рано в боя пред Троя, поради натежали години, Ахил да тръгне незабавно и да заеме неговото място, в редиците на храброто древногръцко войнство.

Определянето на съдбата на Ахил по **бащиния хвърлен жребий** е **последна препоръка** за създаване на отделна и самостоятелна от Троянския цикъл докласова песен, за изготвяне на оръжие за Ахил. Хвърления бащин жребий предreshава основно живота на Ахил. Докласовия гръцки народ е видял в смъртта на Ахил внезапната повратност на живота, чийто контрол стои извън възможностите на човека. Мотивът обаче на Ахиловата смърт е много съблазнителен - собствена безсмъртна слава, която е постигната. Така Ахил от 3600 години е ненадминатият, най-големия герой на планетата Земя.

Откъси от книгата
“Голяма История на човека”.

НЕОПТОЛЕМ

Неоптолем= Νεο-πτόλεμος, е древногръцко нарицателно за древногръцко собствено име на човек и е словообразувано чрез сбора на древногръцката дума νεος, νεα- млад, младежки, малолетен; преносно неопитен, безразсъден; и най-важното, чрез второто значение- нов, свеж, пресен, тазгодишен; небивал, нечуван, неочакван, необикновен, страшен, лош и пр. и от значенията на епическата древногръцка дума πτόλεμος, *ep.*- от πόλεμος- сражение, битка, война; борба, спор, раздор, караница; и словообразователно мотивира в колективната памет значението на името Неоптолем, като **“нова война; свежа война или битка и сражение”**, и най-важното: **млад войн, малолетен войн, неопитен войн**. Следователно това е лингвистичното и етимологично скритото първично начало в древногръцкото собствено име Неоптолем.

Откъси от книгата
“Голяма История на човека”.

АХИЛ

Ахил е единствения древногръцки участник в Троянската война, който може да има претенции, че е влязал в епоса със собственото си име. Той е носител на качествата и необузданата сила на дядо си Пелей, на буйния характер на баща си Пир, и на своите собствени качества като Ахил-I= Αχιλλεύς-I. Древногръцкото му собствено име е словообразувано със значенията на древногръцката дума Αχιλ- хубав, приятен, красив; а чрез словообразователния суфикс λειος в древногръцкото си собствено име, който в предкласическата епоха имал значенията на древногръцката дума λειος- гладък, полиран; мек, приятен; чрез ηιος- стрелец?; блестящ (като епитет); чрез λεια плячка; *особ.* плячкосан добитък, военна плячка; движимо имущество, пари; и т.н.,

а чрез ληϊον посев, жито, нива; чрез (ηϊον) ηϊα хранителни припаси; храна, плячка; и от второто значение на ηϊα плява, слама; словообразователно мотивират в колективната памет значението на името Ахил, като **“благодарен, приятен, красив и мирен трудов човек”** и най-важното- **“по силата на внезапно хвърления бащин жребий и заръка, той е много красив и храбър войн, донесъл много военна плячка и войнска слава”**. Ахил е историческа личност, но авторът на **“ИЛИАДА”**-та, го прави да изглежда като литературен герой.

**Откъси от книгата
“Голяма История на човека”.**

ПЛЕЙСТЕН

По отношение на Агамемновия произход ние обгръщаме идеята, че той лично е от родословието на трако-пеласгийския владетел Орест- населяващ предпланинските масиви до неукрепената с крепости още трако-пеласгийска Микена, понеже сам Атрей е бездетен, а Менелай вероятно е син на Тиест - според лингвистичното сходство в поведението им. Така Плейстен не може да бъде брат на Агамемнон, понеже е живял в и владствал над Микена, някъде преди около 3000-2700 г. пр. н. е.. Плейстен следователно е трако-пеласгийски владетел на Микена, когато трако-пеласгийското му общество било в процеси на претопяване и асимилиране от страничен клон на Пелопсовото родословие. Плейстен, чрез Пелопсовия родословен клон, се обособява вече като наследник и носител на морфологичен и биологичен прогрес с антропологичен кроманьонски вид трако-пеласгийски човек. Освен това траките изобщо, са от втория **“бели етнос”** на кроманьонския човек. Трако-пеласгийското общество на владетеля Плейстен вече е започнало да се сапиентира и да кроманьонизира - но Плейстен не е син и на Пелопс, но вероятно е осиновен от него, като трети заварен син. Именно така Хризип става четвърти син на Пелопс от Аксиоха.

Древногръцкото собствено име на Микенския трако-пеласгийски владетел Плейстен= Πλεισθένης, е словообразувано по пътя на много интересна словообразователна верига, подобно словообразователната верига на Агамемнон. Тази словообразователна верига веднъж вече словообразува древногръцкото собствено име на горгоната Стено= σθένω- силен съм, здрав съм /в нещо или с нещо/; имам сила /значение, авторитет/; могъщ /виден, знатен/ съм; властвувам; и още - в състояние съм, мога, смея; и чрез значенията на древногръцката дума πλειος, еп. йон. πληρης и πλος- пълен, напълнен, изпълнен; изобилно снабден; пълен, в пълен състав; изобилен, наситен, наситен, преситен; и пр., словообразователно мотивира в колективната памет значението на древногръцкото собствено име на горгоната Стено, като **“могъщата”** – т. е. като **човешкото олицетворение на древните храмови постройки** в теснините на проходите, клисурите и речните дефилета. Освен това на основата на нейните значения, чрез поясняващото значение на древногръцката дума πλέω- плавам, пътувам по море (с кораб); отплавам, плувам с ръце; второ значение– *trans.* преплавам, преброждам с кораб, преминавам - *особ.* θυρά и κέλευθα- път, пътека; вървеж, походка; пътуване, поход; прен. поприще, житейски път; се словообразува древногръцкото собствено име на древния трако-пеласгийски Микенски владетел Плейстен, с което словообразователно мотивира родовата памет със значението на **“пренасяне на кораби по сух земен път или пътека на нечий проход или дефиле, между две морета”**.

Понеже участието на горгоната Стено в словообразуването на древногръцкото собствено име на Плейстен е лично- както Мемнон за Агамемнон, ние си представяме, че в дъното на Коринския залив имало шестнадесет километров сухоземен проход и в него имало **древен скален мегалитен храм** от древната традиция за храмовата култура, с **ритуал за култ към горгоната Стено** - понеже корабите, плъзгайки ги върху напречни греди били прехвърляни през прохода, от едното море - в отвъдното море.

По този начин лингвистичните изследвания свидетелствуват за новини в две направления.

Решават въпроса за древната традиция в корабоплаването през Коринтския залив, а от друга страна, че Плейстен е сравнително древен владетел на областта откъм древна Микена и прохода, понеже значението и поведението на Язон е от много по-древни времена, и понеже олицетворява от друга страна героичните навици на древните гръцки Патриарси в колонизирането на отвъд морски земи - биващи оригинални и исторически, непосредствено след отшумелите исторически разселвания за постоянно местоживее на Патриарсите от Прометеевото и Дардановото родословие.

***Откъси от книгата
“Голяма История на човека”.***

АЕРОПА

Претопяването и асимилирането на местното трако-пеласгийско омщество в прохода и около Микена, било продължителен Еволюционен процес - а не светкавичен процес, както в другите земи на същинска Гърция, понеже още в най-древни исторически времена тук се носел смесен глъч и от хората на критския владетел Катрей и дъщеря му Аеропа. Древногръцкото собствено име на Аеропа е словообразувано чрез значенията на древногръцката дума 'αἶρος- въздух; мъгла, облак; а чрез значенията на древногръцката дума 'οπή- дупка, отвор; светлинен отвор, прозорец; отвор за пушека; нз. цепнатина, пропаст; словообразователно мотивира в колективната памет значението на името Аеропа= 'αἶρος + 'οπή, като "въздушна дупка, отвор", "въздушна цепнатина, пропаст", т. е. ***"стръмно речно дефиле или проход"***.

Царицата на древното и незастроеното с крепости поселище на Микена, Аеропа- дъщеря на критския владетел Катрей, олицетворява следователно физическата страна на Коринтския проход, докато Плейстен олицетворява древните навици и привички откъм култовата страна за неговото предназначение в интерес на човека, а Агамемнон чрез баща си Орест е клон от тяхното родословие, което към 1600-1580 г. пр. н. е. притежавал всички изисквания на асимилационните и претопяващи процеси да се нарече трако-пеласгийски симпатизант на гърците. В това отношение като трако-пеласгийски симпатизанти на древните гърци могат също да се нарекат и прогресивните люде от обществото на Менелай и Тиест. Менелай е по-агресивен за разлика от Агамемнон и обществото му ще бъде претопено и асимилирано в трако-пеласгийски симпатизанти на гърците, значително по-късно или ще бъдат прокудени от Микена.

Трако-пеласгийските гръцки симпатизанти ще бъдат претопени и асимилирани от идващи древногръцки колонизатори на Микена, в хомогенно гръцко общество. Крепостите на златообилна Микена ще бъдат завършени по време на древногръцката колонизация на града, а класовото общество ще се обособи в Микена, едва по време на Агамемноновите синове.

***Откъси от книгата
“Голяма История на човека”.***

***ОТЕЧЕСТВОТО НА ТРЕТИЯ СИН НА ТРАКО-ПЕЛАСГИЙСКИЯ
ПАТРИАРХ ПАНДИОН-I, ВЛАДЕТЕЛЯ НИЗ
РОЛЯТА И ЗНАЧЕНИЕТО НА КУЛТА КЪМ НИЗ***

Чрез лингвистичните и етимологични скритите първични значения в древногръцкото собствено име на трако-пеласгиец Фороней, сраната Мелия се определя, някъде преди около XI-X хилядолетие пр. н. е., като крайбрежно-морска земя със силно развито корабоплаване и сухопътна и морска търговия. Източна граница на страната Мелия била на 50-60 –100 км. Западно от устието на река Марица. Оттам към Запад, по Южните склонове на Родопите, Западната граница на страната Мелия била на 50-100 км. от най-югозападната точка на

днешна България.

Древната обширна земя Мелия била предимно скотовъдна с преобладаващ дребен рогат добитък - овце и кози. Тя била също земя и на градинари с обширни области от овощия и градини, но със слабо изразени трудови ежедневни дейности за навици и привычки към земеделието. Приморският характер на земята Мелия и слабо развитото земеделие благоприятствували за изнамиране новини в крайбрежното корабоплаване. Затова ние си представяме, че главната част на живота в Мелия бил съсредоточен в крайбрежните административни центрове и те определяли поведението на древните им жители като жители, склонни към крайбрежно колонизиране или от морски агресивни пътешественици, пирати - отколкото предпочитали удоволствието на труда хора.

Лингвистичните и етимологични изследвания за скритите първични начала в древногръцките собствени имена на божествата, героите, областите и местностите в същинска Гърция, изследвани до този момент, свидетелстват, че трако-пеласгийския владетел Низ е трети син на трако-пеласгийския патриарх Пандион-I, "от епохата на Патриарсите".

Уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, лингвистичните и етимологични изследвания за първично скритите начала в древногръцките собствени имена на божествата, героите, областите и местностите в същинска Гърция, изследвани до този момент, свидетелстват, че по тази именно причина земята Мелия на Юг граничела с чрез собствената и обширна земя на древния владетел Низ – третия син на трако-пеласгийския патриарх Пандион-I.

Древногръцкото собствено име трако-пеласгийския древен владетел Низ е словообразувано в две направления: чрез древногръцката дума $\nu\beta\sigma\sigma\alpha$ - пределен или краен стълб, около който завивали колесниците при надбягване (*лат. meta*); граница, откъдето почвало и свършвало надбягването; край, цел; второ значение- преграда; и словообразователно мотивира значението на собственото име Низ, като име, **"което е последната гранична бразда или крайния стълб, до който се простирал култът към докласовите човешки жертвоприношения, а вероятно и човекоядството"**. Информацията в оригиналния устен текст за древногръцкото собствено име на трако-пеласгийския древен владетел Низ свидетелства, че в дадени местности от отечеството на Низ имало по две побити в земята скално-мегалитни колони, които били вкопани на строго определено разстояние една от друга, а състезаващите се воители бягали около тях до пълно физическо изтощение или за строго изчислено време, ако обиколката е една.

По силата на второто направление, чрез $\nu\beta\sigma\sigma\omega$ - блъсвам, удрям, мушвам, наранявам, пронизвам, промушвам и пр., тя става еднородна с лингвистичните и етимологични изследвания за скритите първични начала в значенията на двете древногръцки думи $\tau\iota\rho\sigma\kappa\omega$, глагол с първо значение- пробивам промушвам или още ранявам, наранявам; което словообразователно мотивира значението на победоносни войни и най важното войни с възможности за развитие, войни с бъдеще. Второто значение на глагола $\tau\iota\rho\omega\sigma\kappa\omega$ в *pass.* и *med.* е: получавам рана, търпя поражение, т. е. воините от велики, победни, могъщи, могат да се превърнат в погубени войни на поражението; и древногръцкото собствено име на Пир= $\Pi\epsilon\acute{\iota}\rho\omicron\varsigma$, словообразувано от древногръцкия глагол $\pi\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$ - със значенията на пробождам, промушвам, пронизвам; и най важното, с второ значение: пропътувам, преминавам, поря, преплавам и пр.. С лингвистичните и етимологични изследвания за скритите първични начала в значенията на двете древногръцки думи $\tau\iota\rho\sigma\kappa\omega$ и $\tau\iota\rho\omega\sigma\kappa\omega$ в *pass.* и *med.* или с $\Pi\epsilon\acute{\iota}\rho\omicron\varsigma$ от $\pi\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$ свидетелстват, че дори само с назоваването на едната от тях, докласовите гъци разбирали ролята и значението на четвъртия ритуал към култа за= **"военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време"**. Така се поясняват и значенията на действията: мушвам, пробождам, промушвам; в лингвистичното и етимологично изследване за скритото първично начало в значението на второто значение в древногръцката дума $\nu\beta\sigma\sigma\omega$, и когато кажем древногръцката дума $\nu\beta\sigma\sigma\omega$, трябва да разбираме: **"военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време"**. Докласовите гръцки **"военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време"**, следователно можели да се назовават дори само с едната от трите различни древногръцки думи. Най-често

употребяваната от докласовите гърци за докласовите гърци **"военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време"**, е древногръцката дума - глагола τιτρωσκω.

Така първото направление от древногръцка дума за древногръцко собствено име на от υἱόςσθ, свидетелства, че в оригиналния устен текст за древногръцкото собствено име на трако-пеласгийския древен владетел Низ, свидетелства, че в дадени местности от отечеството на Низ имало по две побити в земята скално-мегалитни колони, които били вкопани на строго определено разстояние една от друга, а състезаващите се воители бягали около тях до пълно физическо изтощение или за строго изчислено време, ако обиколката е една.

Второто направление от древногръцка дума за древногръцко собствено име на Низ от υἱόςσθ, свидетелства че в дадените местности от отечеството на Низ, в които имало по две побити в земята скално-мегалитни колони, и които били вкопани на строго определено разстояние една от друга, а състезаващите се воители бягали около тях до пълно физическо изтощение или за строго изчислено време, ако обиколката е една, тава всъщност е първата част от действието на ритуала към четвъртия култ- за прочистка на обществото от смелите и храбри воители на две различни общества чрез умишлено насъскване с користи помисли /и това е съвсем естествено, понеже дори и двама воители от две различни общества, въпреки че не са израстнали заедно и другарували, не могат да влязат в дубой на живот и смърт, преди да бъдат предварително озверени/, двама здрави и жизнени, смели и храбри воители да влязат с различно по мощност въоръжение в двубой помежду си за военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време; и, че тези военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време в отечеството на Низ, също ставали през девет години на хармана-гумно на яко отделно поселище - точно така както ставали през девет години на хармана-гумно на яко отделно поселище в отечеството на Ниоба-II.

Уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, видяната от очевидеца предгръцка историческа картина за трудовите ежедневни дейности от обществото в отечеството на владетеля Низ и пресъздадена от него в оригинален устен текст и много важна, понеже свидетелства, бабата-жрица Ниоба-II е, че тя не изпращала със зли намерения и користи помисли покани-предизвикателства до други здрави и жизнени, смели и храбри воители от различните поселища в земята на Апия и Мала Азия или до Египет, да участват в двубой помежду си в четвъртия ритуал към култа за военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време, лично до тях, а до колежките си – баби-жрици под енигмата Пемфредо, от различните поселища в земята на Апия и Мала Азия или до Египет, да изпатят здрави и жизнени, смели и храбри воители от различните поселища в земята на Апия и Мала Азия или до Египет, да участват в двубой помежду си в четвъртия ритуал към култа за военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време. По този начин пред колежките им, баби-жрици, се предоставяла историческа възможност да се освободят от намразени от тях здрави и жизнени, смели и храбри воители в обществата им. **Същата участ можела да сполети и самите владетели на обществата им, ако бивали нарочвани от бабите жрици и това е свидетелство за неограничените права на жените в матриархата, т. е. на жената в докласовото общество.**

Така нарочените от бабите-жрици здрави и жизнени, смели и храбри воители от различните поселища в земята на Апия и Мала Азия или до Египет, да участват в двубой помежду си с здрави и жизнени, смели и храбри воители от други отечества в четвъртия ритуал към култа за военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време, вече предварително знаели, че са обречени на гибел. Страхувайки се пред смъртта, те умишлено бягали около двете побити в земята скално-мегалитни колони, които били вкопани на строго определено разстояние една от друга и със всички сили и старание бягали около тях до пълно физическо изтощение или за строго изчислено време, ако обиколката е една. Това всъщност е първата част от действието на ритуала към четвъртия култ- за прочистка на обществото от смелите и храбри воители на две различни общества чрез умишлено насъскване с користи помисли /и това е съвсем естествено, понеже дори и двама воители от две

различни общества, въпреки че не са израстнали заедно и другарували, не могат да влязат в дубой на живот и смърт, преди да бъдат предварително озверени/, двама здрави и жизнени, смели и храбри войни да влязат с различно по мощност въоражение в двубой помежду си за военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време.

Уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, Омир действително е знаел известни тайни от историческите картини на оригиналните устни текстове в “докласовите малки песни” и именно затова в *“ИЛИАДА”*–та троянския войн Хектор пред предизвикателството на гръцкия войн Ахил бежешком три пъти обикаля крепостите на Троя, не защото не е здрав и жизнен, смел и храбър войн, а от страха, че предварително е обречен на гибел поради по-лошото си въоражение. Нека не забравяме, че оръжието на Ахил е специално за целта изготвено оръжие от древногръцкото божество Хефест и отразено от гърка Омир в *“ИЛИАДА”*–та със специално внимание и чрез специална песен ***“ИЗГОТВАНЕ НА ОРЪЖИЕ ЗА АХИЛ”***

***Откъси от книгата
“Голяма История на човека”.***

***ОТЕЧЕСТВОТО НА ВТОРИЯ СИН НА ТРАКО-ПЕЛАСГИЙСКИЯ
ПАТРИАРХ ПАНДИОН-I, ВЛАДЕТЕЛЯ БУТЕС***

РОЛЯТА И ЗНАЧЕНИЕТО НА КУЛТА КЪМ БУТЕС

Според мнението на атичните гръцки автори на книгите в Древногръцката митология, владетеля Бутес е втори син на трако-пеласгийския патриарх Пандион-I, “от епохата на Патриарсите”.

Вторият син на Пандион-I е Бутес. Древногръцкото му собствено име е словообразувано на корен от значенията на древногръцката дума βούτης - воловар, говедар; а чрез поясняващата корена древногръцка дума βούτης в *adi. β. Φόνος*- заколване /жертвуване/ на добитък /бикове/; словообразователно мотивира в колективната памет значенията на древногръцкото собствено име Бутес като ***“воловар, говедар, който заколва бичета за кръвни жертвоприношения”***. Владетеля Бутес следователно владее общирни земи с изобилие на див едър рогат добитък, понеже по неговото владение новината за скотовъдството още не била изнамерена, а чрез поясняващата корена древногръцка дума βούτης в *adi. β. Φόνος*- заколване /жертвуване/ на добитък/бикове/; словообразователно мотивира в колективната памет значенията на древногръцкото собствено име Бутес като ***“воловар, говедар, който заколва бичета за кръвни жертвоприношения”***, Бутес умишлено принасял и безобидни кръвни дарове чрез умишлено заколване на младите или първородните животинчета /бичета/ от дивите животински потомства в стадата от едър рогат добитък на владението си.

Уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, лингвистичните и етимологични изследвания за скритите първични начала в древногръцките собствени имена на божествата, героите, областите и местностите в същинска Гърция, изследвани до този момент, свидетелстват, че Източна граница за отечеството на владетеля Форкин е цялата дължина от дължината за дължина на Западна граница на земата за отечество на владетеля Егей, а на Запад, Западна граница е Източното краибрежие на Адриатическо море. На Север отечеството на владетеля Форкин граничело със земята за отечество на владетеля Ерехтей.

Уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, лингвистичните и етимологични изследвания за скритите първични начала в древногръцките собствени имена на божествата, героите, областите и местностите в същинска Гърция, изследвани до този момент, свидетелстват, че Източна граница за отечеството на владетеля Бутес е цялата дължина от дължината за дължина на Западна граница на земата за отечество на владетеля Кекропс, някъде около 50-60 километра на Изток от

земите на Делфийското святилище. На Запад, Западна граница е Източното краибрежие на Адриатическо и Северното краибрежие на Йонийско море. На Север отечеството на владетеля Бутес граничело със земята за отечество на владетеля Форкин и с третата дължина за Югозападна граница от отечеството на владетеля Низ, а на Юг отечеството на Бутес граничело със Северните крайбрежни земи на Коринтския залив.

Както всички трако-пеласгийски владетели, така и владетеля Бутес взаимствувал и видоизменил на своя местна почва от владетеля Форкин обособените наивни и безобидни воюлгарски култове на княз Тирей но тук те придобили жестокост в **свирепост в още твърде най-голяма мяра**.

Уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, използваните от нас превъзходни степени, понеже в наивните и безобидни воюлгарски култове на княз Тирей при взаимстването им от всеки следващ владетел, той ги видоизменял под призмата на собственото и на обществото си виждане на своя местна почва, като внедрявал по нещо ново в тях, за да ги превърне от жестокост към по-голяма жестокост. Всеки владетел и обществото на всяко отечество следователно прибавяло нещо ново по жестокост към тях.

Какво лично, уважаеми читателю и уважаеми учени и специалисти прибавил владетеля Бутес и обществото му към тях, като форма на още по-голяма жестокост, като форма на придобита жестокост в **свирепост в още твърде най-голяма мяра**.

Чрез поясняващата корена древногръцка дума βούτης в *adi. β. φόνοϝ*= заколване /жертвуване/ на добитък/бикове/; словообразователно мотивира в колективната памет значенията на древногръцкото собствено име Бутес като **“воловар, говедар, който заколва бичета за кръвни жертвоприношения”**. Бутес следователно умишлено принасял и безобидни кръвни дарове чрез умишлено заколване на младите или първородните животинчета /бичета/ от дивите животински потомства в стадата от едър рогат добитък на владението си. Понеже някъде хреди около XI-X хилядолетие пр. н. е. е трудно да си представим, че е имало изнамерени оръдия на труда, които да стават и за заколване, следователно под думата **“заколване”**, трябва да разбираме **“пробождане”**; **“промушване”** с копие от ясеното дърво мелия, за кръвни животински жертвоприношения. Затова именно това **“пробождане”**; **“промушване”** с копие от ясеното дърво мелия, за кръвни животински жертвоприношения. Ето защо тя става еднородна с лингвистичните и етимологични изследвания за първично скритите начала в значенията на трите древногръцки думи: 1. на τίτροσκω, глагол с първо значение- пробивам, промушвам или още ранявам, наранявам; което словообразователно мотивира значението на победоносни войни и най-важното- воители с възможности за развитие, воители с бъдеще. Второто значение на глагола τίτροσκω в *pass. и med. е*: получавам рана, търпя поражение, т. е. воители от велики, победни, могъщи, могат да се превърнат в погубени, воители на поражението; 2. на значенията в древногръцкото собствено име на Пир= Πεῖρος, словообразувано от древногръцкия глагол πείρω- със значенията на пробождам, промушвам, пронизвам; и най-важното, с второ значение: пропътувам, преминавам, поря, преплавам; 3. на значенията в древногръцката дума νόσσω- блъсвам, удрям, мушвам, наранявам, пронизвам, промушвам; и пр.. Така със значенията на древногръцката дума νόσσα- пределен или краен стълб, около който завивали колесниците при надбягване; граница откъдето започвало и завършвало надбягването; край, цел; второ значение- преграда; само пояснявала, как се върши действието.

С лингвистичните и етимологични изследвания за първично скритите начала в значенията на трите древногръцки думи τίτροσκω и τίτροσκω в *pass. и med. или с* Πεῖρος от πείρω или νόσσω, поеснени още на момента със значенията на древногръцката дума νόσσα, свидетелстват, че дори само с назоваването на едната от тях, докласовите гъци разбирали рорята и значението на четвъртия ритуал към култа за **“военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време с пределен или краен стълб, около който завивали колесниците при надбягване”**. Така се поясняват и значенията на действията: мушвам, пробожкам, промушвам; в лингвистичното и етимологично изследване за

скритото първично начало в значението на древногръцката дума $\nu\beta\sigma\sigma\omega$, и когато кажем древногръцката дума $\nu\beta\sigma\sigma\omega$, трябва да разбираме **"военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време с** пределен или краен стълб, около който завивали колесниците при надбягване" и става ясно, как чрез копие от ясеното дърво мелия се извършвало заколването на нарочени от бабите-жрици под енигмата Пемфредо, живи хора за човешките жертвоприношения при военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време и как чрез каменните стълбове състезанието имало масова гледка и зрелищност да се види в индивидуалности страданията и как настъпва смъртта в очите на жертвите на хармана-гумно, за пишни човешки жертвоприношения на арената.

Докласовите гръцки **"военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време"**, следователно можели да се назовават дори само с едната от трите различни древногръцки думи. Най-често употребяваната от докласовите гръци за докласовите гръцки **"военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време"**, е древногръцката дума - глагола $\tau\iota\tau\rho\omega\sigma\kappa\omega$.

Затова ние трябва да открием древногръцка дума с ново етимологично скрито първично начало със значенията на "пробождам"; "промушвам" бичета за кръвни животински жертвоприношения, а не със значенията на "пробождам"; "промушвам" здрави и жизнени, смели и храбри воители от обществото за кръвни човешки жертвоприношения чрез военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време. Тази древногръцка дума е $\kappa\epsilon\upsilon\tau\epsilon\omega$ - бода, убеждам; второ значение-пробождам, промушвам;. Понеже тук става въпрос за пробождане, промушване на бичета от владетеля Бутес, от биче, древногръцката дума $\tau\alpha\upsilon\rho\varsigma$ е със значенията на- бик, вол; Ако сровообразуваме двете прости древногръцки думи $\kappa\epsilon\upsilon\tau\epsilon\omega$ и $\tau\alpha\upsilon\rho\varsigma$ в сложна древногръцка дума, ще открием етимологично скритото първично начало в древногръцката дума ***$\kappa\epsilon\upsilon\tau\alpha\upsilon\rho\varsigma$*** , със значенията на ***"пробождаш, промушваш бик"***.

Понеже пез епохата на владетеля Бутес, някъде преди около XI-X хилядолетие пр. н. е. не може и дума да става за изнамерена ноина към скотовъдството, владетеля Бутес следователно обучавал чрез специална воинска подготовка най-здравите и жизнени, най-смелите и храбри млади воители от обществото му да ловуват и да доставят **живи** диви бичета, за заколване от него бичета за кръвни животински жертвоприношения. Именно така обучаваните чрез специална воинска подготовка най-здравите и жизнени, най-смелите и храбри млади воители от обществото да ловуват и доставят **живи** диви бичета започвали да се отличават от останалите воители от обществото, а владетеля Бутес станал неволен откривател на новина за военна школа ***$\kappa\epsilon\upsilon\tau\alpha\upsilon\rho\varsigma$*** , за специална подготовка на най-здравите и жизнени, най-смелите и храбри млади воители от обществото, които да имат всички гаранции за победа във военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време, като вид докласови човешки жертвоприношения, след което злощастната човешка жертва била изпичана и изядена от зрителите "член по член"; "къс по къс"; а чрез петия ритуал за култа към Филомела, който гарантирал известни микроскопични граждански права и лични свободи за нарочените човешки жертви да се чувстват като човещи, преди заколването им с копие от ясеното дърво мелия, гарантирала още злощастните човешки жертвите след това да бъдат оплаквани, така както воюлгарската Стара битова традиция на княз Тирей повелявала да бъдат оплаквани, така както са оплаквани и от роднините си всички нормални хора от етноса в поселището след смъртта им, а след това били изпичани и изядени от същите роднини. Изпичането не винаги било задължително, особено що се отнася за пещерното човешко стадо. След това оглозганите човешки кости на злощастните жертви, са заравяни под земята на огнището в пещерата на пещерното човешко стадо или впоследствие под земата на семейното огнище в жилището, така както и оглозганите човешки кости на нормалните хора от етноса в поселището след смъртта им били поставяни на съответните места.

Тези специално подготвени от владетеля Бутес воители, носели специални върхни дрехи, за да се разграничават от останалите воители на обществото и се ползвали със специално поведение в обществото. На гърбовете си понеже откъм тази страна воите били по-слабо

защитени, върху върхните си дрехи там, те носели специално обработени за целта, сухи до вкостеняване биволски кожи, а върху тях с чевени и бели бои, били изрисувани глави на млади бичета с малки рога. Това било вид флаг с емблема, че война е обучен в школата на владетеля Бутес и е част от неговата лична охрана. Именно такъв флаг с емблема от специално обработена и суха до вкостеняване биволска кожа, спасила здравия и жизнен, смелия и храбър воайн Ахил, от коварно подготвената от бабата-жрица, за ритуала на култа към Парис, сигурна гибел.

Впоследствие всеки от владетелите се възползвал от неволно откритие на владетеля Бутес и озаконили в земята на отечествата си школите **κενταυρος**, като новина за военни школи **κενταυρος**, за специална подготовка на най-здравите и жизнени, най-смелите и храбри млади воайни от обществата им, които да имат всички гаранции за победа във военните игри и състезания на живот и смърт, като вид докласови човешки жертвоприношения, след което злощастната човешка жертва била изпичана и изяждана от зрителите “член по член”; “къс по къс”; а чрез петия ритуал за култа към Филомела, така както воулгарската Стара битова традиция на княз Тирей повелявала да бъдат оплакани, така както са оплаквани от роднините си и всички нормални хора от етноса в поселището след смъртта им, а след това били изпичани и изяждани от същите роднини. Изпичането не винаги било задължително, особено що се отнася за пещерното човешко стадо. След това оглозганите човешки кости на злощастните жертви, са заравяни под земята на огнището в пещерата на пещерното човешко стадо или впоследствие под земята на семейното огнище в жилището, така както и там, където били заравяни и оглозганите човешки кости на нормалните хора от етноса в поселището след смъртта им.

Военните школи **κενταυρος**, за специална подготовка на най-здравите и жизнени, най-смелите и храбри млади воайни от обществата им, които да имат всички гаранции за победа във военните игри и състезания на живот и смърт, като вид докласови човешки жертвоприношения, те в трако-пеласгийските, а впоследствие и в кроманьонските отечества се наричали от етимологично скритото първично начало в сложната древногръцка дума **κενταυρος**, като **“кентавроси = пробождащи бикове”**. В земята на Седиземноморския остров Крит, те се наричали от етимологично скритото първично начало в сложната древногръцка дума **μινотаυρος**, като **“минотавроси = бикове на Минос”**. В буквален превод **“бик на самия бик”**;

Напомняме отново, че добрите и неагресивни трако-пеласгийски хора на земята Мелия и в споменатите трако-пеласгийски и кроманьонски отечества, не вземали участия в тези зли, жестоки и с користни помисли нечовешки мероприятия за докласов вид човешки жертвоприношения и от всичките четири култа, чествали само ритуала за петия култ към Филомела. Затова доста често се случвало до обявяват неофициални воайни за прочистването им. Обаче доста често се случвало дори две военни школи “кентавроси” да водят неофициални воайни помежду си за прочистка, понеже всяка военна школа разпогала със различни методи и похвати за военна стратегия и военна техника по време на военните състезания на живот и смърт в мирно време, като докласов вид човешки жертвоприношения. Тези исторически събития били пресъздадени от очевидците в оригинални устни текстове- “докладсови малки песни”, но те от античните гръцки автори на книгите в Древногръцката митология, били изопачениоткъм истолическата им стойност и обединени в един легендарен разказ - т. е. в мита за т. нар. “Кентавромахя”.

Уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, вижте колко интересно? От лингвистичното и етимологично скритото първично значение в сложните две древногръцки думи **μινотаυρος** и **κενταυρος**, завършват и в двата случая на **ταυρος**= бик, вол; но в единия случай, при Минотаврос- туловището е на бик, а в другия случай, при Кентаврос- туловището е на кон. Вижте невероятните усилия и старанието на класовите гръци да униожат спомените на Старата си дакласова традиция, че когато става въпрос за погубване на спомените от различните ритуали за култове към докласовите видове човешки жертвоприношения и човекоядството изобщо, те са способни да пренебрегнат и строго установените от историята на гръка граматични и фонетични закони и да се

правят на ни чули, ни видяли.

**Откъси от книгата
“Голяма История на човека”.**

**ПОСЛЕДНИ ЛИНГВИСТИЧНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ С ДНЕШНА ДАТА
ЗА ИСТОРИЧЕСКИ СВИДЕТЕЛСТВА НА ДОКЛАСОВИТЕ ДРЕВНОГРЪЦКИ
ОРИГИНАЛНИ УСТНИ ТЕКСТОВЕ И ЗА ИЗПИСВАНЕТО И ИЗПИЧАНЕТО ИМ
ВЪРХУ ГЛИНЕНИ ПЛОЧКИ, С ТЕХНИКАТА НА ДОКЛАСОВОТО
ДРЕВНОГРЪЦКО СРИЧКОВО ПИСМО
ТРЕТИ ТЕКСТ**

Уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, за трети път дословно повтарям, че тук лингвистичните и етимологични изследвания за скритите първични начала в древногръцките собствени имена на божествата, героите, реки, планини, областите и местностите в същинска Гърция и Североизточна България или в древната земя свещена на южноиталианския остров Сицилия, изследвани до този момент, свидетелстват, че черпят информация направо от извора и са прекрасно, чудовищно, могъщо оръжие в ръцете на изследователя, понеже идват от оригиналните устни текстове на древните очевидци на историческите събития, още от праисторическите времена. Считаме, че можем да го повтаряме до втръсване, понеже знаем изкуството да възстановяваме така както ги видяли древните очевидци на историческите събития, още от праисторическите времена и ги ознаменуваха в оригинални устни текстове или в т. нар. От учените и специалистите **“докласови малки песни”**.

Античните автори на книгите в Древногръцката митология, твърдят, че Ахил в юношеските си години бил възпитаван от кентавъра Хирон в гимнастическо, музикално и лечебно изкуство. **Те обаче не казват истината.**

Уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, лингвистичното и етимологично изследване за скритото първично начало в значениата на древногръцко собствено име на владетеля Бутес – втори син на Пандион-I, узнахме новината, че той по съвсем естествен път изнамерил новината за военните школи **“кентавроси”**, в които се обучавали воините за военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време. Пак там ние узнахме също, че завършилите школите **“кентавроси”** воини, носели специални върхни дрехи. **Тези специално подготвени от владетеля Бутес войни, носели специални върхни дрехи, за да се разграничават от останалите воини на обществото и се ползвали със специално поведение в обществото. На гърбовете си, понеже откъм тази страна воините били по-слабо защитени, върху върхните си дрехи там, те носели специално обработени за целта, сухи до вкостеняване биволски кожи, а върху тях с чевени и бели бои, били изрисувани глави на млади бичета с малки рогца. Това било вид флаг с емблема, че война е обучен в школата на владетеля Бутес и е част от неговата лична охрана. Именно такъв флаг с емблема от специално обработена и суха до вкостеняване биволска кожа, спасила здравия и жизнен, смелия и храбър воин Ахил, от коварно подготвената от бабата-жрица, за ритуала на култа към Парис, сигурна гибел.**

Самото споменаване за кентавъра Хирон, свидетелства, че гръцкия докласов герой Ахил е завършил в юношеските си години една от гръцките докласови военни школи **“кентавроси”**, в които се обучавали воините за военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време. Пак от същия текст, че на гърбовете си, понеже откъм тази страна воините били по-слабо защитени, върху върхните си дрехи там, те носели специално обработени за целта, сухи до вкостеняване биволски кожи, а върху тях с чевени и бели бои, били изрисувани глави на млади бичета с малки рогца. **Именно такъв флаг с емблема от специално обработена и суха до вкостеняване биволска кожа, спасила здравия и жизнен, смелия и храбър воин Ахил, от коварно подготвената от бабата-жрица за ритуала на култа към Парис сигурна гибел.** Гръцкия докласов герой Ахил

следователно не е паднал убит в “Троянската война” – “ИЛИАДА”-та от Омир.

Изглежда, че Ахил е на-повърхностно изследван от нас гръцки докласов герой и ние ще излезем за целта с публикация в края на книгата под заглавие “ИСТОРИЧЕСКА ЛИ Е “ТРОЯНСКАТА ВОЙНА” ОТ ОМИР?”

Защо “ИЛИАДА”-та от Омир започва с думите: “Възпей, о, музо, оня гибелен гнав на Ахила!”. Възможно ли е един гръцки докласов герой да изпитва такъв силен гнав, та бил той и най-смелия и най-жизнения войн, от цялото храбро войнство на докласова Гърция?

Ето защо ние обгръщаме идеята, че е имало изпечен подобно камък диск, върху едната от сраната му да е бил изписан текст, който да свидетелства, че гръцкия докласов герой Ахил е завършил в юношеските си години една от гръцките докласови военни школи “кентавроси”, в които се обучавали воините за военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време. Какъв текст тогава е изписан от другата страна на диска?

Античните автори на книгите в Древногръцката митология, твърдят, че в качеството си на божествен арбитър Зевс отсъжда - нереидата Тетида да се омъжи за Еаковия син и зевсов внук Пелей и в случая, той /Пелей/ с нереидата Тетида, да са в основата за причината, която ще предизвика и подхранва действието в Троянската война. Носеща божествен кън майката на Ахил, нереидата Тетида, знаела за преждевременната кончина на сина си в Троя и преоблечен в женски дрехи го скрила измежду дъщерите на Ликомед, владетеля на остров Скирос. Те обаче не казват истината.

За целта, ще проучим по лингвистичните и етимологични изследвания за скритите първични начала в древногръцките собствени имена на остров Скирос; на владетеля на Скирос- Ликомед, на дъщеря му Дейдамея - съпругата на Ахил, на бащата на Ахил- Пир, и на Неоптолем- синът на Дейдамея и Ахил. Още в самото начало обаче правим уговорката, че ще ги изследваме по генетично старшинство, а когато възстановяваме информацията на текста, всяко древногръцко име ще заеме своето съответно място, в зависимост от етимологично скритото първично начало в собствената си информация.

Древногръцкото собствено име на остров Скирос= Σκύρος, е словообразувано със значенията на древногръцката дума σκῖα, йон.- сянка ; *прен.* тъмнина, мрак; второ значение- сянка, дух /на умрял/; нещо нематериално, безплотно, пусто; и чрез значенията на древногръцката дума ῥοος, *стегн.* ῥοος- течение, поток; словообразователно мотивира в колективното памет значението на името име на остров Скирос= Σκύρος, като “тъмен, мрачен поток”; особено “поток, река на духове от починали хора”; Нещо като значението на реката Хирон, в подземното царство на Аид, но тук става въпрос за “поток на духове от починали хора”, който е над земята, т. е. за нещо реално.

Древногръцкото собствено име на владетеля на остров Сирос, Ликомед= Λυκομήδης, е словообразувано на корен със значенията на древногръцката дума λυκος- вълк; *прен.* алчен човек; второ значение- вълч зъби, железни шипове; и чред значенията на древногръцката дума μῆδος, в първо значение- само в *pl.* мисъл; мисли, замисли, съвети, планове, грижи; ум, хитрост, начин на мислене; във второ значение- само в *pl.* мъжки полови части; словообразователно мотивира в колективната памет значението на името Ликомед= Λυκομήδης, в две направления – като “вълчи хитрости и начин на мислене” и като “вълчи полови части”.

Както казахме, човешкото лице на смъртта Форкин-човек, носещ своя собствена кучешка глава; Тооса-чакал; Лик-вълк; Автолик-вълк единак; Λύξ= рис, съпруг на Ῥέρ-μυήστρα; и *пр.* са едни от най-жестоките и свирепи ритуали за изпълнение на четирите вида култа за докласови човешки жертвоприношения. Древногръцкото му собствено име Λύξ= рис, се обособява и развива под местно египетско развитие за култа на човешкото заколване на живи хора за жертвоприношенията: 2. понеже в земята Мелия същия кълт се представлява от Форкин - носещ кучешка глава; 3. в трако-пеласгийското отечеството на четвъртия син на Пандион-Ι, владетеля Лик,

от култа към Лик= вълк; 4. в древната земя свещена на Сицилия, Старата битова традиция с публичното зрелище за масово заколване беше представлявано от нимфата Тооса, чрез образа на Τῳός= чакал; 5. Откъм линията на остров Итака, Астерия и Кефаления култът се представлява изцяло от Одисеевия дядо и син на Хермес – Автолик= Ἀυτο-λῦκος- вълк единак; и пр. Тези древногръцки собствени имена, заедно с древногръцкото собствено име на Одисеевия дядо и син на Хермес – Автолик= Ἀυτο-λῦκος- вълк единак; в оригиналните устни текстове на докласовите очевидци – наречени от учените “докласови малки песни”, имат следователно древногръцките значения за **“военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време”** и за **“Стара битова традиция”**.

Затова уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, в дадения случай ще ползваме второто значение на Ликомед= Λυκομήδης, като **“вълчи полови части”**.

Древногръцкото собствено име на дъщеря му Дейдамея – съпруга на Ахил и майка от него на Неоптолем, е словообразувано със значенията на древногръцката дума δηῖος, *еп. поет.* δαῖος- във второ значение: гибелен, убийствен, пагубен; и чрез значенията на поясняващата корена първа древногръцка дума δαῖος, *йон. δηῖος*- област, страна; край, околия; община, гражданство; или чрез значенията на поясняващата корена втора древногръцка дума δαῖμεια от δαῖμός в *сop.* δαμείω- укротявам, обуздавам, опитомявам; омъжвам; надвивам, побеждавам, подчинявам; второ значение- *pass.* бивам обуздан, подчинен, измолен; подчинявам се, послушен съм; словообразователно мотивира в колективната памет значението на древногръцкото собствено име Дейдамея= Διδαμεία, като **“омъжено убийствено гражданство”**, т. е. жени.

Древногръцкото собствено име на Ахиливия баща, Пир= Πειρῶ е словообразувано от древногръцкия глагол πείρω със значенията на **пробождам, промушвам, пронизвам**; и най-важното, с второ значение- пропътувам, преминавам, поря, преплавам; и пр. и словообразователно мотивира в колективната памет значението на Пир= Πειρῶ наред със значенията на древногръцката дума τίτροσκω- глагол с първо значение пробивам промушвам или още ранявам, наранявам; като **“военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време”**, но в истинския си смисъл то е **“преплавам морето, за да участвам във военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време”**. Това свидетелства, че Пир, чрез второто си значение и чрез значенията на Пелей, като наследник на неговото родословие, пропътува, преминава, пори морските вълни с кораба си (преплава) Средиземно море откъм Изток, до древната свещена земя на Североизточна Сицилия и също многократно е излизал в гладиаторски състезания на хармана в древна Троя.

Неоптолем = Νεοπτολέμῳ е древногръцко нарицателно за древногръцко собствено име на човек и е словообразувано чрез сбора на древногръцката дума νεός, νεα- млад, младежки, малолетен; преносно неопитен, безразсъден; и най-важното, чрез второто значение- нов, свеж, пресен, тазгодишен; небивал, нечуван, неочакван, необикновен, страшен, лош и пр. и от значенията на епическата древногръцка дума πτολέμῳ *еп.*- от πολέμῳ- сражение, битка, война; борба, спор, раздор, караница; и словообразователно мотивира в колективната памет значението на името Неоптолем, като **“нова война; свежа война или битка и сражение”**, и най-важното: **млад войн, малолетен войн, неопитен войн**. Следователно това е лингвистичното и етимологично скритото първично начало в древногръцкото собствено име Неоптолем.

Ахил е единствения древногръцки участник в Троянската война, който може да има претенции, че е влязал в епоса със собственото си име. Той е носител на качествата и необузданата сила на дядо си Пелей, на буйния характер на баща си Пир, и на своите собствени качества като Ахил-Ἀχιλλεύς-Ι. Древногръцкото му собствено име е словообразувано със значенията на древногръцката дума Αχιλ- хубав, приятен, красив; а чрез словообразователния суфикс λειῶ в древногръцкото си собствено име, който в предкласическата епоха имал значенията на древногръцката дума λειῶ- гладък, полиран; мек, приятен; чрез ἦϊο- стрелец?; блестящ (като епитет); чрез λεία плячка; *особ.* плячкосан добитък, военна плячка; движимо имущество, пари; и т.н.,

а чрез ληϊον посев, жито, нива; чрез (ηϊον) ηϊα хранителни припаси; храна, плячка; и от второто значение на ηϊα плява, слама; словообразователно мотивират в колективната памет значението на името Ахил, като **“благодарен, приятен, красив и мирен трудов човек”** и най-важното- **“по силата на внезапно хвърления бащин жребий и заръка, той е много красив и храбър войн, донесъл много военна плячка и войнска слава”**. Ахил е историческа личност, но авторът на **“ИЛИАДА”**-та, го прави да изглежда като литературен герой.

Уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, тук лингвистичните и етимологични изследвания за скритите първични начала в четвъртото значение- караница, разправия, препирня; в древногръцкото собствено име на Телемах, по съвсем непридирим начин ни принуждава да използваме етимологично скритото първично начало и в древногръцкото собствено име на неговия баща – Одисей.

Уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, нека да видим сега какво сме открили до момента. Скритите първични начала в древногръцките собствени имена, изследвани по лингвистичен и етимологичен път са както следва: 1. За остров Скирос= Σκύρος, като **“тъмен, мрачен поток”**; особено **“поток, река на духове от починали хора”**; 2. За Ликомед= Λυκομήδης, в две направления – като **“вълчи хитрости и начин на мислене”** и като **“вълчи полови части”**; 3. За Дейдамея= Δηδάμεια, като **“омъжено убийствено гражданство”**, т. е. жени. 4. За Пир= Πέρως, като **пробождам, промушвам, пронизвам**, които са равни на **“военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време”**, но в истинския си смисъл то е **“преплавам морето, за да участвам във военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време”**; 5. За Неоптолем= Νεο-πτόλεμος като **“нова война; свежа война или битка и сражение”**, и най-важното: **“млад войн, малолетен войн, неопитен войн”**; 6. За Ахил= Ἀχιλλεύς, като **“благодарен, приятен, красив и мирен трудов човек”** и най-важното- **“по силата на внезапно хвърления бащин жребий и заръка, той е много красив и храбър войн, донесъл много военна плячка и войнска слава”**;

Сега, уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, нека с получените до момента знания, да възстановим погубения от класовите гръцки жреци докласов оригинален устен гръцки текст и да черпим гръцки докласови исторически знания, направо от извора /собствените ни мисли ще ги цитираме в текста с нормален шрифт, бел. на авт./: **“омъжено убийствено гражданство**, т. е. жени, с **вълчи полови части**, които се обучават във **вълчи хитрости и начин на мислене**, т. е. за баби-жрици, под енигмата Пемфредо, за **“военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време”**, в които се **пробождат, промушват, пронизват** коварно с “копие от ясеновото дърво Мелия” **млади войни, малолетни войни, неопитни войни**, които на **храбрите войни, войни-победители, донасяли в изобилие много военна плячка и войнска слава**.

Действията на тези състезания ставали на арената върху градския харман-гумно, които винаги са в допир на реки и затова арените се наричали **тъмен, мрачен поток**”; особено **“поток, река на духове от починали хора”**.

Вижте, уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, какъв прекрасен текст – написан с техниката на писане за докласовото гръцко сричково жрческо-царско матрично архивно писмо, върху едната от страните, на един недостигнал днес до нас Диск. А, какво ли е изписано върху хилядите изписани от двете страни, други Дискове?

Сега, уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, виждате ли в този текст да има някакво древногръцко собствено име.

Сега, уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, не звучи ли одобрително, ако отново напомним, че всяко отъждествяване на Омировия Ахил, с истинския исторически Ахил, е признак на лош тон и признак на нелепа шега на някой историк или на неговото историческо невежество.

Възстановяването на този погубен текст е от особено историческо значение, понеже от неговата информация, очевидците на тези древни исторически събития ни свидетелстват, че освен

школите “*кентавроси*”, а на остров Крит- “*минотавроси*”, за подготовка и обучение на седем до девет годишни младежи за здрави, смели и храбри войни във военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време, имало и други школи, за подготовка и обучение на знатни девойки от обществото, за баби-жрици, под енигмата Пемфреедо, който да подбират и подстрекават двойката войни във във военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време. Тези школи се наричали “*дейдамеи*” или “*ликомедоси*”. Освен това текста на очевидците свидетелства, че Ахил имал красиво и миловидно лице на девойка, и преоблечен в женски дрехи можел лесно да заблуди ръководителите на школите и по този начин освен подготовката и обучението му в една от школите “*кентавроси*”, за подготовка и обучение на седем до девет годишни младежи за здрави, смели и храбри войни във военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време, той се подготвял и обичавал в една от школите “*дейдамеи*” или “*ликомедоси*”, за обучение на знатни девойки от обществото, за баби-жрици, под енигмата Пемфреедо, който да подбират и подстрекават двойката войни във във военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време.

Владетеля на мирмидонските гърци, Ахил, следователно е бил най-начетения за времето си грък и затова е имал травото и основанието, да се гневи на колегите си – владетели над другите гръцки общества. По време на обучението си в школата, той е мал прекрасната възможност да прелъсти някоя от съоченичките си и да има от нея син, но историческото му име вникакъв случай не може да бъде с древногръцкото дособствено име Неоптолем.

Как иначе можем днес да си обясним правилно нещата?

Уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, ние всички заедно възстановихме три погубени днес за нас гръцки докласови текста, написани лично от очевидците на докласовите исторически събития, а наричани днес от учените и специалистите “*докласови малки песни*”. Надяваме се, да сте се научили на изкуството, как да правите възстановки и на други гръцки докласови текстове, недостигнали днес до нас.

Уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, ние не можем да знаем, какво днес е мнението на историците, за гръцката докласова информация на очевидците за докласовите исторически събития, в която се съобщава за сведение в същинска Гърция, за написването и изпичането на стотици и хиляди глинени плочки, подобно камък и за разгласяване съдържанието им като докласови исторически събития - независимо какво е мнението и какво мислят гърците в Гърция.

По тази именно причина ние, а вероятно и с придобитите вече от Вас знания, с основание питаме с днешна дата – къде е древното местонахождение на оригиналните глинени плочки с докласовото гръцко писмо? Защо и до днес не са открити следи от тяхното историческо съществуване? Колко е техният точен брой и каква изобщо е докласовата гръцка информация в тях? Ще бъдат ли те някога открити?

***Откъси от книгата
“Голяма История на човека”.***

РОЛЯТА И ЗНАЧЕНИЕТО ЗА ДВАТА ВИДА КУЛТА

НА ВОЮЛГАРСКИ ТРАКИЙСКИ СЪПРУЗИ ОРФЕЙ И ЕВРИДИКА

Мненията на античните гръцки автори на книгите в Древногръцката митология относно мита за Орфей и Евридика са категорични. Орфей свирел на лира и бил ненадминат тракийски певец за всички времена, а Евридика била негова съпруга. Случило се обаче така, че Евридика била ухапана от змия и завинаги отишла в подземното царство на божеството Хадес. Орфей спрял да пее и дълго тъгувал по преждевременната кончина на съпругата си. Лишени от неговите сладкодумни песни,

боговете разрешили на Орфей да влезе в подземното царство и да изведе оттам съпругата си, но при условие “никога да не се обръща назад, за да я види”. Силно влюбения Орфей не спазил уговорката си с боговете и трябвало сам да напусне подземното царство на Хадес, без съпругата си Евридика.

Така мислели древните защото вярвали в легендите, понеже всеки човек сам е дарен по природа от Еволюционната посредователна историческа закономерност за свобода на свое собствено и лично мислене, но според нас, те не са исторически, въпреки че някои видяни от очевиците исторически картини и пресъздадени от тях в докласовите оригинални устни текстове, някои отделни и самостоятелни мисли не могли да бъдат видоизменени от класовете гръцки жреци в легендарни. Това е т. нар. **“зрънце историческа истина”** в легендата или мита от Древногръцката митология.

Ужаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, лингвистичните и етимологични изследвания за първично скритите начала в древногръцките собствени имена на божествата, героите, областите и местностите в същинска Гърция, изследвани до този момент, свидетелстват, че древногръцкото собствено име на ненадминатия за всички времена тракийски певец Орфей= ’Ορφευς; εως; а в *adi.* *Ορφειος*; е словообразувано на корен от значенията на древногръцката дума ’ορφανος- осиротял, сиротен, без родители; сирашка участ; а чрез пояснаващи я суфикс ειος= ’εως, който прибавен днес към древногръцкото собствено име не означава нищо, но в предкласическата епоха имал лингвистичното и етимологично скритото първично начало за значенията на древногръцката дума ειος= ’εως- зора, зорница, заря, утро □ второ значение- Изток; словообразователно мотивира в колективната памет значението на древногръцкото собствено име Орфей като **“без родители, осиротял и със сирашка участ човек откъм Изток”**.

Чрез словообразователния суфикс ευς, който прибавен днес към древногръцкото собствено име Орфей= ’Ορφευς, също не означава нищо, но в предкласическата епоха имал лингвистичното и етимологично скритото първично начало за значения на древногръцката дума ’ευς- добър, храбър, благороден, отличен; прибавени към **“без родители, осиротял и със сирашка участ човек откъм Изток”**, ’ευς- дава гаранциите, че те са от **“добро, храбро и благородно тракийско потомство”** и трябва да се ползват с известни, макар и микроскопични граждански права и лични свободи.

Обособяването на първите четири вида култа в отечеството на траките от воюлгарския-булгарския-българския етнос на владетеля княз Тирей, били наивни, безобидни и без зли помисли за жестокост, понеже били продиктувани от самата докласова Еволюционна последователна историческа закономерност, т. е. от последователните исторически етапи за опитомяване на женските при опитомяването на животинските видове и за опитомяване на жените при опитомяването на човешкопо съсловие и имал жизнено важно историческо значение за опазване и естествен подбор на тракийския воюлгарски човек от пренаселеност и гладуване.

Особено стриктното спазване на ритуала към четвъртия култ - за прочистка на обществото от войните на същото общество чрез умишлено насъскване с користни помисли /и това е съвсем естествено, понеже двама войни от едно и също общество са израстнали заедно, другарували и не могат да влязат в двубой помежду си за военни игри и състезания да влязат в дубой на живот и смърт, преди да бъдат предварително озверени/, на живот и смърт в мирно време; бил продиктуван от докласова воюлгарска Еволюционна последователна историческа закономерност от последователните исторически етапи за историческо сапиентиране на човека и имал жизнено важно историческо значение за опазване и естествен подбор на тракийския воюлгарски човек, понеже победител във военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време, савал най-здравия и жизнен, най-смелия и храбър войн и затова в обществото на трако-воюлгарския княз Тирей се раждало само здраво и жизнено, смело и храбро потомство.

Прокудената от княз Тирей обратно в земяна Мелия и навлязлата в тайните на воюлгарската Стара битова традиция баба-жрица Прокна, тя започнала да пречупва воюлгарските примитивни, наивни и без зли умисли ритуали към култовете под призмата на трако-пеласгийското си виждане и

чрез първично скритото значение на древногръцкото си собствено име, със значенията като **“подстрекавам”, “предизвиквам”, “със зла умисъл карам някого да извърши нещо лошо”, “предизвикателство”**, т. е. нещо като зла и с користни помисли за бъдеща в отечеството на владетеля Фороней, земята Мелия, баба-жрица, тя им придала известна несправедливост и жестокост. Вероятно в древната земя свещена на воюлгарското отечество на княз Тирей, трако-пеласгийката Прокна **изнамерила новината за изпичане на месото от трупа на злощастната човешка жертва като нов вид храна, а това била добре дошла новина и за трако-пеласгийското общество на владетеля Фороней в земята Мелия.**

Разбрала за тези лошотии на прокудената от княз Тирей, бабата-жрица Прокна и за лошото поведение на трако-пеласгийското общество на владетеля Форкин в земята Мелия, добрата, наивна и без користни помисли воюлгарска баба-жрица, съвсем остроумно погледнала на нещата и изнамерила новина за **“шести воюлгарски ритуал към култ”** за мирно благоденствие на тракийското воюлгарско-булгарско-българско общество на владетеля княз Тирей. Тя обнародвала едно решение-постановление, което придобило формата на изнамерен ритуал към култ, който ще приеме ролята и значението в лингвистичното и етимологично скритото първично начало за значенията в древногръцкото собствено име на трака Орфей и като подвластно древногръцко собствено име за подвластен ритуал към култ, ще стои плътно до ритуала за култ с древногръцкото собствено име на княз Тирей.

Мислейки за благоденствието на воюлгарското си тракийско общество умната и добродушна воюлгарска баба-жрица се лишила от удоволствието да заколва мъжките отрочета и деца от първите два вида **нечовешки** ритуала: от ритуала към първия култ- за заколване на новородените отрочета, които се раждали в забранените от докласовата Стара битова традиция дни от годината за раждане на бебета; и от ритуала към втория култ- за прочистка на обществото чрез заколване от бабите-жрици и на строго определен според годината брой на здрави и жизнени малки деца и юноши; като под страх от смъртна наказание задължавала бащите на нарочените деца за заколване, да ги обучават до **края на деветата година** в тайните на воинското изкуство и да ги каляват като здрави и жизнени, смели и храбри във воинското изкуство деца. Пордазбира се, че за женските отрочета и нарочените малки момичета воюлгарската баба-жрица запазвала всичките си права за практикуване на тези два ритуала за двата вида култа.

Имено сега е време да споменеем, че култа към трака Орфей като **“без родители, осиротял и със сирашка участ човек откъм Изток”** и чрез предкласическите значения на суфикса си *юс*, давал гаранциите, че те са от **“добро, храбро и благородно тракийско потомство”** и съответно родителите на най-здравите и жизнени, най-смелите и храбри във воинското изкуство деца, трябва да получат от трако-пеласгийските владетели и търговци и по-изгодна цена. Пордазбира се естествено, че според договора-постановление, което имало ролята и значението като ритуал за култ към Орфей, че тези девет годишни тракийски деца трябва на чуждата земя, да бъдат на местни почви още две години дообучавани в тайните на воинското изкуство от работодателите си търговци, до навършване на единадесет години, понеже най-младите воители както Старите битови традиции на трако-пеласгийските общества повелявали най-младите воители във военните игри и състезавия на живот и смърт да бъдат на единадесет години. Освен това ритуала за култа към Орфей гарантирал на откупените и излезлите в чуждите им общества девет годишни дееца-воители да се ползват с известни, макар и микроскопични граждански права и лични свободи и да се чувстват също като човещи през отаналите дни от живота си преди заколването им с копие от ясеновото дърво мелия и да имат гаранциите да бъдат оплаквани, така както повелявя ритуала за култа към Филомела□

Трябва да напомним обаче, че не всяко дете от тях имало злощастията да загине още на първото си военно състезание на живот и смърт. Напомняме също, че според традицията на Ниоба-II, поради свирепостта си, военните игри и военни състезания на живот и смърт в мирно време можели да се провеждат във всяко общество само по веднъж на девет години, но поради големия брой на

човешки общества се случвало така, че поне на няколко места се водели за всяка година военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време.

Така онази добра, миролюбива и остроумна баба-жрица на обществото, която отказвала предложенията-предизвикателства да изпрати войни до други общества за участие във военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време, разполагала в изобилие от здрави и жизнени, смели и храбри воители. Така всяко дете-войн, което спечелило веднъж военните игри и състезания на живот и смърт ставало в нейното общество вече на двадесет години, и око за втори път иллезело победител във военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време, то вече навършвало двадесет години. Именно затова "Троянският цикъл" в Древногръцката митология твърди, че ако Тройл навърши двадесет години, Троя ще бъде непревземаема. Тройл следователно не е син на троянския владетел Приам и съпругата му Хекуба, а откупен от тях чуждоземен воин. Ако на двадесет и деветата си година война спечели състезанието, което вече вместо на хармана-гумно се провежда на площада където са жилищата на многократните победители, той вече става техен побратим. Чуждоземното отечество става вече и негово отечество и той съответно разполагал с правата да му построят жилище, редом с жилищата на многократните победители от чуждоземното отечество. Когато обаче историческите събития от този вид имат повтораемост, тогава по време на война местните и чуждоземните специално подготвени за военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време, които в момента не били побратими, имали **природната солидарност** да се чувстват заедно с всичките останали като побратими и входа на пещерата или поселището на тази остроумна баба-жрица, под енигмата Пемфредо, вече били на практика непревземаеми.

Ужаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, лингвистичните и етимологични изследвания за скритите първични начала в древногръцките собствени имена на божествата, героите, областите и местностите в същинска Гърция, изследвани до този момент, свидетелстват, че хиляди, ако не и няколко хиляди, са случаите когато най-здравите и жизнени, най-смелите и храбри във воинското изкуство деца, които предварително били нарочвани от бабите-жрици на собствените си отечества за злощастни човешки жертви във военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време, като докласов вид човешки жертвоприношения, благодарение на своите лични качества като най-здрав и жизнени, най-смели и храбри във воинското изкуство деца, вместо злощастни човешки жертви, ставали победители и доживявали до дълбоки старини и бели бради. Като многократно пъти победители, те спечелвали симпатиите, уважението и доверието на новите си владетели и **придобивайки нова гражданственост, те имали правата да живеят в жилището на владетеля и ставали техни телохранители и като пазители и на владетелското семейство, на равни начала, както многократно пъти победителите воини от собственото на владетеля отечество.**

Побратимените чуждестранни и местни воини-победители имали гаранциите на новите си владетели да станат военни пълководци, управители на провинции и острови и се радвали на особенната владетелска и обществена почит в чуждоземните отечества, а за онези които се оженвали за местни девойки тези отечества вече били вече родни отечества за родословието им.

Освен това ритуала за култ към Офей задължавал всички чуждоземни владетели, от изнамерената новина на Прокна да построи на местна почва храм за култа към Тирей, да построят и те в отечествата си подобни храмове за култа към Тирей, които чрез обслужващите ги баби-жрици зорко да следят за изпълнението и стриктното спазване на ритуала за култа към Орфей. Както и да изглеждат нещата, храма за култа към Тирей се внедрява в чуждоземни трако-пеласгийски отечества с различни нива на трако-пеласгийска култура, бит и поминък. Затова, ритуала за култа към Тирей за да има еднакви за всички чуждоземни отечества предназначения, безобидната, наивна, но остроумна баба-жрица на траките воюлгари-булгари-българи на княз Тирей, изнамерила новина за нов оригинален устен текст, според който оригинален устен текст ритуала за култа към Тирей имал воюлгарските значения за **"широк обичай";, общонароден обичай";**. Тези думи били най-често

употребяваните думи във воюлгарския оригинален устен текст и придавали неговата основна същност. Затова когато класовите гръцки жреци го преразгледали за да га превърнат в легендарен, като част от Древногръцката си митология, те използвали тези най-често употребявани и придаващи същността на историческата картина **и за да я погубят**, но да изглежда като легендарна, те ги словообразували в древногръцкото собствено име= 'Ευρυ-δικη и като произлязла от оригиналния устен текст като най-плътно стоящ до ритуала за култ към Орфеи, тя станала неова съпрега. Древногръцкото собствено име на Орфеевата съпруга Евридика= 'Ευρυ-δικη е словообразувано на корен от значенията на древногръцката дума δικη- обичай; а чрез поясняващата корена древногръцка дума 'ευρυ от 'ευρυς- широк, обширен; просторен; словообразователно мотивира в колективната паметдревногръцкото собствено име 'Ευρυ-δικη като **“широк обичай”**; **“общонароден обичай”**.

Ужаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, лингвистичните и етимологични изследвания за първично скритите начала в древногръцките собствени имена на божествата, героите, областите и местностите в същинска Гърция, изследвани до този момент, свидетелстват, че в мита за Офей и Евридика от Древногръцката митология няма нищо вярно. Трака Орфей не е никакъв свирец на лира и ненадминат за всички времена ненадменат певец. Евридика не е никаква Орфеева съпруга и, че той никога не е влизал в подземното царство на божеството Хадес, за да си я иска обратно на земята. Напротив, лингвистичните и етимологични изследвания за скритите първични начала в древногръцките собствени имена на божествата, героите, реките, планините, областите и местностите в същинска Гърция и Североизточна България, изследвани до този момент, свидетелстват, че **“зрънцето истина”** в мита не е “зрънце”, а **“цяла планина”** от докласови исторически събития, видяни от очевидците и пресъздадени в гръцки докласови оригинални устни текстове.

Ето, ужаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, каква е историческата картина. В докласовия устен текст лингвистичните и етимологични изследвания за скритите първични начала в древногръцките собствени имена, да дават значенията в древногръцкото собствено име на трака Орфей като **“без родители, осиротял и със сирашка участ човек откъм Изток”**, а чрез предкласическите значения на словообразователния си суфикс ιος, давал гаранциите, че те са от **“добро, храбро и благородно тракийско потомство”**, а в същото време според лингвистичните и етимологични изследвания за първично скритите начала в древногръцките собствени имена, да дават значенията в древногръцкото собствено име чудноватите значения на Тирей като **“внимателен, наблюдателен, пазец, охраняващ”**, който **“здраво държи нещо, държи нещо в плен”** и пр.

Ето колко дълбоко трябва да навлезем в извора на историческата картина за да достигнем до истината, че храмовете на Тирей са със значенията **“внимателен, наблюдателен, пазец, охраняващ”**, който **“здраво държи нещо, държи нещо в плен”** и пр., понеже тяхна основна цел е зорко да следят дали и до каква сепен се спазват договореностите-постановления в чуждите отечества, на ритуала за култа към Орфей със значенията като **“без родители, осиротял и със сирашка участ човек откъм Изток”** и давал гаранциите, че те са от **“добро, храбро и благородно тракийско потомство”** - който гарантирал на откупените и излезлите в чуждите им общества девет годишни деца-воини да се ползват с известни, макар и микроскопични граждански права и лични свободи и да се чувстват също като човеци през отаналите дни от живота си преди заколването им с копие от ясеното дърво мелия, и който гарантирал те да бъдат доубочавани на местна почва от новите си работодатели до навършване на единадесет години във воинското изкуство, за да бъдат достатъчно годни да влязат гърди срещу гърди в двубой за военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време и ако загинат, да бъдат оплаквани, така както ритуала за култа към Филомела повелявал..

Откъси от книгата
“Голяма История на човека”.

АХЕЛОЙ И ПАРИС

АХЕЛАЙ И ДВЕТЕ ЛИЦА НА ПАРИС КАТО РИТУАЛИ ЗА ДВА ВИДА КУЛТА КЪМ ПАРИС И АЛЕКСАНДЪР

“Троянския цикъл” в Древногръцката митология, твърди, че Парис е син на владетеля на град Троя Приам и на съпругата му царица Хекуба. Пак според мита за Парис в Древногръцката митология, през ноща когато Парис се родил, майка му Хекуба сънувала необикновен и със зловещо предсказание сън. Тя сънувала, че града им е в пламъци и в руини. Сутринта царица Хекуба споделила съня си със съпруга си. Цар Приам се съветвал с най-известните в областта предсказатели и те му предrekli, че по време на Парисовото царуване град Троя ще бъде разрушен в руини и в пламъци, а жителите му избити. Изплашен от тази новина Приам се разпоредил неговия верен слуга Ахелай да отнесе отрочето в планината и там в дебрите ѝ да го подхвърли. Станало така, че оттам минала една мечка и го откърмила. Минало време. Ахелой започнал да изпитва угризения на съвестта си заради несправедливостта към отрочето Парис, отново отишъл в гората и взел от мечката вече малкото дете. Отнесъл го в родния си дом и там го отледал. Но нещеш ли веднъж в град Троя били обявени традиционните игри и състезания, за да видят жителите на града, кой е най-здравият и жизнен, най-смелия и храбър измежду жителите на всички троянци. Парис не успял да устои на изкушението, и въпреки че се укривал в дома на неродния си баща Ахелай, излязъл на състезанията, в земята на градския харман-гумно и станал победител. Там той бил разпознат от родния си баща Приам и веднага бил отведен в царското жилище на владетеля Приам, като негов роден син. Жителите на целия град ликували от родост, че една несправедливост завършила с добър край.

Така разбира се твърди легендата, но дали това е историческата картина на тогавашните събития. Къде трябва да търсим *“зрънцето истина”* в легенда за мечката, за Ахелай и за Парис.

Ужаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, лингвистичните и етимологични изследвания за скритите първични начала в древногръцките собствени имена на божествата, героите, областите и местностите в същинска Гърция, изследвани до този момент, свидетелстват, че древногръцкото собствено име на Приамовия верен слуга Ахелай е славаобразувано на корен чрез значенията на древногръцката дума $\lambda\alpha\omicron\varsigma$, *at.* $\lambda\epsilon\omicron\varsigma$ - народ, хора, тълпа; войска; народ, хора; войни, войници; и пр., а със значенията на древногръцката дума $\alpha\chi\epsilon\omega = \alpha\chi\epsilon\upsilon\omega$; *ep. poet.*- тъгувам, скърбя; словообразователно мотивира в колективната памет значенията на древногръцкото собствено име на Ахелай като *“скърбящ и тъгуващ народ или войска”*. Тук сърцето ми обаче усеща нещо много интересно. Вместо от словообразователната верига на $\alpha\chi\epsilon\omega = \alpha\chi\epsilon\upsilon\omega + \lambda\alpha\omicron\varsigma$, *at.* $\lambda\epsilon\omicron\varsigma$; древногръцкото собствено име на Ахелай може да бъде словообразувано и със значенията на дре *нещастие, беда, зло; страдание, мъка; нужда, вреда, гибел; конкр. носещ беда, зло, хула*; вногръцката дума $\alpha\chi\epsilon\omega$ *dor. eo/* $\eta\chi\epsilon\omega$ - издавам звук, звуча; *trans.*- правя да издава звуци, да звучи; и съхранява родовата памет със значенията като *“издавам звуци, звуча, за да не скърбя и тъгувам като народ или войска”*. Това сложно изречение ми подсказва нещо като *“правя бунтове, бунтувам се, за да не скърбя и тъгувам като народ или войска”*.

Древногръцкото собствено име на Ахелаевия неистински син Парис= $\text{P}\acute{\alpha}\rho\iota\varsigma$, $\iota\omicron\varsigma$ - е словообразувано чрез значенията на древногръцката дума $\text{par-}\iota\varsigma\omega$ *act.* изравнявам; *2 med.* приравнявам се, равнявам се, равен съм; и словообразователно мотивира в колективната памет като *“приравнявам се, равнявам се, равен съм н-у”*. Тук сърцето ми усеща нещо лошо. Защо според сл *нещастие, беда, зло; страдание, мъка; нужда, вреда, гибел; конкр. носещ беда, зло, хула*; овообразуващия суфикс на $\text{P}\acute{\alpha}\rho\iota\varsigma + \iota\omicron\varsigma$, който днес не означава нищо, присъства в древногръцкото собствено име $\text{P}\acute{\alpha}\rho\iota\varsigma$, след като в предкласическата епоха древногръцката дума имала двете значения на $\iota\omicron\varsigma$?o- стрела; и на $\iota\omicron\varsigma$?o- течност; *особ.* отрова;.

Според Древногръцката митология Парис имал и второ име Александър. Древногръцкото

собствено име на Александър= Ἀλεξάνδρος, е словообрауван чрез значенията на древногръцката дума ἄλεξις *act* отстранявам; отбранявам, защитавам; ἱντρί помагам; а чрез значенията на древногръцката дума ἄνδρειος- мъжки; мъжествен; храбър, смел; словообразователно моивира родовата памет за **“отбранявам се мъжки; “защитавам се мъжествено, достатъчно смело, храбро”**; . Общоприетото мнение за Александър като “защитник на мъже” не може да се ползва тук, понеже е следкласическо значение на ἄνδρο- +;

Древногръцкото собствено име на Парис следователно не е древногръцко собствено име на човек, а за древногръцки собствени имена на два докласови древногръцки ритуала за култ към Парис и втори път за култ към Александър. Освен това древногръцкото собствено име на Ахелай също не е докласово древногръцко име на човек, а древногръцко собствено име на подвластен култ към култа за Парис.

Ритуала за култа към Александър следователно е съвсем самостоятелен древногръцки култ, със съвсем различна роля и значение, от ролята и значенията на ритуалите за предишните два култа към Парис и Ахелай.

Достигме просто до историческата картина, в която подвластния ритуал за култа към Ахелай като **“скърбящ и тъгуващ народ или войска”**, на ритуала за култ към Парис като **“прриравнявам се, равнявам се, равен съм н-у”**, съхранява родовата памет със значенията като **“издавам звуци, звуча, за да не скърбя и тъгувам като народ или войска”**. Това сложно изречение ми подсказва нещо като **“правя бунтове, бунтувам се, за да не скърбя и тъгувам като народ или войска”**, и по същност, те представляват нещо като вид докласов протест и противопоставещи се ритуали за два култа, срещу ритуала за култ към Александър като **“отбранявам се мъжки; “защитавам се мъжествено, достатъчно смело, храбро”**; и пр.

Тук следователно става въпрос за общество в чието отечество не бил внедрен храма за култа към Тирей, така както бил практикуван в трако-пеласгийските отечества и ритуала за култа към Филомела, където нарочените зловещи човешки жертви да се ползват от известни граждански права и лични свободи, да се чувстват като човечи, преди заколването им с копие от ясеновото дърво мелия, а след заколването им с копие от ясеновото дърво мелия, да бъдат оплаквани както всички неормални жители на обществото след смъртта им, да бъдат след това изпечени и изяджани, като оглозганите им кости след това да бъдат заравяни под земята на огнището в пещерата от пещерното човешко стадо или впоследствие под земята на огнището в семейството, така както Старата битова традиция повелявала да бъдат оплаквани от роднините си всички нормални жители на обществото след смъртта им, да бъдат изпечени и изяджани от същите роднини, а оглозганите им кости след това да бъдат заравяни под земята на огнището в пещерата от пещерното човешко стадо или впоследствие под земята на огнището в семейството.

Тук следователно става въпрос за общества с отечества, които делят обществата на земята на **“наши”** и на **“варварски”**. Неварвариете разбира се внедрили от отечеството на Форкин извратените шест вида безобидни, наивни и без зли помисли тракийски воюлгарски-булгарски-български култа на княз Тирей, но впоследствие пречупени под призмата на собственото си виждане Форкиновата **“свирепост в още твърде най-голама мяра”**, тук вече нямала превъзходни степени за жестокост, да се сравни по някакъв начин, в сравнение с жестокостта в техните **“неварварски”** отечества.

Освен това те взаимствали от отечеството на Бутес и школите кентавроси= *κένταυρος*, като военни школи *κένταυρος*, но чрез изнамиратето на местна неварварска почва ритуала за култ към **Александър**, от тях, той станал подвластен ритуал за култ към школите кентавроси= *κένταυρος*. Те станали военни школи само за обучение във воинското изкуство на неварварските им юноши, за военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време, но неварварските игри и състезания на живот и смърт в мирно време били превърнати в още по-пишна зрелищна гледка за настроение и радост на злите агресивни хора от същите неварварски общества, а със съблазън в душата, тайно са

мечтали за извратена историческа картина при използването на четирите вида култа и удоволствието, което доставя лесното насищане в стомаха- от факта че изяждат себеподобни, а и от новината да видят на местна церемониална почва как точно умират нарочените от бабите-жрици злощастни човешки жертви, т. е. как точно и при какви точно страдания настъпвала в индивидуалност смъртта в очите и в телата на злощастните човешки жертви, при заколването от ясеновото дърво мелия, като техен местен неварварски докласов култ за човешки жертвоприношения.

От друга страна те възприели и ритуара за култ към Тирей, но го идоизменили на местна почва с изнамерените от тях ритуали за култове към Ахелай и Парис. Варварските юноши от девет до единадесет годишна възраст действително били обучавани, според договора-постановление за покупко-продажба, за воители в специални за тях варварски школи, но за сметка на това гражданските им права и лични свободи по време на военната игра и състезание на живот и смърт в мирно време изобщо не съществували. Уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, понеже споменатите докласови земи са обширни, населяващите ги общества били на различни културни нива на развитие и с различен бити поминък и въоражението на смелите и храбри воители на различните общества било съответно с различна бойна мощност. По този начин докласовата историческа картина свидетелства, че по-леко въоразения воин е предварително обречен на гибел, въпреки че той може да бъде по-смел и много по-храбър воин от много по-добре въоразения воин. Затова според тази докласова историческа картина в ритуала към този четвърти култ била и новината, че отговорността и вината за заколването на зрощастната човешка жертва се поемала от божествата – по **“хвърлен божествен жребии”**. Тук “хвърления божествен жребии” изобщо не съществувал. Понякога например по мнението на бабите-жрици, служителки на ритуалите за двата вида култа към Александър и школите= **κενταυρος**, варварския воин трябвало да се защитава с воински “щит”, не по-голям от собствената му длан.

Неварварският воин просто си играел със злощастния воин на арената- хармана-гумно, за по-продължителна и за по-голяма зрителна наслада на публиката и едва когато жертвата изпадне в пълно изтощение, била заколвана от неварварския воин с копие от ясеновото дърво мелия. Самият факт, че нямало кой да се застъпи срещу тази нечовешка несправедливост очевидците пресъздали историческите събития в оригинални устни текстове, които видоизменени в легендарни текстове за Древногръцката митология и чрез най-често използваните древногръцки думи, придаващи историческата същност на “докласовата малка песен” като словообразували древногръцкото собствено име на Ахелай като **“скърбящ и тъгуващ народ или войска”**.

Култът към Александър давал неограничени граждански права и лични свободи на неварварските воители като **“отбранявам се мъжки; “защитавам се мъжествено, достатъчно смело, храбро”**; и т. н., докато култа към Парис имал само фиктивни граждански права и лични свободи за варварските воители и те трябвало “уж” да се **“да се приравняват, да се равняват, равен съм н-у”** към тях, но самата употреба на древногръцката дума **“равен съм н-у”** свидетелства, че не винаги неварварите печелели военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време. Независимо от това единствения застъпник да се чувстват варварските воители като човещи с известни граждански права и лични свободи е била бабата-жрица за двата ритуала към Ахелай и Парис. Затова тя често прибегвала към изнамерена от нея новина чрез двете значения на Парисовия словообразователен суфикс **ιος**, като са древногръцки думи, със значенията на **’ιος** **’ю-** **стрела**; и на **’ιος** **’ю-** **течност; особ. отрова**; да прибегва до корисни помисли и коварно през ноща с нарочени помощници да убива сигурните в победата си неварварски воители или да ги опиянява с наркотици, за да загубят те жизнеността, смелостта и храбростта си за следващия определен за военни игри и състезания в мирно време ден. На втори план бабата-жрица, под енигмата Пемфредо, подстрекавала стоите онеправдани варварски воители със значенията на древногръцката дума **’αχεω**, като поясняваща корена на древногръцкото собствено име на Ахелай, в **dor. eol. ’ηχεω**- издавам звук, звуча;

trans.-правя да издава звуци, да звучи; да **“издават звуци, звучат, за да не скърбят и тъгуват като народ или воиска”**, т. е. да издават открито недоволството за нечовешкото отношение към общественото си положение. Това сложно изречение ми подсказва нещо като **“правя бунтове, бунтувам се, за да не скърбя и тъгувам като народ или воиска”** и ни кара да вярваме, че школите за обучение на варварските воители били частна собственост на големите Родове от неварварските общества.

Благодарение на тези чести бунтове и коварни среднощни убийства, отравяния и опияняване с опиати на неварварски воители от страна на бабата-жрица- служителка на ритуалите за двата вида докласови култа към Ахелой и Парис, и благодарение на своите лични качества като най-здрави и жизнени, най-смели и храбри във воинското изкуство деца, вместо злощастни човешки жертви, понякога ставали победители и доживявали до дълбоки старини и бели бради. Като многократно пъти победители, те спечелвали симпатиите, уважението и доверието на новите си владетели и **придобивайки нова гражданственост, те имали правата да живеят в жилището на владетеля и ставали техни телохранители и като пазители и на владетелското семейство, на равни начала, както многократно пъти победителите воители от собственото на владетеля отечество**. Побратимените чуждестранни и местни воители-победители имали гаранциите на новите си владетели да станат военни пълководци, управители на провинции и острови и се радвали на особенната владетелска и обществена почит в чуждоземните отечества, а за онези които се оженвали за местни девойки тези отечества вече били вече родни отечества за родословието им.

С навременното и сериозно оценяване на предния цитат от страна на владетелите на неварварските отечества вече не се погубвало значението на докласовата Еволюционна последователна историческа закономерност от последователните исторически етапи за опитомяване на женските при опитомяването на животинските видове и за опитомяване на жените при опитомяването на човешкопо съсловие и от погубеното жизнено важно историческо значение за опазване и естествен подбор на човека, понеже победител във военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време, ставал най-здравия и жизнен, най-смелия и храбър воин и затова в обществото им се раждало само здраво и жизнено, смело и храбро потомство.

Само благодарение на неимоверните усилия и авторитета със значенията в древногръцките собствени имена на Палант и Ериктоний били причината култът да не се разпространи фронтално към Юг. Страната Мелия следователно не е първооткривателката на човекоядството, но тя обаче чрез етимологично скритото първично начало за значенията в древногръцкото си собствено име е първата, която ***изнамира извратеността и нечовешката жестокост*** в обособените в Тиреевото отечество пет вида култа, за докласов вид човешки жертвоприношения. Чрез етимологично скритото първично начало за значенията в древногръцкото собствено име на кроманьонката Ниоба-II, те в отечеството ѝ и в Амфионовото отечество добиват ***свирепост в голяма мяра***, а чрез етимологично скритото първично начало на значенията в древногръцкото собствено име на владетеля Низ, те в родното му отечество добиват ***свирепост в по-голяма мяра***. Обикновеният докласов жител на Мелия не се е чувствал щастлив от факта, че изяжда себеподобни, а от новината да види на местна церемониална почва как точно умира нарочената от жрицата жертва, т. е. как точно и при какви точно страдания настъпвала в индивидуалност смъртта в очите и в тялото на злощастната човешка жертва.

***Откъси от книгата
“Голяма История на човека”.***

Вижте, с колко хилядолетия е древна народната поговорка “вълкът козината си мени, но права - никога” и по каква причина ***вълкът*** е символ за опазване древните знания на Старата традиция. Именно по причина на вярата си към култа на Старата традиция, за военните състезания на живот и смърт в мирно време, като вид праисторически човешки жертвоприношения, Ромул и Рем са

закърмени и отгледани от *вълчица*. Духовната наслада от гладиаторството била следователно най-висша степен на щастие за древните римляни. Тя ги и погубва.

А как исторически се обособили римляните? Това ще научите от книгата.

Жителите на Микена, естествено, че открили измамата и градът е в социална криза, по причина, че Менелай е без царски авторитет. Племената на Орест, т.е. *досегашен планинец* или *“токущо слязъл от планините”*, използват родовите междуособици в Микена, слизат от планините и се настаняват за трайно в града. Орест следователно е баща на Агамемнон, а не негов син, понеже гръцкото докласово собствено име на сина му Агамемнон идва от словообразователната верига на *Ага+Мемнон* и словообразователно мотивира значението на *“водач или командир на военен отред, който руши, ломи или троши Старата традиция за назидание”*.

Агамемнон следователно никога не е бил водач на похода към древна Троя, а внедрител на обновеното класово общество в Микена. По тази причина лишената от жреческа власт докласова Клитемистра, поради близката фонетика с древногръцката дума *мнестра*, словообразува идващата класова Клитемнестра, която като *прекрасна жениха* е следователно Агамемнонова съпруга.

Ние обаче сме склонни да вярваме, че Агамемнон продължително време отсъствувал от Микена, понеже Клитемистра възвръща за известно време предишната си жреческа власт над култа към Егист – като *прекрасна подбудителка* – и по тази причина Агамемнон е жестоко убит при завръщането си.

Иначе цитираните до тук герои не са *истински гърци*, а симпатизанти на гърците – но изповядващи *Старата докласова традиция за военните състезания на живот и смърт в мирно време*, като докласов вид човешки жертвоприношения и като солидарност за гръцка принадлежност. Ето защо ние си представяме, че те са гръцки говорящи герои, но в *чудновата* смесица от асимилационни процеси между тракийските племена /пелазги/ на Фороней асимилирани с неандерталци, с Дардановите потомци от линията на Атлант в същинска Гърция и от биологичният прогрес на идващите прогресивно настроени докласови гърци-йонийци, под чиито мутационни закони заварени и идващи овладяват природната среда на същинска Гърция в свой собствен интерес.

Обикновеното класово гръцко общество се възцарява за трайно в Микена едва при управлението на Агамемновото потомство, а населението на града и областта става етнически хомогенно.

+ +

Каква е исторически картината? Втори по големина, по храброст и авторитет древногръцки герой след Агамемнон в Омировата “Троянска война” е красивият и бързоног *Ахил I-ви*. Той е същински докласов грък, за разлика от гореспоменатите герои, понеже идва от линията на Еак, който е със значенията на *лечебна страна* или *лечебна земя*, по причина на остров Егина-наричан още Енопия, т.е. *пред страната Колхида*; или още по-точно – *търговия с вино*, чрез Енона. Собственото име на Ахил I-ви в превод от древногръцки съхранява родовата памет чрез значенията си в две направления. Един път чрез значенията на предкласическите поясняващи корена на собственото име словообразователни думи *“лейос* или *лейон*” и *“ейон*” или *“ейа”*, Ахил е тих, скромнен, много красив и елегантен трудов човек, човек, донасящ приятната наслада чрез труда на земеделските произведения и бил възпитаван кентавъра Хирон в гимнастическо, в музикално и лечебно изкуство; *а втори път* – по неизвестни нам причини чрез *“лейа”* и *“ейос?”*, той е много красив, бързоног и храбър войн, войн, донасящ много военна плячка за рода си и войнска слава.

Самото споменаване за кентавъра Хирон, свидетелства, че гръцкия докласов герой Ахил е завършил в юношеските си години една от гръцките докласови военни школи *“кентавроси”*, в които се обучавали воините за военните игри и състезания на живот и смърт в мирно време.

Ахил следователно е роден за мирен и ползотворен трудов земеделски начин на живот, но по неизвестни стечения на обстоятелствата от внезапно хвърлен бащин жребий или заръка, той бил

изпратен да изучава на остров Скирос войнското изкуство за участия във военни състезания на живот и смърт в мирно време. Обучението му в школата на остров Скирос за древногръцка жрица или за древногръцки за времето си гладиатор **към култа на Ликомед**, се подсказва още и от собствените имена на Дейдамейя и двойното наименование на сина му като Пир и като Неоптолем. Когато след всички тях се постави и собственото име на Ахил $\square$ ви, се получава сложно изречение от недостигнал днес до нас оригинален докласов гръцки текст на разказ, който в превод от древногръцки се чете така, за да черпим гръцки докласови исторически знания, направо от извора /собствените ни мисли ще ги цитираме в текста с нормален шрифт, бел. на авт./: **“омъжжено убийствено гражданство, т. е. жени, с вълчи полови части, които се обучават във вълчи хитрости и начин на мислене, т. е. за баби-жрици, под енигмата Пемфредо, за “военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време”, в които се пробождаат, промушват, пронизват коварно с “копие от ясеново дърво Мелия” млади войни, малолетни войни, неопитни войни, които на храбрите войни, войни- победители, донасяли изобилие от много военна плячка и войнска слава.**

Действията на тези състезания ставали на арената върху градския харман-гумно, които винаги са в допир на реки и затова арените се наричали **тъмен, мрачен поток**”; особено **“поток, река на духове от починали хора”**.

Вижте, колко интересно! Гръцка докласова школа на остров Скирос, за обучение на **жрици** да ръководят гладиатори за човешките кладии на жертвоприношенията към култа на Ликомед, а не за жреци, както е общоприето да се смята. Доказва го Дейдамейя, с присъствието на собственото си име и показва защо **Ахил бил предрешен в женско облекло** при обучението си в школата. Колко ли още исторически събития не знаем? Пир следователно е баща на Ахил $\square$ ви, а не второ име на Ахилевия син Неоптолем. Пелей всъщност е дядо или прадядо на Ахил $\square$ ви, но ние си представяме, че исторически той е още по-далечен родоначалник на Ахилевия род.

Тук обаче сърцето ми усеща нещо нередно. Затова трябва да напомним отново, че Омир е гениален поет, но той пише литературно произведение по текстове от легенди и митове, а не история. Според Омир Ахил бил укрит от майка му, нереидата Тетида, преоблечен в женски дрехи при цар Ликомед на остров Скирос. Според лингвистичното и етимологично изследване на собствените имена от същия Омиров текст на остров Скирос Ахил се обучавал за “жрица” към култа на Ликомед, предрешен в женски дрехи. Подобно мероприятие **“мъж да се обучава за жрица”** било забранено от гръцката докласова Стара битова традиция. Ахил следователно бил много красив младеж, с женствено миловидно лице и ако си пуснел дълга коса лесно заблуждавал околните, че е красива и невинна девойка. При тези обстоятелства Ахил не бил мускулист и набит както останалите гладиатори и вероятно побеждавал само чрез ловкостта и остроумността си в гладиаторските си игри и състезания на живот и смърт в мирно време, в които участвал. Само ловкостта и предвидливостта му кога да атакува, а кога да се пази и изчаква, били неговите войнски качества.

Но с предкласически етимологично скритото в собственото име на Ахил, той бил предопределен и за мирен и трудов земен живот, обучавайки се, според Омир, при кентавърът Хирон. Самата дума обаче **“кентаврос”** е сложна дума и завършва на простата дума “таврос”, която е със значението на “бик”, **“Минотаврос”** например за критяните. Защо за критяните **“Минотаврос”** – **“бик на Минос”** е с туловище на “бик”, а при гърците **“кентаврос”** са хора с “конско туловище”. Това не е по законите на древногръцката граматика, но понеже текста за кентаврите е легендарен, гърците сяпа вярвали в легендата, пренебрегвайки древногръцката си граматика.

Древногръцката дума “кентаврос” е сложна дума разсловообразувана от две прости думи и е с етимологично скритото значение от **“кентео + таврос” = “пробождащ бик”**. Според значенията на докласовата Битова традиция думата **“пробождам”** е със значението на **“гладиатор”** и всички докласови гръцки школи за обучение на гладиатори били наричани с Гърция под енигмата **“кентавроси”**. Кентавърът Хирон освен в лечебно и музикално изкуство обучавал Ахил и за

гладиатор. Ако Ахил си отрежел дългата коса и пуснел брада лесно можел да се преобрази от **“жрица”** в **“гладиатор”**. Ахил следователно бил обучаван в две школи: за “гладиатор” при кентавър Хирон и за “баба-жрица”, под енигмата Пемфредо, към култа на Ликомед на остров Скирос.

Именно за това Ахил, **“по причина на двете си образования”**, бил най-славния, най-красивия, най-бързоногия и най-известния гръцки войн, измежду всички останали. Никой гръцки войн не можел да се слави и равнява на образованието, физическите и умствени способности с тези на Ахил. Двете му образования го правели и за втори път ненадминат измежду всички останали.

Точно по тази причина Ахил като **“гладиатор”** донася много военна плячка за рода си и войнска слава, а като **“жрица”** той донася приятна наслада чрез мирния си трудов земен живот. Втората част на изречението според нас обаче е под въпрос, понеже “жриците” били най-коварните и най-големите интригантки в обществото, в което живеели. Така смятали древните и ние днес можем само да им вярваме, но не и да се делим от мнението си, когато става въпрос за науката и историята.

Понеже Патроклия не може да се словообразува от Патрокъл, а обратното, то ние си представяме, че **“Патроклия” е песен за бащината слава и войнска храброст на бащата Пир**. Поради напреднала възраст /за да има право на собствена песен Патроклия, героят трябва да бъде трикратен победител в състезанията пред крепостите на Троя, в древната земя свещена на Североизточна Сицилия, т.е. 3 по 9 = 27+20-25г. за войнска възраст е равно на 47-52 години, бел. на авт./, Пир паднал рано в състезанието и по силата на този **божествен жребий** последвала **последна бащина заръка** – Ахил да заеме мястото му в боя. Факта е единствената **основна линия на оригинален текст** за спешното **“изковаване оръжие за Ахил”**.

Доверени приятели □друзари□на Пир веднага тръгнали от Троя с кораб до остров Скирос, за да съобщят тъжната вест и **“божественят жребий”** с последвалата последна бащина заръка **“Ахил да заеме мястото му в боя и да отмъсти”**, т.е. да защити войнската чест и слава на баща си.

Ахил спешно напуска още същия ден жрическата школа към култа на Ликомед на остров Скирос и потегля с кораба на бащините си другари към Троя в древната земя свещена на Североизточна Сицилия. При пристигането си в Троя той се представя пред владетеля на града Астианакс = **“владетел на града”** – мъж в напреднала възраст с много млада и красива съпруга, голяма и коварна интригантка и прекрасна подстрекателка. Собственото ѝ име е Елена и то случайно съвпада и с собственото име на божеството Елена, с чийто култ бил към вегетацията, слънчевата светлина и растежа. Тя била подвластна на култа към божеството на плодородието Афродита. По това време Афродита не била божество на любовта.

Астианакс не е син на Хектор, а със значението на **“владетел на града”** бил цар на Троя. Син на Хектор е Асканий, който е със значението на **“без дом”, “без жилище”**, понеже Хектор, Приам с напредналата си възраст и Еней били **“варварски гладиатори”**, но поради многобройните си победи според култа към Троил придобили гръцка принадлежност и правото да живеят в жилището на владетеля на Троя цар Астианакс, и да бъдат негова лична охрана от царската му гвардия. Еней бил техен събрат по съдба, а Приамова съпруга наистина била Хекуба. Древногръцкото собствено име Приам в превод от древногръцки език е със значението **“подарък”**. Това означава, че злата и коварна баба-жрица, под енигмата Пемфредо, веднъж му направила “подарък” като се смилала над него и го пуснала в гладиаторски двубой с много по-слаб и немускулест древногръцки гладиатор. Иначе той нямало да победи, защото двубоят се води дотогава, докато единият от двамата падне мъртъв на земята, а победителя да сложи един от краката си върху гърдите на безжизнения му труп.

Омир е гениален поет, но той пише или взаимодейства от Древногръцката митология материал за литературно произведение, а не история. Според Омир цар Приам и съпругата му Хекуба имали общо с деца и от други Приамови съпруги 50 сина и 50 дъщери.

Това обаче не е истина. Историческата картина е, че това е **“древногръцки класически модел за колонизиране на нови земи”**, според който гърците изпращали по препоръка на древногръцкия оракул и неговите наставления кораби с по 50 младежи и 50 девойки. Ако корабите се върнели, тогава гърците натоварвали на кораба и малък гръцки военен контингент, който да ги охранява на новото им местонахождение определено време докато то стане гръцка провинция.

Това ще рече, че в момента на бунта в Троя от страна на **“варварските гладиатори”** в пристанището на Троя, вече имало натоварен кораб с багажите на храброто гръцко войнство и багажите на петдесетте младежи и петдесетте девойки, и който чакал само мигът те да се качат за да отплава по море. Гладиаторският варварски бунт заварил следователно Троя в празничния момент /освен гладиаторските празници/, точно и в момента когато тя се готвела да колонизира нови отвъдморски градове и територии.

След това Ахил се представил пред бабата-жрица на върховния общогръцки храм свещен на Темида, под енигмата Пемфредо. **“Пемфредо” = “хладно зло”** или **“убиване, заколване чрез хладнокръвно оръжие”**. Нейна основна задача на храма и била да следи пренаселеността на гръцкия етнос в племената на североизточна сицилия и на италийците в града на цар Акест, и тайно зад очите на другите да хвърля **“божествения жребий”**, кой гладиатор с кого от другите ще се сражава в игрите и състезанията на живот и смърт в мирно време.

Завършил школата за жрици /Ахил междувременно си бил оставил вече брада, а отрязал дългата коса/, която и самата троянска баба-жрица, под енигмата Пемфредо, била завършила, но не подозирала Ахилото двойнство в образованието т.е. че и той самия е завършил същата школа за жрици както нея, троянската баба-жрица била лесно надиграна в словесната битка /предизвикателство/ от Ахил да се сражава срещу някой варварски гладиатор = по-леко въоръжен от него, **“уж”** защото преждевременната му бащина смърт в състезанието на живот и смърт в мирно време пред стените на Троя, т.е. на градския харман-гумно на град Троя изисквала, налагала това и **“уж”** защото трябва да защити бащината чест, старостта му и войнската му слава.

Ахил с лекота побеждава **“в две или три гладиаторски игри, варварските гладиатори”**, а народа на Троя обезумял ликува. Възползвайки се от тази обезумяла хорска жажда за гладиаторски зрелища от страна на Троянските жители, Ахил използва всичките си придобити в школата за жрици към култа на Ликомед от остров Скирос таланти, словесни умения и коварни интриги в нов словесен двубой предизвикателство с жрицата Пемфредо. Конфликтите между Ахил и жрицата Пемфредо като отделни исторически пикови противоречия предложени от автора, дават богата възможност за развихряне на художествената сценарна фантазия, ако бъде приета авторовата позиция защитена в неговия труд. Този път рискът и предизвикателството е огромно, но съблазанта е голяма: да влезе в гладиаторски двубой с гладиатора Приам при равноправни правила за въоръжение, само и само ако Приам загине в двубоя, той, Ахил да докаже, че баща му цар Пир е изгубил гладиаторската битка и паднал мъртъв поради напредналата възраст подобно на Приам. **“Именно така боговете щели да докажат”**, че Пир е славен и ненадминат от никого до сега голям войн, но е бил победен единствено поради старостта си.

Както се очаква Ахил спечелва сражението. Приам е мъртъв. **Но гневът на Ахил** /затози ахилев гняв Омир започва първия ред на “Илиада”-та с думите: “възпей, о, музо оня гибелен гняв на Ахила- бел.на авт./, по бащината му смърт е огромен и ненадминат. Започва се нов словесен двубой с бабата-жрица, поденигмата Пемфредо, за ново гладиаторско сражение на равни начала по въоръжение, но този път срещу Хектор. Ахил вероятно би загубил словесния двубой, ако не била намесата на коварната царица Елена. **Казахме, че историческата царица Елена няма нищо общо с хубавата Елена на Омир – божество на “вегетацията, плодородието и светлината”**. Елена вярвала, че Хектор е най-добрия гладиатор в Троя и цяла Гърция и тайно се надявала да злорадства над трупа на Ахил. Съблазанта е голяма и жрицата Пемфредо и този път отстъпила. Нека боговете да решат изхода на битката и кой ще бъде победителя.

Неочаквано за всички Ахил отново побеждава. Хектор е мъртъв, а триумфът голям. Според плана на Ахил следващата жертва трябвало да бъде гладиаторът Еней. Но тайните му сметки били объркани. Този път съдбата му изневерила и му предопредила друга зла участ. Съдбата искала да докаже, че и Ахил е смъртен, а не безсмъртен.

По същото време древна Троя в Североизточна Сицилия била разяждана от стопанско-икономически и обществено-политически Родови междуособици. Затова тя бавно, но прогресивно атрофирала, поради неспособността на обществото ѝ да изгради новото класово общество, върху руините на докласовото. По тази причина в една тиха вечер Ахил бил нападател подло и жестоко за да бъде убит **/когато бил на тайна среща с любимото си момиче – знатна троянка пред храма на Аполон/** от подкупена за целта жрица към култа под древногръцкото собствено име Парис.

Но самият атентат срещу Ахил е бил неуспешен и е заблудил неговите убийци.

Прегръдката е действие, срещу което човек е най-беззащитен и не може да се противопостави. Жрицата на Парис се е **“разкаляла”** пред Ахил на срещата пред любовницата му и узаконявайки словата си с прегръдка, тя му нанася удар в гърба със скрит нож. Сухата обработена кожа от главата на младо биче, която Ахил носел на гърба си като символ на гладиаторство и факт, че е завършил школата “Кентавроси” в Североизточна Сицилия, омекотява удара от острието на ножа и Ахил пада за момент в безсъзнание. В същото време атентаторите, съучастници на жрицата, убиват любовницата му и телохранителя му, притекъл се на помощ, и смятайки всички за мъртви бягат от мястото на престъплението. Идвайки в съзнание Ахил търси помощ и лечение при негов познат, родоначалник на знатен род в Троя. От същото място той изпраща тайни доверени куриери и с неговите напътствия той ръководи докласовата гръцка войска в деветдневните битки срещу класовите бунтовници в Троя, водени от Еней и Агамемнон.

След спечелване на войната докласовите гръцки гладиатори откупват царица Елена. Ахил се жени за нея и става цар на Троя.

Разяждана обаче от старите интриги и родови междуособици, Троя не е в състояние да направи преход към класово общество. Затова симпатизантите на класовото общество напускат с родовете си града. Ахил е отчаян от гледката и изпада в депресия, психически рухва. След десет годишно царуване (1580-1570г.пр.н.е.) Ахил отстъпва трона на Троя на вече пълнолетния си син Неоптолем и за известно време странства в Западното Средиземноморие. След това той се установява на остров Левка в Черно море, където траките още стриктно спазват старата традиция и гладиаторство. На острова Ахил живее до дълбока старост и е погребан от траките близо до морето на тракийския бряг.

Неоптолем се оженва за съпругата на Хектор – Андромаха = ***биеща се мъжествено*** или ***сражаваща се храбро*** – с която имат син Милос и той царува в Троя до 1550г.пр.н.е., когато в града са останали само няколко семейства. Напускайки града той се заселва в Микена и се оженва за годеницата на Агамемновия син – Хермиона, която чрез собственото си име свидетелства, че Неоптолем е правил търговия между Сицилия и Гърция. Класовите гръци в Микена не били доволни от търговията с докласовите гръци от Сицилия и Неоптолем бил посечен върху олтара на Ахил в Делфийското светилище.

Погубили веднъж исполина на гръцките докласови гладиатори – Пир, ***“мнимата смърт на Ахил, бил даден знак за гладиаторски бунт над зловещна Троя”***, от страната на варварските гладиатори – понеже култът под енигмата Парис – чрез значенията си ***изравнявам***, а в ***med*** ***приравнявам се, равнявам се, изравнявам се***; е техен култ – покровител.

Това, че Парис е докласов гръцки култ, защитаващ интересите или поне някои от интересите на ***“варварските гладиатори”***, понеже те като ***“варвари били смятани за по-нискостоящ етнос”*** /в етнически смисъл/ от гръците или понеже били откупвани от родителите си за да се сражават като роби-без права, имали само единственото право, да умрат за пищна зрелищна гледка на гръцкото

гражданство, се подсказва и от лингвистичното и етимологично скритото значение от сложната дума на собственото име на Парисовия детегледач Ахелай /понеже Парис според легендата **“уж”** бил подхвърлен в гората на една планина, за да го отгледа там **мечка**/. Ахелай обаче го отнел от мечката и го отгледал вместо нея. В превод от древногръцки Ахелайос е със значенията на **“търгуващ, скърбящ народ”, “изоставен, безправен народ”**.

Самия смисъл на думата Ахелайос = **“търгуващ, скърбящ народ”** доказва, че култът към Парис се застъпва за някакви нищожни лични свободи на откупените деца, считани от гърците едва ли не като роби, заради откупа платен на родителите им. Измежду тях имало обаче и много крадени деца и военнопленници.

Във варварските земи /Балканския полуостров, Мала Азия и Южна Гърция/ самите родители-траки били лично заинтересовани и собственоръчно обучавали 7-9 годишните си деца на войско изкуство, за да бъдат те продадени по-скъпо в сгодния момент за варварски гладиатори. Самото действие на обучението и самата цена на откупа за децата били определяни по споразумение чрез изискванията на известен устен текст към един култ. Оригиналният устен текст на култа от **“малката докласова песен”** влязъл с видоизменена историческа стойност в класовата древногръцка легенда за Орфей и Евридика. Чрез лингвистично и етимологично изследване на сложните думи за собствени имена на Орфей и Евридика, ние достигаем до етимологично скритото в тях първично историческо значение и откриваме историческата истина от оригиналния устен текст на **“докласовата малка песен”**. В превод от древногръцки Евридика е със значението **“широк обичай”**, а за Орфей – **“осиротелият откъм Зората, т.е. откъм Изток”**, **“осиротелите откъм Зората, т.е. откъм Изток”**. Този култ към Орфей следователно е **“широк обичай”, “обичай спазван в много Източни земи”** и много добре известен както за купувача, така и за продавача, следователно и за продадения и той знаел какви наказания го очакват ако не го спазва. Продаденият просто нямал друг изход да изисква допълнителни права за гражданство от купувача, т.е. от господаря си. От този момент 7-9 годишните деца били вече **“скърбящи, изоставени”** и били причислявани в Троя към народа на Ахелайос = **“скърбящ, търгуващ народ”**; **“изоставен, безправен народ”**, имащи известни права само чрез култа към Парис.

“Варварите”-гладиатори, можели да добиват по силата на втори култ – култът под енигмата на Троил – и известни втори граждански права и привилегии. Древните смятали, че ако Троил навърши двадесет години, град Троя няма да падне, т.е. тя е непревземаема.

Какво историческо действие подхренвало това древно мислене?

Древногръцкото собствено име на Троил е собствено име за гръцки докласов култ. Древногръцкото му словообразуване от **“Трос и Илос”** е фонетично. От етимологична гледна точка, праисторическото гръцко словообразуване е със значението на **пробождам или ме пробожда в бласто**. Но етимологически свързан с наименованието на **праисторически храм “Менхир”**, т.е. с гробът на Ил, и със собственото име на **“праисторическите следи от бласто”** – които са в северната част на царското жилище- значението на култа към Троил работи по следния начин!

Първото излизане на **“младите войни – варвари - гладиатори”** на арената за военното състезание на живот и смърт в мирно време, ставало в единадесетата година от раждането им. **Излязъл веднъж победител**, на второто военно състезание на живот и смърт в мирно време, той бил следователно вече двадесет годишен. Само час преди второто излизане на арената, “варваринът”-гладиатор имал **свещеното право**, да направи **човешко жертвоприношение** до праисторическия храм **“Менхир”** на Ил. Той е на видно място в царското жилище и действието вбесявало чакащият го долу в равнината **гръцки докласов гладиатор**. Ефекта бил нещо подобно на действието на “прашкарите” при фронтните военни действия. **Излязъл и втори път победител** “варваринът”-гладиатор **навършвал 20 г.** и правел “третото военно състезание на живот и смърт в мирно време”, вече не в равнината – **както повелява Традицията - а в самото бласто** в царско жилище и до праисторическия храм **“Менхир”**. **Излязъл и трети път победител**

“варваринът”-гладиатор, автоматически придобивал свещеното право, да остане там на постоянно местоживее. Това ще рече, че той вече не е “варварин”, *а равноправен на гръцките докласови гладиатори – партньор*, т.е. той вече е в свитата за охрана на царското семейство или в самата царска гвардия-едновременно. Действието следователно водело до побратимяване на най-видните “варварски” и гръцки докласови герои и можело да доведе до *осуetyаване на мечтата*, за премахването, т.е. за закриването военните състезания на живот и смърт в мирно време. На практика това обаче означава, че действието е възможно *само когато град Троя е в руини и сам потънал във вечната забрава вече*. На втори план това означава, че не *липсва историческият мотив за съблазнителната на жрицата* към култът на Парис-коварно *да убие гръцкия докласов гладиатор Ахил из засада и да предизвика с деянието си бунтът за разрушаване на Троя от “варварите”-гладиатори*. Привилегированите “варвари”-гладиатори, няма да допуснат мисълта за бунт.

Колко микроскопични подробности от едно само древногръцко собствено име?

А как продължава историческата картина?

Моделът, който накрая се оформи, сочи, че успехът на негръцките гладиатори – определени винаги да бъдат побеждавани по причина на лошото си въоръжение – е светкавичен и очевиден. Така за кратко време град Троя бил под властта на “варвари”, т.е. под властта на гладиатори от Мала Азия, Тракия, от Дардановото потомство и от гръцки гладиатори, симпатизанти на класовото общество.

“Варварските гладиатори” изклали в тъмната непрогледна нощ равноправните си колеги “докласовите гръцки гладиатори” и град Троя бил в ръцете на симпатизантите за класово общество. Град Троя бил в ръцете на симпатизантите, които желаели гладиаторските военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време като вид човешки жертвоприношения и човекоядството /изпичането и изяждането на жертвата/ да бъдат обявени за извън закона.

Гладиаторите-варвари и техните древногръцки гладиатори-колеги и симпатизанти не посмели да убият владетеля на града Астианакс, понеже бил кротък старец и понеже много го уважавали и зачитали неговата мъдрост. Тогава незнаен младеж от народа- грабва гладиаторски меч и убива както царя си стоял на трона, а останалата тълпа от бедняци и сиромаси изхвърля трупа през крепостните стени на Троя, точно там където е големия естествен сипей в западната част на пристанището. Същата участ споделили и омразните родоначалници на Троя, а семействата им - в плен.

Злощастната жена и коварна интригантка на Астианакс Елена била пленена и продадена в робство на един чуждестранен заможен родоначалник, пребиваващ в момента в града.

Не можете да си представите човешките възгласи, радост и чувства на възторг върху лицата на жителите в свободна Троя.

Злата жрица Пемфредо останала встрани от събитията, понеже върховният общогръцки храм свещен на Темида е почти на 7-8км от Троя, в дефиле на река и близо до извора й. *А в същото време* синът на Ахил- Неоптолем събира докласов древногръцки военен контингент, под предводителството на храбри и вещи във военното изкуство за военните състезания на живот и смърт в мирно време докласови гръцки гладиатори от градовете и областите около Троя и внезапно се оказват пред крепостите на собствения си престолен град, понеже чрез второто име на Парис – под енигмата Александър, е със значенията си като *защитник на мъже* или като *покровител на мъжете* – и той следователно е техен върховен култ-покровител.

Култът към Парис следователно имал *“двайко значение”*. Веднъж като култ към Парис, когато става въпрос за защита на известна свобода и права за *“варварските гладиатори”*, които винаги бивали по-леко въоръжени и именно затова само броени единици от тях успявали да спечелят гладиаторското състезание /сражение/, а втори път под енигмата Александър, той бил култ, когато става въпрос за защита на известни права и привилегии за *“гръцките гладиатори”*, които винаги бивали по-добре въоръжени и именно за това само броени единици от тях изгубвали гладиаторските

игри и състезания на живот и смърт в мирно време.

Освен правата, давани на древногръцките гладиатори чрез култа към второто име на Парис-Александър, те се ползвали и радвали на голямото уважение от страна на владетеля си. Затова зорко бдели над него и изпълнявали всички негови заръки в личната му гвардия. Древногръцките гладиатори освен това могли да стават царски съветници, царски министри, управители на далечни провинции или на нечий близки или далечни острови – древногръцки докласови колонии. ***Срещнати из улиците на града мирното гражданство ги разпознавало според цвета на облеклото и им отдавало дълбоко уважение и почит, с ранг както пред самия цар-владетел на града.*** Единственото, което нямали право да правят древногръцките гладиатори било това, че не могли да заемат неговото царско-владетелско място /престола, царската корона и царските атрибути/.

Същите права и червени с бели кантове облекла /дрехи/ имали и носели и ***“варварските гладиатори”***, които чрез многобройните си победи били приравнявани с древногръцките гладиатори и имали правото да охраняват царя, да бъдат в личната му царска гвардия и да живеят в помещенията на царското жилище, както другите.

Ако понякога се случвало владетеля на града да е лош човек, с лоши помисли или интригант, древногръцките гладиатори правели заговор, заколвали него и семейството му, а на негово място възцарявали най-добрия и най-мъдрия древногръцки гладиатор и семейството му, а потомството му - за бъдещи владетели на града. Гладиаторите били колегиални в това отношение. А когато царицата е зла и коварна, владетеля я изгонва от града или и самата тя бивала заколвана заедно с потомството си, ако имало такова.

Както и да е!

За да може да навлезе всяко едно първобитно общество в класов строй е необходимо да изнамери или да възприеме от съседните племена седем новини: 1. Изнамиране на бельото; 2. Изнамиране на поливното земеделие; 3. Изнамиране на рибарската мрежа; 4. Отстраняване на женското жреческо съсловие и изнамиране на мъжкото жреческо съсловие, т.е. излизане на обществото от матриархат; 5. Отстраняване до забвение на Старата битова традиция и изнамиране на религията като самостоятелна дисциплина; 6. Усъвършенстване на докласовото примитивно писмо; 7. ***Да се изнамерят нови собствени имена за хората от новото класово общество, съобразно качествата и характеристиките на новия човек.*** В това число и нови собствени имена за класовите богове, освен това и за местностите от познатия свят, ойкомен.

Разбира се, в основата на религията лежат ***“оригиналните устни текстове”*** на Старата битова традиция, но те биват променени до неузнаваемост от жреците на класовото общество – понеже Старата битова традиция е вече извън закона. Преди да променят текстовете на ***“докласовите малки песни”*** жреците обаче вземат онези от думите в ***“оригиналните устни текстове”***, които съдържат в смисъла и значенията си основният замисъл, послужил за написването на оригиналния исторически текст и словообразувайки ги в сложна древногръцка дума, правят собствените имена на боговете, героите, реките, местностите. Така те променят историческото зрънце истина на ***“докласовите малки песни”*** в легендарна, понеже и самите класови богове, герои, реки или местности са вече легендарни.

Иначе ние не си представяме, че между гръцките класови бунтовници в Троя и древногръцкото докласово общество има съществени умствени и физиологични или биологични различия. Те се различават помежду си само в точките пет, шест и седем.

Премерването и стълкновенията на военни сили ставало пред стените на Троя в продължение на девет дни, но безрезултатно.

Крепостите на древна Троя в края на краищата били по принцип непревземаеми за тогавашните военни техники. Само психологическата нагласа на древногръцките гладиатори изнамира новината за ***“бремнената дървена кобила”*** и психологическият натиск над бунтовниците

в Троя били фактора за предрешаването и съдбата на древния град. Древногръцките гладиатори на десетия ден сами с въжета я довели пред Западните порти на града, като военен трофей, понеже **“уж”** се отказвали от нея като символ на върховната си богиня, божеството- Господарката Екюей, и **“уж”** самите те желаели да видят как бунтовниците от Троя я изгарят в Акропола на града.

Това на практика било равностойно на сключен мирен договор и именно оставените девет-десет души в търбуха на **“бремната кобила”** за да отворят главните Западни порти през нощта са коварството за злата участ за Троя. Наивно би било да се мисли, че само тези девет-десет души са рушителите на Троя, без активното съучастие на предварително подготвен план на значителна част от недоволни в града. Още по-наивно е да се приема, че всички жители на града, включително и стражите, са заспали без да бъдат упоени с опиат във виното.

Тук следователно имаме едно историческо събитие, което чрез формата на действието си е нещо като първообраз на Кръстоносните походи на Западноевропейските католически **рицари** към **“Божи гроб”** в Мала Азия. Гръцките докласови гладиатори вероятно били безстрашни и хладнокръвни към смъртта мъже, понеже **“варварите”**-гладиатори трябвало едва чрез вярата си в култа към Парис да се **изравняват** или **приравняват с тях**, за да не могат да бъдат **вечните жертви** във военните състезания на живот и смърт в мирно време, пред крепостите на Троя.

Вдъхновени още веднъж, и чрез вярата си в гръцката принадлежност на култа към докласовото божество **Господарката Екюей**, показвана още от най-дълбока древност като божество с **“конска глава”**, а в последствие и като **“бремната дървена кобила”**, докласовите гръцки гладиатори с лекота си възвръщат отново града. За съжаление обаче той никога вече не успява да се възстанови до предишната си слава и могъщество, поради омразата на поробените от него злощастни многолюдни маси – измежду които се набирали жертвите за военните гладиаторски състезания пред крепостите му. Те разбира се, не желаели по никой начин да си спомнят за него **и го забравили**.

Откъслечни спомени за древна Троя се съхранили само в древногръцката легенда за Акид и Галатея; за **“Царския град на атлантите”**-диалог **“Тимей”**, Платон; за **“Царския град на мъжете феаки”**-**“Одисея”**, Омир; в описанията за външния и вътрешния вид на Троя-**“Илиада”**, Омир; и в разказите на Средноморските моряци за миража **“Фата Моргана”** в долината между и Месина о. Сицилия.

1. Градът на древногръцката легенда за Акид и Галатея; 2. Царския град на атлантите; 3. Царския град на мъжете феаки; 4. и древна Троя, следователно са един и същ докласов древен гръцки град, но преразказани в четири авторски интерпретации.

Омир е гениален поет, но той пише литературно произведение, а не история. Но той дори и да е искал да узнае истината, едва ли би имал успех, защото историческите събития по този въпрос били много древни, дори и за него самия. Господарката Екюей в превод от древногръцки е със значение на **“бремната съм”**, **“нося плод в утробата си”**. Фонетиката на Екюей съвпада с древноиталийската дума **/eqwi/** = **“кобила”** и по тази причина още в най-дълбока древност тя била показвана като божество с **“конска глава”**, а докласовият ѝ древногръцки символ бил **“дървена бремната кобила”**. Докласовите гръцки гладиатори измайсторяват от дърво **“дървена бремната кобила”** в местността Алкантара или Алкантера и без да отплават за да се прикрият от погледите на бунтовниците в Троя, както казва Омир, я изпращат да бъде изгорена в Акропола на Троя, понеже **“уж”** вече се отказали от нея и решили да се присъединят към класовите гръцки общества.

Троянските бунтовници повярвали в коварната измама заради силното желание да я изгорят, защото провеждането на гладиаторските игри и състезания на живот и смърт в мирно време, като вид докласов гръцки обичай в Битовата им традиция за човешки жертвоприношения и човекоядство бил под патронажа именно на божеството **“Господарката Екюей”** и символа ѝ **“дървената бремната кобила”**. Тази вяра ги и погубила. Бунта в Троя бил потушен само за една нощ.

Ето защо ние си представяме, че за кратко време някои от отхвърлените вече веднъж култове към гладиаторството в класова същинска Гърция, успели отново да се радват на известен успех. В

това число вероятно влизал и култът към Егист в златообилна Микена и по причина на реставрацията, *той и Клитеместра били исторически мотив* за коварното убийство на Агамемнон след завръщането му.

Този *исторически мотив* за коварното убийство на Агамемнон след завръщането му бил продиктуван от историческата картина, че Агамемнон се завръща от Троя в Микена *“като победен”*, а не като *“като победител”*. Храброто му гръцко войнство било разбито на пух и прах и приличало повече на остатъци от войска, отколкото на войнство от храбри и смели, закалени във военните битки мъже. Вместо истински мъже, те приличали повече на плачещи дрипльовци, а това било в противоречие с гръцката гордост и гръцката войнска чест. Цар Агамемнон просто бил вече излишен за класовото гръцко общество. Неговите славни заслуги били вече в историята.

Троянският бунт на варварските гладиатори за преход към класово общество в древна Троя не бил следователно по-късно от 1580 година пр.н.е. от гледна точка на Агамемноновата смърт /според информацията на Павзаний – бел. на авт./. Защо гръцкият крал *не повярва на “истината в телеграмата”*, че проф. Шлиман видял Агамемнон в лицето, а цял свят *повярва на Омировата измама – подвела дори и опитен професор като Шлиман*, че древна Троя е в Мала Азия?

*Защо върху руините на Илион израства Нови Илион,
а не Нова Троя, например – питаме отново ние?*

Защото в този случай Агамемнон не е воювал срещу древна Троя, ако изобщо е ходил там, *е воювал вътре в защита на Троя и в интерес на бунта в крепостите на самата Троя*, казваме ние, понеже варварските гладиатори-бунтовници работят за поява на класово общество в Североизточна Сицилия. Защото потушаването на бунта от страна на докласовите гръцки гладиатори не може следователно да бъде повод за “Троянската война” на Омир, понеже авторът на “Илиада” е представител на класова същинска Гърция. Въпреки, че остатъците от докласовото общество продължават да съществуват в Гърция почти до времето на Омир.

От споменатия “варварски бунт”, в “Илиада” намира своето определено място само спомена за *Дървения кон*. Дървен кон е според мнението на гениалния Омир, но в историческата картина участие взела *“Дървена бременна кобила”* като символ на божеството *Господарката Екюей* показвана с *“конска глава”*. Точно затова когато Троянските бунтовници чували *човешки възгласи и дрънкане на оръжие от търбуха на дървената бременна кобила*, смятали според Павзаний в “Енеида”, твърди, че това е така *защото тя е бременна*. Напомняме отново, че именно *“дървената бременна кобила”* е историческа, а не *“Дървения кон”* на Омир. Това е много важен исторически факт и хората не трябва да бъдат повече заблуждавани! *Понеже “Дървения кон” и древна Троя вече са история*, латините го запамели в родовата памет чрез *cantherius*, от подигравателната близост на древногръцката фонетика с *“кантелиос”* откъм *“кантарос”*, а върху руините на латинската фонетика италианците – чрез близост до своята собствена фонетика – го съхранили в родовата памет като *canteo* и *cantaro*. Италианците от своя страна не останали по-назад от действието на историческата картина и понеже вече нищо не си спомняли, го нарекли *Alcant/h/ara* – със значенията на *непеещ, неговорещ*, т.е. *нещо, което днес упорито пази тишина, доколкото е възможно*. Колко сложно – но достоверно, понеже последователността в преименоването на собствените имена е историческа.

Запаметен чрез Омир в родовата памет като символ на коварство, *Дървената бременна кобила* е спомен за жестокото потушаване на варварския гладиаторски бунт в зловеща Троя.

Същият бунт обаче е съхранен в родовата памет и като спомен на копнеещите към *безкръвния култ на “Хубавата Елена”* варварски гладиатори или на бедното съсловие в древната земя свещена на Североизточна Сицилия по това време. Вероятно, понеже под образа на “Хубавата Елена” те виждали вярата си в праисторическото божество на “вегетацията, плодородието и светлината”. Култ, подвластен на Афродита – докласовото божество на плодородието и *“оплождащото начало”* на

неодушевената природа – със по-древно собствено име **Сигелия**. След много стотици години върху руините на култа към Сигелия ще се обособи и развие култът към християнското **Рождество Христово** или от култът към Елена ще се роди т.нар. **Възкресение Христово**. От праисторическото божество на **“оплождащото начало”** на **одушевената природа Екюей** ще израстне докласовата **Господарка Омфала**, а върху нейните руини ще се развие и израстне **класовото древногръцко божество Хера**– женското съответствие на Зевс, като гаранция за солидарност към гръцка принадлежност на гръцките общества в гръцките **“градове-държави”**. След много стотици години култът ще залегне в основата на християнството под образа на **Богородица – майката Христова**.

За разлика от жестокостта на кръвните човешки жертви и човекоядството към култа на божеството **Господарката Екюей**, към божеството на плодородието **Сигелия**, на латински **Сикелия** оттам идва името на остров Сицилия били пренасяни безкръвни жертвоприношения от земеделски култури. По-късно тя се преименувала в знатната троянка **Егеста** – на италиански Сегеста, съпругата на речния бог Кримий, баща от нея на цар Акаст. Той бил вожд и владетел на италианците в града. Градът им бил в Северозападна Сицилия, недалеч от Палермо, до днешния град Акастеламарне = **“крепостта на Акаст”**, а божеството Сигелия, Сикелия, Егеста или Сегеста било върховно божество на града.

Цар Акаст бил древногръцки патриарс, понеже собственото му име в превод от древногръцки език е със значението **“лечител”**, точно такова, каквито са значенията в собствените имена и на останалите докласови гръцки патриарси. Именно затова цар Акаст и италианците в града му били под покровителството и защитата на злата жрица Пемфредо и под защитата на всички докласови гръцки закони и законодателство.

След потушаването на гладиаторския бунт в Троя, Еней с остатъците от така наречения **“тъгуващ, скърбящ народ”**, **“изоставен, безправен народ”** се заселват заради безкръвните жертвоприношения към **Сегеста-Егеста** в града на Акаст. Там чрез асимилационни процеси със завареното италианско общество в града на Акаст те исторически обособяват родовете на патрициите от римското общество в планината Ерикс.

Еней действително бил приет от Акаст като гост на града си станал обаче владетел на Троя, Ахил упорито преследва Еней и симпатизантите му – бунтовници на Троя, и чрез военни действия и словестни заплахи, отправени към Акаст, Еней и воинството му се заселват за известно време в гр.Картаген. След оттеглянето на Ахил от властта му над Троя, Еней и воинството му се заселват отново в града на Акаст. Но от историческа гледна точка чрез идващите с него десетина-петнадесет гладиатори той обезличава царския авторитет на Акаст изцяло и го изолира неофициално от власт. Така Еней от желан **“гост”** се превръща в **“тих, незван завоевател на града”** и по този начин се създават условия за създаване на първото римско поколение.

Напомняме, че исторически, за обособяване на римската култура лежат три четвърти докласова италианска култура и една четвърт докласова гръцка, малоазийска и тракийска култури.

Затова собственото име на **Еней** в превод от древногръцки е със значенията на **“възхвален”**, **“достоеен за възхвала”** и на практика излиза, че римската култура частично е и италианска култура.

Мотивите за обявяване на бунта в древна Троя следователно са исторически мотиви, а не плод на Омировото въображение или авторско тълкуване.

“Дървеният кон” е влизал в древна Троя под формата на **“дървена бременна кобила”**. Доказват го собственото име на **реката Alcantara** и една местност в устието ѝ – **Sigillum**, където било построено съоръжението. Разрушените четири крепости на **“комишулука”** между цитаделата и градския площад, терасират пътя на историческото ѝ влизане в Акропола на града - /споменати дори и от Павзаний в поемата му “Енеида”, бел. на авт./.

До същото устие на реката между разкошните сицилиански градове и има стръмно висок и скалист предпланински нос –надвесен над самите морски вълни. Откъм страната на Таормина, той е стръмно висок, а откъм страната на Алкантара е скалисто отвесен. Поради

огромните си височини и стръмнини от заобиколните го предпланински масиви, още от най-дълбока древност той бил наричан Пелориос= πελωριος. Древногръцкото му собствено име е словообразувано от значенията на древногръцката дума Пелор= πελωρ- /само *pot.* и *acc. sg.* чудовище, исполински; чудовищен. Високо върху скалите на нос Пелорис е вкопан на пет метра дълбочина, в твърдата скала, шахтовия гроб на бащата на Ахил - Пир и на любовницата на Ахил, погребани заедно с трупът на един от най-верните му другари – вероятно негов телохранител или кочияш на колесницата му, убити в атентата срещу Ахил до храма на Аполон- опитвайки се да го спаси. След погребението нос Пелорис, започнал да се нарича от древните, като *Sigeum* – латинска транскрипция от словообразователната верига на древногръцката дума “сигелос” от “сига” или “сиге”- със значенията на “*пазя тишина*”.

Същият предпланински нос е преименуван в книгата, като нос *Безгрижие*, понеже погребаните гръцки докласови герои върху билото на нос Пелорис нямат грижите на живите хора.

Точно между устието *Sigellum* и нос *Sigeum* е шахтовия гроб на гръцкият докласов герой-гладиатор Големият Аякс, който е със значенията на *земята пред лицето ни*, т.е. *страната пред гърдите ни* – понеже толкова близо и фронтално в равнината пред Троя била тя. Чрез словообразователен суфикс на “*иас*” – точно оттам, към Север, започва йонийското отечество. Големият Аякс следователно е йонийски грък и вероятно е погребан в родна земя, ако не и в собственото си жилище. Всяка прилика на Големият Аякс с древногръцката дума – орел, е фонетична, а не етимологична! Доказва го присъствието на словообразователния суфикс – *антос*.

Чрез собственото древногръцко име на баща си Теламон, което в превод е със значенията на “*ремък, за препасване на меч*”, Големият Аякс е докласов йонийски гръцки гладиатор. Със своя препасан с ремък меч, той следователно бил предопределен винаги да печели военното състезание на живот и смърт в мирно време, поради по-доброто си въоръжение. Йонийците следователно са *любимци* на троянците и ние си представяме, че Аякс Теламонов действително трагично загива, заради гнева си по нещо – а не заради *оръжието-трофей* на героя Ахил.

Дивни тайни – побъркваща сложност!

Неизвестен древногръцки автор взимаше от “*докласовите малки песни*” на аедите за войнската храброст и подвизите на докласовите гръцки герои, сражавали се във военните състезания на живот и смърт в мирно време пред крепостите на древна Троя в Североизточна Сицилия. Недоумявайки обаче, че те били гладиаторски – и че по тази именно причина болшинството от жертвите било от малоазийски варварски войни-гладиатори – той ги обединява в едно мащабно военно действие и прави грандиозна военна битка в свежите за него самия спомени от погубването на Илион в Мала Азия, “*уж*” че погубването му е било от гърците срещу малоазийските и други варвари.

Няма съмнение, че авторът чувствал известни нередности в местонахождението на историческата картина и по тази причина в самия край на “Илиада”, вместо традиционното “Край” или класическото “Амин”, написва древногръцките думи *Хом-ерос* или *Хомерейра*, т.е. “*вярно с оригинала*” или “*гарант за достоверност*”. В последствие древногръцките думи *Хомерейра* или *Хом-ерос* били криворазбрани от класиците и те словообразували чрез тях собственото име на предполагаемия автор на “Илиада”-та в *Хомерос*, *Хомерон*.

Така следователно се родил Омир, и става нарицателно име на никому неизвестна до днес чрез собственото си име историческа личност.

Съществуването на гореспоменатите *оригинални докласови гръцки малки песни* за военните състезания на живот и смърт в мирно време пред крепостите на град Троя в древната земя свещена на Североизточна Сицилия, се доказва от сложното изречение на недостигнала днес до нас публикация от докласовите гръцки писари на метрополитната столица Троя в Североизточна Сицилия. Подредени в родословна последователност древногръцките собствени имена на Автолик,

Антиклея, Лаерт и Одисей, те в превод от древногръцки съхраняват родовата памет за изречението в оригиналния устен гръцки текст и да черпим гръцки докласови исторически знания, направо от извора /собствените ни мисли ще ги цитираме в текста с нормален шрифт, бел. на авт./: **“Срещу, противно на слуховете и уличната мълва, за нашета гръцка *Стара битова традиция*, че сме провеждали и в бъдеще ще провеждаме *военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време* на хармана-гумно пред крепостите на нашия град и ще ги озаменяваме в текстовете на нашите дискове. След това, ще ги ипичаме *подобено готов като камък или скала за предизвикателство към разстройване на събеседника, за свои собствени изгоди*, понеже такъв е нашия начин на мислене или насока на мисълта по някакъв начин, в своя собствена изгода”**.

Вижте, уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, какъв прекрасен текст – написан с техниката на писане за докласовото гръцко сричково жрческо-царско матрично архивно писмо, върху едната от страните, на един недостигнал днес до нас Диск. А, какво ли е изписано от другата страна на Диска?

Сега, уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, виждате ли в този текст да има някакво древногръцко собствено име.

Сега, уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, не звучи ли одобрително, ако напомним, че всяко отъждествяване на Одисей с египетски, финикийски, етруски и пр. мореплаватели, е признак на лош тон и признак на нелепа шега на някой историк или на неговото историческо невежество.

Одисей следователно в превод от древногръцки мотивира значенията на ***предизвиквам кавга или спор, винаги в своя собствена изгода***. Одисей и родословието му следователно не са исторически личности, а събирателни образи на множество исторически личности – докласови гръцки войни, разпространяващи култа към гладиаторството като вид човешко жертвоприношение по земята на Европа или Средиземноморието по време на първобитното общество там.

Ако обаче желаем да узнаем историческата картина до микроскопичните подробности, тогава правим второ сложно изречение чрез собствените имена на втори разказ, т.е. чрез Икарий, Перибей, дъщеря им Пенелопа – съпругата на Одисей, и Телемах – синът на Пенелопа и Одисей. Родословната последователност в превод от древногръцки съхранява родовата памет на изречението в оригиналния устен гръцки текст и да черпим гръцки докласови исторически знания, направо от извора /собствените ни мисли ще ги цитираме в текста с нормален шрифт, бел. на авт./: **“Отправлям се със *специално изтъкана върхна дреха или плащ*, като се *отдалечавам се да живея в областта на Централна и Северна Европа*, където се *разпространяват* вечни ледове и снегове, а земята там *достига до дълбок летаргичен сън или вцепенение*, за да *воювам, водя двубой в далечна чужбина и чрез махос, дор. *μηχος*, еп. йон. поет. *μηχανη** средство, лек; съм защитен от лечебната сила на *древногръцките ни Патриарси*. Там воювам с *“благороден гняв”* или например, като *“предизвикателство към разстройване на събеседника, за свои собствени изгоди, с намерение, стремление, начин на мислене или насока на мисълта по някакъв начин, в своя собствена изгода”*”**.

Вижте, уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, какъв прекрасен текст – написан с техниката на писане за докласовото гръцко сричково жрческо-царско матрично архивно писмо, върху едната от страните, на един недостигнал днес до нас Диск. А, какво ли е изписано върху хилядите изписани от двете страни, други Дискове?

Сега, уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, виждате ли в този текст да има някакво древногръцко собствено име.

Сега, уважаеми читателю, уважаеми учени и специалисти, не звучи ли одобрително, ако отново напомним, че всяко отъждествяване на Одисей с египетски, финикийски, етруски и пр. мореплаватели, е признак на лош тон и признак на нелепа шега на някой историк или на неговото историческо невежество. някакво древногръцко собствено име.

Разказа, т.е. глинената плочка с този надпис била писана някъде преди около 1600-1590 г.пр.н.е.,т.е. близки години до годината 1580 пр.н.е.,за бунта в Троя и именно затова Омир оправдано /основателно/ смятал Одисей за съвременник на Троянската война.

Съпругата на Одисей – Пенелопа в превод от древногръцки е със значението на **“специални връхни дрехи”**. От нямащи нищо общо с Троянската война други писмени източници научаваме, че **“специалните връхни дрехи”** обличани от древногръцките гладиатори били от червен цвят – символизиращи кръвта на убитата жертва /противник/, на бели кантове – символизиращи дълголетие. Носели също червени сандали-обувки, препасани с червени на цвят ремъци до коленете. Долните дрехи били **“ризиди”** и нещо като **“къси полички”**, с червен цвят на бели райета или на бели кантове.

Докласовите гърци имали много празници в Битовата си традиция, където чрез първични чувства на мимически действия на ритуалния танц пресъздавали дейностите от трудовото си ежедневие в разнообразности. Всеки празник си е имал емблема и патрон. Древногръцките гладиатори си имали също свои гладиаторски празници, където чрез действията на мимиката на техните ритуални танци, пресъздавали тренировките за добиване на войнско майсторство или самите гладиаторски състезания на живот и смърт в мирно време. Един от най-мобилните им танци бил танца с **маски на биволски глави**, където чрез първичните чувства на мимическите действия с навеждане напред или в една или друга посока, символизирали действията на **пробождащ, промушващ бик**. Тези маски били слагани само от гладиатори, завършили школите Кентавроси = **пробождащ, промушващ бик**. Някой от гладиаторите се пристрастявали толкова много от факта, че са завършили школите Кентавроси, като на гърбовете на връхните си ризи зашивали обработени до вкостеняване кожи от биволски глави(на млади бичета) заедно с рогцата. Същите обработени и изсушени кожи служели и като предпазни щитове, убиващи силата на вражеското оръжие, от към гърба на воина.

Освен това те носели шлемове на главите си с червен цвят /първоначално в древността - кожени/, и с бели пера като гребен отгоре. Извън арената на гладиаторските битки древногръцките гладиатори носели пречупени по средата островърхи дълги шапки с червен цвят и с бял кант на челото и с бели пискюлчета на върха. Варварските гладиатори се обличали с кой каквото има подръка, обикновено с бели дрехи, изцапани с кръв.

Премерването и стълкновението на военни сили ставало пред стените на троя в продължение на девет дни, но безрезултатно. Самите главнокомандващи се отличавали от основната маса на войската не само по своето снаряжение, но и по цвета на връхните дрехи, описани в предните два цитата. Старшинството измежду самите военначалници се отличавало според броя на белите пера като гребен на шлемовете им през военно време, и чрез броя на белите пискюлчета на върха на дългите им червени шапки в мирно време.

Именно така отпътуващите според разказа древногръцки гладиатори /колонизатори/, ставали разпространители на гладиаторството като вид докласова гръцка Битова традиция за човешките жертвоприношения и човекоядството в новите провинции, за където били изпращани. Предизвиквайки с интриги и коварни словесни битки местните владетели в гладиаторски двубои те ги побеждавали и стъпвайки с крак върху гърдите на трупа съобщавали пред етноса, че това става по волята на боговете, а самите те ставали древногръцки управители на същите провинции.

От остатъци към култа на древногръцките гладиатори се **“обособил култа”** към днешния **“Дядо Коледа”**, но в сапиентирани вид и без човешки жертвоприношения за човекоядство.

Одисей следователно, не само че не е историческа личност, но той не е и събирателен образ на докласови гръцки мореплаватели – а на пеши докласови гръцки колонизатори – разпространители на култа към гладиаторството далече на Север.

Къде са хилядите тези докласови гръцки глинени дискове, изпечени подобно камък – питаемие? Защо никой учен днес не изпитва желанието да ги търси и открие? Нима разумния човек би

могъл да прогнозира бъдещето си, без допира си с тях? Не е ли това неуважение към труда и към постиженията, отпечатали се върху потното прашно чело на трудовите древни хора – нашите прародители?

Ето един единствен пример, колко ценна може да бъде информацията, когато тя идва от извора на докласовата историческа картина:

ДИСКЪТ ОТ ФЕСТОС – Остров Крит
/в буквален превод от
древногръцки език/

Страна – “А”

И жертвен дар на *Господаря* карам. Дано *Господарката Еφρεϊ* и *Тюрафеат* от все сърце го пожелаят. И след това по установения ред като хищна птица принасям в жертва и произнасям заклинателни слова. И шумно кадя толкова обилно, и *нещо като добитък* пробощавам с удоволствие. И след това посветен на боговете. И после добитък докарвам с меч и одирам, и след това посветен на боговете. И *нещо като добитък* пробощавам с удоволствие. И след това посветен на боговете. И после *Олтарът* току-що дохождам и наистина го оросявам. На жрицата и жрецът *“рози 60”* от името на баща ми, и най-накрая добитък докарвам с меч и раздавам от името на баща ми.

Господаря – цар, владетел, всевисш; нещо като богоравен.

Господарката Еφρεϊ = божество с *“конска глава”*, от *κρεω*, в 2 л. ед. ч. *κρεϊ*, и от италиейската- *equa* □

Тюрафеат - от = Врата □ = Спасение/подкрепа.

“Вратата на Спасението” = Съветът на старейшините. Нещо като днешното наше разбиране за Високата Порта, Белия дом, Кремъл; и като Триумфалната Арка, например.

по установения ред – общият брой на жертвоприношенията е осем вида: 3+3+2 /три безкръвни, три с проливане на кръв + два във вид на подаръци до зрителите. Процедурата е известна само на посветените, като се спазва строго определена Традиция – следи се от жреца.

и нещо като добитък – вероятно става въпрос за пленници.

и нещо като добитък – вероятно са полусвободни граждани.

и след това посветен на боговете = или изгаряне на клада.

Олтарът – нещо като днешното наше разбиране за “параклис” извън населеното място. Изкуствена могила; Менхир.

“рози 60” - /неразбираема – Вероятно древен подарък – дар е шифрован с думата на числото тайно – “с о с”/.

Страна – “Б”

И след това опипвам *народната воля* съвместно и *Форона*. По възможност тръгвам още сега нататък накъдето съм с мощта си /съм управител/. Но с божествен знак *Сатир* в славата си от *Храма Свещен* надмощие взе и се изказа, че от всеки идващ на празникът превъзхождам с единодушно в това състезание, от една страна, *Ксениосът* от друга страна, и все поглъщащ /спечелващ/ *Емблемата*. Отивам с това Постановление и в стихията си пренапълням още *Яма* някак си разумно и вечната Емблема. + герой избран се завръщам и наистина с изпечено това Постановление на камък.

Форона – “пазар”; равна е на латинската дума – Форум. Малко по нисше стоящо от Тюрафеат събрание или съвет на старейшини, понеже са представени от народа и от съседните

италийски и латински градове. Организация, показваща народното настроение на съседен етнос, с който Тюрафеат са съобразява.

Ксениостът – угощение-вечеря + малък подарък-дар, даван на победителят – Герой от страна на хазаина – Цар.

Емблемата – виж тълковен речник; вероятно *лавровият венец*.

Яма - /неразбираема/; В древността е равна на трап за тайно съхраняване на зърнени храни и продукти. В случая тя е равна на “единица мярка за обем”.

Сатирът от Храма Свещен = Писарят от Храма Свещен на Темида.

“ДИСКЪТ ОТ ФЕСТОС” – остров Крит
/тълкуване на неизвестни
термини в него/

ПЪРВА ЧАСТ

Страната- “А”

Страната- “А” на матричния текст в “ДИСКЪТ ОТ ФЕСТОС”, започва с изреченията: И жертвендар на Господаря донасям. Дано Господарката Εἰϋει и “Тюрафеат” от все сърце го пожелаят. Докласовия герой следователно манифестира през първия ден на пристигането си, с дококараните от него придружители истоки пред владетеля и обществото на град Троя. Тези две изречения свидетелстват също, че сърцето му е изпълнено със страх, дали докараната от него стока ще бъде одобрена владетеля и обществото на град Троя и от гръцкото докласово божество Господарката Εἰϋει.

Господарката Екюей е докласово гръцко божество на *“одушевената природа”*, понеже докласовото ѝ собствено име е словообразувано от древногръцката дума *κ्यूο* и е със значенията на *бременна съм; раждам; нося в утробата си*; и т. н. Началният гласен звук “Е” идва от латинската транскрипция на *κ्यूο* в *екюа* и е със значението на *кобила*. Именно затова в най-древни времена божеството било изобразявано с *“конска глава”* и този стилизиран символ върху флага с емблемата на ритуала за култа към определени празнични дни от годината, бил критерий за гръцка принадлежност или за гръцка солидарност – от втора страна. Тя е наследничка на кроманьонското божество- Господарката Сигелия. Върху руините на гръцката докласова “Господарката Εἰϋει”, израства Господарката Омфала- също докласова, а от нея се развива и израства самата класова Хера – първообраза на християнската Богородица – майката Христова.

Цялата мисъл *“военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време”*, в древността се произнасяла само с една-единствена древногръцка дума – *ΠΡΟΒΟΙΔΑΜ*. Понеже единият от състезателите винаги напускал военното състезание на живот и смърт в мирно време като труп, ние си представяме, че действието в древногръцката дума “пробождам” е *самият ритуал* на култа за човешките жертвоприношения –в същия текст е цитиран като: *и нещо като добитък*.

Това определение било валидно, когато състезателя прави *“военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време”*, със друг състезател, а тогава, когато противника му е военнопленник или обикновен воин тогава *“военни игри и състезания на живот и смърт в мирно време”*, са цитирани в текста като: *и нещо като добитък*.

Страната “А” на “ДИСКЪТ ОТ ФЕСТОС”, следователно е докласова древногръцка публикация, която съобщава за пристигането на един неизвестен докласов гръцки герой, послучай празник през девет години в Троя и за възбудата от притеснението, която той изпитва – дали владетелят на Троя, божеството – Господарката Екюей и Съвета на старейшините в Троя ще одобрят подаръците и жертвените животни, докарани от отечеството му. Тяхната кръв трябвало да ороси “жертвеният камък – олтар Омфа”. Останалата част е самото действие за принасяне на жертвоприношенията от заколвани животни, части от които героя раздавал на зрителите. Всички тези исторически събития,

следователно се правят в интервал от няколко дни. Самото представяне на героя пред владетеля на Троя, следователно не е като шествие на митинг за един ден, а като действие, което е продължавало няколко дни / вероятно девет-десет дни- бел. на авт./.

Много е възможно през този срок, съсктезателя да е имал и почивни дни.

ВТОРА ЧАСТ

Страна “Б” на “ДИСКЪТ ОТ ФЕСТОС”, е втора докласова гръцка публикация, за отпътуването на неизвестния герой към отечеството му, но едва след като той лично проучил народната воля и решението на Форона, че е първенец във **“военните състезания на живот и смърт в мирно време”**.

За да влязат зрителите в арените Скироси, които са върху хармана-гумноа на града, те заплащали на владетеля на града в натура. Според установени правила, владетеля на града давал определената част от тези стоки на състезателя-победител във **“военните състезания на живот и смърт в мирно време”**. Тези стоки-дарове, които според установените правила, владетеля на града давал на състезателя-победител във **“военните състезания на живот и смърт в мирно време”**, в текста на “ДИСКЪТ ОТ ФЕСТОС”, са цитирани като: **КСЕНИОСЪТ**.

Когато новините за изпичането на керамиката не били изнамерени, древните съхранявали зърнените си продукти вспециални вкопани в земята ями, с размери два метра в ълбочина и един метър в ирочина. Тези вкопани в земята ями имали формата на големи амфори и сенаричали със значенията на древногръцката дума- **сейроси, нз. сироси**, Поради стандартните си размери, те можели при определени случай да служат за стандартна мярка за обем.

Останалите редове са по причина на внезапно “Владетелско хрумване” – понеже Героят вероятно е станал трикратен или четирикратен шампион в състезанието и в качеството си на такъв, му се полага и допълнителна награда, заърнени продукти от препълнена яма **сейрос** или **сирос** – освен **КСЕНИОСЪТ**, който Традицията повелява. Освен това той автоматически получил и **внезапното Владетелско хрумване**, като многократен победител във **“военните състезания на живот и смърт в мирно време”**, да получи и още една награда, а именно, тази владетелска щедроаст и внимание към докласовия герой, да бъдат написани върху документ- Диск и изпечен “подобно камък”, той да бъде обнародван като докласов вид “Владетелско постановление” и лично да се подари на незнайния докласов герой. Точнозаради това историческо **внезапното Владетелско хрумване**, писарите на Диска нямали време да напишат нов Диск, а старателно поправили допуснатите в бързината четири грешки в матричния текст на “ДИСКЪТ ОТ ФЕСТОС”. Съществуването днес на “Дискът от Фестос” във витрината на Музея на Ираклион – остров Крит, следователно е по **причина на внезапното Владетелско хрумване**, т.е. **на една чиста случайност**, от страна на Владетеля на древна Троя.

Вижте сами! Не е ли прекрасно!!!

ЕДНО ВНЕЗАПНО “ВЛАДЕТЕЛСКО ХРУМВАНЕ” ЩЕ ПРОМЕНИ НОВОТО МИСЛЕНЕ НА ТРЕТОТО ХИЛЯДОЛЕНИЕ!

ИЗВОД: ДРЕВНА ГЪРЦИЯ СЛЕДОВАТЕЛНО НЯМА КЛАСОВА МИТОЛОГИЯ, А ОСВЕЖЕНА ДОКЛАСОВА БИТОВА ТРАДИЦИЯ ПОД НОВ КЛАСОВ НАЧИН НА МИСЛЕНЕ. Класовите гърци в същинска Гърция не знаели разбира се цялата информация за **докласовата битова традиция на родителите си**, понеже те не познавали **хилядите изпечени подобно камък глинени дискове от жрческо-царската матрична архивна библиотека в храма свещен на Темида**, до днешния Североизточно-сицилиански град **Lin quaglossa** в Североизточна Сицилия. По тази причина те само от точния брой на онези от устно запаметените от тях самите **оригинални докласови гръцки текстове**, вземали най-често повтаряните думи или думите, които съдържали в себе си основната

линия на разказа и словообразували чрез тях собствените имена на новите класови Средиземноморски богове, герои и местности в Древногръцката си класова митология.

Защо е така? Защото всяка епоха има своите собствени окраски и изисквания към историческите хора, които я творят, а съответно и към собствените им имена.

Така че ние всъщност не преоткриваме Най-старата и Стара история на човека, директно чрез собствените имена на Средиземноморските богове, герои и местности, споменати в разказите на Древногръцката митология. Ние преоткриваме следователно чрез тях **съдържанието на историческите оригинални докласови гръцки текстове**, писани от **сатирите** върху **глинените дискове** на древногръцко писмо чрез **матрици-щампи** и изпичани след това подобно камък.

Едва след узнаването на историческата информация-видяна от очевидеца на историческата картина и ознаменувана от него самия в оригинален докласов писмен текст – ние преоткриваме чрез **“извора от същия текст”** истината за Най-старата и Стара история на човека в Средиземноморието.